Barbara Cartland.

Prinţesa străină.

Capitolul 1.

Lady Latasha Ling îşi îndemnă calul spre grajd.

Administratorul se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

- E un excelent săritor, Abbey, zise lady Latasha, iar când o să fie mai antrenat, o să-l învingă pe favoritul înălţimii Sale, care se încăpăţânează să creadă că e invincibil.

Abbey râse.

- Aşa cred şi eu, lady, răspunse el. îmi pun mari speranţe în calul ăsta, care e cu siguranţă mult mai bun decât alţii.

- Sunt de acord cu tine, Abbey, dar nu o vom necăji pe înălţimea Sa până nu concurăm şi câştigăm.

Latasha se îndreptă spre casă, gândindu-se cât de minunat ar fi să învingă calul campion al fratelui său. Solomon câştigase deja o mulţime de curse.

Soarele strălucea, iar grădina era plină cu flori.

îşi spuse că nu exista nimic mai încântător decât Norlington

Park primăvara.

Intră în casă prin una dintre numeroasele uşi franţuzeşti.

Locuia în casa aceea imensă, veche de patru secole, de când era de-o şchioapă.

Aşa cum îşi spunea adesea, ţinea la fiecare părticică din ea, iar când fusese la şcoală îi dusese dorul.

Revenise acasă anul trecut, cu mai multe premii câştigate şi un calificativ despre care fratele ei spunea că trebuie pus pe peretele oricărei clase, ca să le stimuleze pe celelalte eleve să-l egaleze.

în timp ce se îndrepta spre hol, Latasha se întrebă dacă fratele ei se întorsese.

Plecase dis-de-dimineaţă, să inspecteze o fermă unde se produsese un incendiu.

Spera că nu-i va aduce veşti proaste şi că nu se produsese nicio stricăciune majoră.

Tocmai intrase în hol şi întindea mănuşile şi biciul unui valet, când majordomul o anunţă:

- înălţimea Sa a revenit, stăpână, şi doreşte ca atunci când puteţi, să vă duceţi în biroul său.

- Bine, Barnet. Sper că s-a întors cu veşti bune de la ferma Estowe.

- La fel şi eu, stăpână. Până acum, nu au mai fost probleme acolo.

Barnet lucra la Norlington Park de aproape patruzeci de ani.

Fusese mai întâi ucenic la bucătărie, apoi ajutor în oficiu şi, după câţiva ani petrecuţi ca valet, fusese avansat în postul de

majordom.

Ca majoritatea servitorilor în vârstă, locul de muncă era adevărata lui casă.

Vorbea întotdeauna ca unul de-al casei, ceea ce şi era de fapt.

Latasha porni spre birou, cu gândul că dacă focul de la ferma Estowe fusese devastator, toată lumea ar trebui să se simtă îngrijorată pentru fermier şi familia acestuia.

Deschise uşa biroului.

Aşa cum se aştepta, fratele ei stătea la masa de lucru. Nu era duce decât de doi ani, dar îşi luase de la început foarte în serios îndatoririle, petrecându-şi majoritatea timpului la ţară, unde îşi administra moşia.

La intrarea surorii sale în cameră, ridică ochii şi-i zâmbi.

Era un bărbat chipeş, la fel cum Latasha era o mare frumuseţe.

Anul trecut, când îşi făcuse intrarea în societate, fusese aclamată, iar ziarele mondene scriau întotdeauna în termeni admirativi despre ea.

- Te-ai întors, Latasha! exclamă el, de parcă nu ar fi fost evident. Cum e noul cal?

- E grozav, Harry. Ca să fiu sinceră, cred că o să fie mai bun decât toţi ceilalţi cai la un loc.

- E într-adevăr un cal scump. Sper să ai dreptate. A costat foarte mult şi mă bucur să aud că a meritat banii.

- în mod cert este de două sau trei de ori mai valoros decât banii pe care i-ai dat pe el. Vorbeşte-mi despre ce s-a întâmplat la ferma Estowe. A fost un incendiu mare?

- Din fericire, focul nu a ajuns la fermă. în schimb, există două hambare care trebuie refăcute sau reconstruite. Altminteri, am scăpat ieftin.

- Mă bucur să aud asta. Atât aveai să-mi spui?

- Da, dar şi ceva care este fără îndoială mult mai important...

Latasha ridică din sprâncene şi se prăbuşi pe un scaun de

lângă birou.

- Spune-mi despre ce e vorba.

- Am primit o scrisoare de la Kraus.

Cuvintele lui o uimire pe Latasha.

- înţelegi că mă refer la înălţimea Sa, prinţul Kraus al Oldessei.

- O, desigur, Harry. Abia cum înţeleg despre cine vorbeşti. La început, habar nu aveam despre cine era vorba.

Ducele luă o scrisoare de pe birou.

Se uită un timp la ea, fără să vorbească. Latasha fu cea care rupse tăcerea.

- Ce-i cu scrisoarea asta? Ce spune în ea şi de ce eşti supărat?

- "Supărat" nu e cuvântul cel mai potrivit, Latasha. Dar e o surpriză la care nu m-am aşteptat.

Latasha tăcu mâlc.

Ştia din experienţă că fratele ei ezita să spună care e miezul problemei, atunci când era vorba despre ceva important.

- Cred că ar fr mai bine să-ţi citesc întreaga scrisoare, zise el în cele din urmă.

- Te rog, murmură Latasha.

Ducele începu:

"Dragul meu Harry,

Mă gândesc adesea la tine şi la vremurile minunate petrecute împreună la Oxford.

îmi doresc din suflet să faci efortul de a mă vizita, acum că am devenit conducătorul Oldessei.

După cum ştii, anul trecut situaţia a fost tulbure.

Ţineam foarte mult la Alexandru, iar ceea ce i s-a întâmplat e de-a dreptul îngrozitor.

înţelegi, cred, că toate micile principate cum este cel la cârma căruia mă aflu, se tem să nu fie lovite de aceeaşi nenorocire.

Singura modalitate de a ne salva este să avem sprijinul şi protecţia Marii Britanii."

Ducele se opri să-şi tragă răsuflarea, iar Latasha înţelese în sfârşit despre ce vorbea.

în urmă cu un an, întreaga Europă fusese îngrozită când ruşii, sub comanda ţarului Alexandru III, invadaseră Bulgaria, care era condusă de prinţul Alexandru de Battenburg.

Mulţi principi din Balcani erau prea slabi să ţină piept invaziei ruseşti, transformându-se în nişte biete marionete.

Totuşi, prinţul Alexandru refuzase să accepte condiţiile impuse de Rusia. Numai că ţarul era hotărât să-şi impună voinţa cu forţa.

Agenţii ruşi au pus la cale o revoltă în armata bulgară, l-au răpit pe prinţul Alexandru, apoi l-au obligat să abdice, punând u-i pistolul la tâmplă.

A fost luat cu vaporul şi dus în portul rusesc Reni.

Latasha îşi amintea că toate ţările europene protestaseră împotriva unui asemenea abuz.

Regina Victoria se făcuse foc şi pară împotriva ruşilor, al căror comportament i se părea inadmisibil şi "fără precedent în istoria modernă". De fapt, furia ei fusese atât de mare, încât ţarul Alexandru a trebuit să-i dea drumul prinţului bulgar.

Numai că acesta fusese atât de dezamăgit de trădarea armatei sale, încât abdicase, retrăgându-se din viaţa publică.

La vremea respectivă Latasha îşi spusese că prinţul Alexandru ar fi fost mult mai curajos dacă ar fi domnit, mai ales că ţarul fusese obligat să îl elibereze.

Cu toate astea, neîncrederea lui în ruşi sporise.

Fratele ei continuă să citească scrisoarea:

"Prim-ministrul şi ministrul de Externe insistă s-o abordez pe regina Victoria şi s-o rog, aşa cum au făcut mulţi alţi prinţi din Balcani, să-mi găsească o mireasă engleză.

îmi dau prea bine seama ce ar însemna asta pentru Oldessa. Dar cum nu mă simt prea bine acum, nu am intenţia să mă căsătoresc. Nici în viitor nu cred că se va întâmpla.

Totuşi, cred că e de dorit ca fratele meu, Ştefan, moştenitorul direct dacă nu am urmaşi, să aibă enormul avantaj de a fi protejat de britanici. Iată de ce, Harry, îţi cer, ca unui vechi prieten, să mă ajuţi."

Ducele se opri din nou.

O privi oarecum temător pe sora lui.

Cum ea tăcea, continuă:

"Ştiu că sora ta, lady Latasha, a crescut şi îmi amintesc că-mi spuneai cât e de frumoasă, când era mică.

Dacă s-ar gândi la posibilitatea de a se căsători cu Ştefan şi, peste câţiva ani, poate chiar mai devreme, să conducă Oldessa împreună cu el, din punctul nostru de vedere beneficiul ar fi imens.

Ca tutore al surorii tale, înţelegi cât de mult m-ar bucura o asemenea uniune."

Când se opri, ducele îşi ridică ochii.

Sora lui îl privea uimită.

- îmi cere să mă căsătoresc cu fratele lui, pe care nu l-am cunoscut şi despre care nu am auzit până acum?

- Eu l-am cunoscut, cu câţiva ani în urmă. E un tânăr chipeş, fermecător şi - din câte am înţeles - cu mare succes la femei.

- Aşa ceva nu are cum să-l recomande ca soţ, remarcă Latasha cu asprime.

- Păi... sunt sigur că nu ai prefera un bărbat neatrăgător, la care să nu se uite nimeni. Serios vorbind, cred că ar trebui să te gândeşti la această propunere.

Văzu că sora iui vrea să vorbească, de aceea nu-i lăsă timp s-o facă.

- Ştiu multe despre Oldessa. Te asigur că e o ţară frumoasă. Nu e foarte mare, în comparaţie cu vecinele ei, Ungariaşi

Bulgaria. Dar are cai care intră în competiţie cu cei ai Ungariei, şi

stepă unde te poţi plimba cu ei.

Latasha se arătă puţin mai interesată.

- Din ce mi-a spus Kraus, ţara e foarte frumoasă, iar oamenii sunt prietenoşi, paşnici şi foarte inteligenţi.

- Dacă e să te cred, avem de-a face cu un adevărat tărâm de vis, zise Latasha, pe un ton dispreţuitor. Numai că eu sunt fericită aici, în Anglia, şi nu am de gând să plec nicăieri.

Fratele lui luă din nou scrisoarea.

- Cred că ar trebui să-ţi citesc şi rândurile următoare.

- Te ascult, Harry.

- Iată ce spune Kraus mai departe:

'Noi, cei de aici, ştim cu toţii că regina Victoria, care este cunoscută drept «peţitoarea Europei», a dat mirese engleze cu sânge regal ca o formă de protecţie împotriva ambiţiei ţarului de a pune stăpânire pe Balcani.

Prin urmare, mă tem ca sora ta să nu fi fost deja promisă altcuiva, întrucât mama ta era rudă îndepărtată a Maiestăţii Sale. Dacă aşa stau lucrurile, nu am să-mi iert niciodată faptul că nu ţi-am scris mai devreme.

Dacă norocul e de partea noastră, iar sora ta e liberă, spune-i că vom face tot ce ne va sta în putinţă s-o facem fericită.

Am s-o iubesc nu numai pentru că este sora ta, ci şi pentru că mi-a salvat ţara de ambiţiile şi lăcomia ţarului."

Ascultându-1, Latasha îşi spuse că acesta era adevărul.

Regina Victoria găsise soţii multor prinţi europeni. înţelegea prea bine că Oldessa avea nevoie de protecţia Marii Britanii, iar cea mai bună modalitate de realizare a acestui dezirat era ascensiunea pe tron a unei englezoaice.

Ducele auzise multe discuţii pe această temă în Camera Lorzilor şi vorbise cu membri ai guvernului despre ce s-ar putea face cu privire la situaţia din Balcani.

Bismarck îşi pusese în minte să unească micile principate germane într-un imperiu, iar succesul acestuia îl făcuse pe ţarul Alexandru al III-lea să creadă că Rusia s-ar descurca şi mai bine.

Era furios că Rusia eşuase în ceea ce credea a fi misiunea ei de a domina Balcanii şi de a prelua controlul asupra Dardanelelor, fapt care le-ar fi permis accesul deplin la Marea Mediterană.

încăpăţânat, ţarul era ferm hotărât să obţină ce-şi dorea prin mijloace mult mai subtile.

Nu se va mai lăsa sub nicio formă antrenat într-un război deschis, ci îşi va atinge ţinta prin metode ascunse, care nu vor fi cunoscute decât dacă nu va mai avea încotro.

Deşi ducele era pe deplin conştient de cât de serioasă era situaţia, nu-i trecuse niciodată prin minte că el sau familia lui vor

fi implicaţi.

în plus, marchizul de Salisbury tocmai fusese numit secretar de Stat pentru Afaceri Externe.

De vreme ce îl cunoştea pe duce, o ofertă - care semăna mai degrabă cu un ordin - putea să apară în orice moment.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Latasha întrebă:

- Dacă mi s-ar întâmpla mie, aş putea refuza?

- Ţi-ar fi foarte greu s-o faci. Ştii prea bine cum e regina când îi vine o idee în minte. Se aşteaptă să te supui fără crâcnire.

Latasha nu fu în stare nici măcar să schiţeze un zâmbet.

-Am senzaţia că până o să-ţi dai seama ce se întâmplă, o să fii deja căsătorită şi pe tronul Oldessei, continuă el.

- Cum m-aş putea căsători cu un bărbat despre care nu ştiu nimic? L-ai cunoscut la o vârstă fragedă.

- Aş prefera să te căsătoreşti cu prietenul meu, Kraus. E un bărbat chipeş şi curajos. A fost rănit într-o ciocnire cu ruşii care, fireşte, provocaseră scandal. A insistat să se ocupe el însuşi de persoanele acelea recalcitrante, decât să le lase pe mâna ofiţerilor.

- Dar dacă are aceeaşi vârstă ca tine, adică douăzeci şi opt de ani, oare îşi va mai reveni?

- Cred că el ştie mai bine decât noi care e problema, dar are un frate care-i poate urma la tron.

După câteva clipe de tăcere, ducele remarcă:

- NU am terminat încă scrisoarea. Cred că ar fi mai bine să auzi şi restul.

"Mai am o rugăminte, oarecum diferită, şi ţi-aş fi extrem de recunoscător, dacă m-ai putea ajuta cât mai repede.

Sora mea, Amalie, pe care nu cred că ai cunoscut-o, a împlinit şaisprezece ani.

Vreau să vorbească engleza fluent cât mai repede. După cum ştii, faptul că am studiat la Oxford mi-a fost de mare ajutor.

Singurele guvernante care vorbesc englezeşte în această parte a lumii sunt bătrâne, plictisitoare şi nu te poţi baza întotdeauna pe ele.

Dacă îmi poţi trimite o guvernantă englezoaică, tânără şi care să fie şi o bună tovarăşă, nu numai profesoară, cred că Amalie şi-ar îmbunătăţi engleza, devenind totodată mult mai fericită decât e în acest moment.

E un strigăt de ajutor!

Te rog să mă ajuţi, Harry. Eşti un om bun, cum mi-ai dovedit de nenumărate ori în trecut.

Nu vreau să par prea pesimist, dar dacă nu primesc ajutor, mâna ameninţătoare a Rusiei poate cădea cu uşurinţă asupra mea şi a iubitei mele ţări."

Ducele puse scrisoarea pe masă.

-Am primit multe cereri de ajutor de-a lungul vieţii mele, dar asta e cea mai mare şi mai dificilă, reflectă ducele.

- Ai dreptate, zise Latasha. în ceea ce mă priveşte, tare mult aş mai vrea să rup această scrisoare în bucăţi, să fug şi să mă

ascund într-o cavernă, acolo unde nimeni să nu mă poate găsi.

- Iţi înţeleg foarte bine simţămintele, dar e clar că nu poţi rămâne în cavernă tot restul zilelor. Dacă stau bine să mă gândesc, tare mi-e teamă că dintr-un moment în altul o să fiu convocat la castelul Windsor. Cineva spunea zilele trecute că Maiestăţii Sale îi va fi aproape cu neputinţă să-i ajute pe toţi prinţii din Balcani să-şi găsească o soţie.

Râse, dar râsul lui era lipsit deveselie.

- Din câte am auzit, unul dintre prinţii care au cerut o englezoaică drept soţie are optzeci de ani, e orb şi surd.

- Se pare că prinţul Ştefan nu arată chiar aşa de rău, murmură Latasha. Dar nu am să fiu niciodată de acord să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată şi despre care nu ştiu nimic.

- Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să mergem împreună acolo într-o vizită, comentă ducele.

- Ar fi mai rău. Cum să stăm acolo, iar la sfârşitul vizitei să spun că nu-mi place de el şi nu vreau să-l iau în căsătorie? Ştii prea bine că nu aş putea face aşa ceva, având în vedere că tu şi cu prinţul Kraus sunteţi prieteni, zise ea înălţând mâinile spre cer.

- Înţeleg ce vrei să spui, admise ducele, dar există oare printre cunoştinţele noastre cineva care ar dori să fie prinţesă a unui mic principat?

- Asta mă întreb şi eu. în clipa de faţă nu-mi vin în minte decât mătuşi care se apropie de şaizeci de ani şi verişoarele noastre, care sunt de grădiniţă.

Ducele râse.

- Ăsta e genul de glumă care nu ar fi deloc pe placul Maiestăţii sale.

- Nici mie nu mi s-ar părea amuzant să fiu nevoită să mă duc în acest principat şi să descopăr că mirele meu e aşa de urât, încât să nu suport să-l privesc.

- Exagerezi, Latasha.

- Harry, ai uitat că Helen e exemplul perfect al unei asemenea căsătorii?

Nu trebui să spună mai mult.

Helen era sora lor mai mare, fiind născută cu doi ani înaintea lui Harry.

La optsprezce ani, era foarte frumoasă şi produsese senzaţie când îşi făcuse debutul în lumea bună.

Conducătorul unui mic principat din sudul Germaniei îi fusese prezentat. Acesta nu numai că o găsise extrem de atrăgătoare, ci descoperise că are sânge regal.

Totul păruse foarte strălucitor şi frumos, prinţul însuşi fiind un tânăr înalt şi foarte chipeş.

Helen acceptase cererea Iui în căsătorie.

Latasha nu-şi dăduse seama decât în urmă cu doi ani cât de nefericită era sora ei.

La ultima vizită pe care aceasta o făcuse în Anglia, strigase:

- Nu mai suport să mă întorc în Germania. Ce bine-ar fi să pot rămâne cu tine şi cu Harry.

- Chiar eşti nefericită, Helen? o întrebase Latasha.

- NU am cuvinte să spun cât de mult mă plictisesc, îi răspunsese ea după câteva momente de ezitare. Nu mă văd decât cu nemţoaice bătrâne şi grase. Nu le stă mintea decât la treburile casnice.

- Dar îl ai pe soţul tău, remarcase uimită Latasha.

- O, e foarte politicos cu mine în public, şi-mi dă tot ce-i cer. Dar în ultimii trei sau patru ani a avut mai multe amante.

Latasha o privise uimită.

- Amante! exclamase ea.

- Sigur că da, răspunsese Helen. Crede că o soţie e plictisitoare şi, cum i-am dăruit doi fii şi o fiică, şi-a pierdut interesul pentru mine.

- 0, Helen! Ce rău îmi pare. Habar nu aveam că eşti nefericită.

- Plictisită e cuvântul potrivit, îi replicase sora ei. Plictisită de germani, de conversaţiile cu ei, de mâncarea şi de pasiunea lor pentru muzica zgomotoasă. Dacă m-aş putea întoarce acasă vreun an de zile, poate aş ajunge la concluzia că viaţa merită să fie din nou trăită.

- Şi de ce nu o faci? o întrebase Latasha.

- S-ar produce scandal. Ca soţie de prinţ, sunt membră în numeroase comitete, vizitez şcoli şi vorbesc cu nemţi mici şi graşi, care sunt mult mai fericiţi decât mine. Dar nimic nu mă mai face să tresar de bucurie, cum se întâmpla înainte de a mă căsători.

Latasha fusese foarte supărată să audă asemenea vorbe, însă nu avea ce să facă.

Când îşi luase rămas-bun de la ea, Latasha avusese senzaţia că frumuseţea surorii ei, foarte englezească şi foarte clasică, se risipea printre germanii care nu-i apreciau nici frumuseţea, nici mintea.

Harry fusese şi el supărat la aflarea unor asemenea veşti.

- Nu prea avem ce face, comentase el. Am crezut întotdeauna, chiar dacă nu-mi plac germanii, că Helen adoră să stea pe tron şi să fie cea mai importantă doamnă din ţară.

Latasha înţelesese că nu aveau ce face pentru Helen. Pe de altă parte, nu era genul de viaţă pe care să şi-l dorească pentru ea.

Indiferent de costuri, trebuia să evite o asemenea situaţie.

- Ce pot face, Harry? întrebă ea. Ce răspuns ai putea să-i dai prietenului tău, Kraus?

Ducele făcu un gest neputincios cu mâinile.

- Nu ştiu ce să spun. îţi înţeleg punctul de vedere, Latasha. Cu toate astea, ştim amândoi că dacă regina insistă să-ţi găsească un soţ, ar putea fi cineva mult mai puţin atrăgător decât tânărul Ştefan care, dacă seamănă cu fratele lui Kraus, e cu siguranţă fermecător.

- Şi dacă nu e?

Fratele ei ridică din nou mâinile, în semn de neputinţă.

Latasha se duse la fereastră.

Era conştientă că vorbele erau de prisos. îşi spuseseră deja ce era de spus.

- Fiecare lucru la vremea lui, zise Harry. Ai vreo sugestie de făcut cu privire la guvernanta pe care s-o trimitem surorii lui

Kraus?

Ochii îi căzură iar asupra scrisorii.

- Amalie. Ce nume frumos!

- Eşti norocos că nu trebuie să te căsătoreşti cu ea, adăugă Latasha pe un ton înciudat.

- Sunt de acord cu tine, Latasha. Poate că fata e chipeşă ca fratele ei. Sau să spun, ca fraţii ei?

Latasha scoase un ţipăt uşor.

- încerci să mă convingi să accept această idee stupidă.

Plecă de la fereastră şi se întoarse la fratele ei.

- Vreau să fiu îndrăgostită când mă căsătoresc, Harry. Ştii că tata ne spunea că s-a îndrăgostit de mama de când a văzut-o. Zicea că a simţit ceva ciudat când i-a sărutat mâna. A fost, cu siguranţă, dragoste la prima vedere.

- Asta se întâmplă foarte rar. Dacă o să trăieşti dorindu-ţi imposibilul, surioară dragă, o să ajungi fată bătrână.

- Cred că e preferabil să rămân fată bătrână decât să mă căsătoresc pentru că soţului meu i-e teamă de ruşi, iar eu pot să-i aduc o alianţă cu Anglia.

- Are de ce să-i fie teamă. Nu poţi să tăgăduieşti că ruşii se comportă îngrozitor, după cum afirmă toată lumea. Nu cred că vrei să auzi cum se vorbeşte despre ei în White's Club.

- Pot să ghicesc, dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

Ducele îşi puse braţele în jurul ei.

- Ştiu, draga mea, şi nu vreau să te sperii. Pe de altă parte, ne aflăm într-o situaţie foarte neplăcută şi nu prea ştiu cum am

putea s-o rezolvăm.

- Trebuie, Harry, murmură ea.

- în realitate, ai de ales - chiar dacă nu ne place să recunoaştem - între a te căsători cu un tânăr despre al cărui frate ştim că e o persoană fermecătoare şi a primi în orice clipă o poruncă de la castelul Windsor.

Vocea ducelui deveni şi mai gravă când continuă:

- Ţi se va porunci să te căsătoreşti cu un bărbat despre care nu ştim nimic, care ar putea avea între optsprezece şi optzeci de ani şi care nu te doreşte decât pentru că ai reprezenta un scut între ţara lui şi ruşi.

- Ştiu, sigur că ştiu, zise Latasha, furioasă. Dar de ce trebuia să mi se întâmple tocmai mie? Sunt o mulţime de fete pe lumea asta care nu sunt obligate să ia de bărbat un om despre care nu ştie nimic.

- Suntem privilegiaţi că prin vine ne curge sânge albastru. Chiar dacă mama nu a făcut niciodată caz de relaţia ei de rudenie cu regina, se pare că acum sângele albastru este folosit pentru a lupta împotriva politicii expansioniste a ţarului.

Se opri câteva clipe, înainte să adauge:

- Ceea ce mi se pare cu adevărat remarcabil, este că efectiv le este teamă de noi. Ţarul s-a făcut de râs în povestea cu prinţul Alexandru de Battenburg. Singurul lucru pe care nu şi-l poate permite este un război cu Marea Britanie.

Sigur că ai dreptate, zise Latasha. Dar sunt încredinţată că, mai devreme sau mai târziu, cineva tot va trebui să le ţină piept.

- Sunt de acord cu tine. Sper că acel cineva nu o să fiu eu.

- Deocamdată, se pare că sunt eu, remarcă Latasha, scoţând un oftat.

Tonul vocii ei îl făcu pe conte să înţelagă că era supărată.

- Fruntea sus, fată dragă. îţi promit că am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a găsi o soluţie la această problemă. Recunosc că în acest moment nu prea văd una, dar îţi făgăduiesc că am să încerc.

Latasha îşi puse capul pe umărul lui.

- Ştiu că aşa vei face, dar rni-e teamă. Mi-e foarte teamă.

- încearcă să nu te mai gândeşti la asta, Latasha. Să uităm deocamdată de acest lucru îngrozitor şi să ne concentrăm pe a-i găsi o guvernantă fetei de şaisprezece ani. Ea, măcar, va mai avea de aşteptat încă un an înainte să fie împinsă spre o căsătorie cu un bărbat pe care nu l-a întâlnit.

- Mă întreb dacă găsim pe cineva în sat care să vrea să meargă ka Oldessa, zise Latasha, gânditoare.

- Dar este clar că prinţul îşi doreşte o persoană de familie bună şi educată. La urma urmei, a absolvit Oxford şi cred că rudele lui sunt la fel de inteligente ca el.

- Singura candidată care-mi vine în minte este fiica vicarului, răspunse Latasha. Dar dacă pleacă, cine va mai cânta la orgă duminica?

Fratele ei chicoti.

- Să lăsăm satul. Gândeşte-te la cineva din Londra care este fie suficient de sărac, fie plictisit, încât să-şi dorească să viziteze

Oldessa.

Latasha nu răspunse, aşa că ducele continuă:

- Te asigur că ţara e frumoasă. Cine ştie, poate va întâlni acolo un tânăr atrăgător. Ar fi şansa vieţii ei.

- Acum, vrei să transformi totul în basm: fata care l-a întâlnit pe Făt-Frumos şi a trăit fericită până la adânci bătrâneţi împreună cu acesta.

- De ce nu? In viaţă, totul e posibil.

Observă imediat că sora lui îl fixează cu privirea.

- Mi-a venit o idee, murmură ea. Ce prostie că nu m-am gândit mai demult.

- Despre ce e vorba? se interesă el.

Latasha nu se grăbi, în mod deliberat, să-i răspundă.

- O să mă duc la Oldessa ca guvernantă a prinţesei Amalie. Nu cu numele meu adevărat, ci sub o falsă identitate. O să am astfel ocazia să văd la faţa locului care este situaţia şi dacă-mi va plăcea prinţul Ştefan suficient de mult încât să-l iau de soţ. Cât timp sunt plecată, regina Victoria nu mă poate căsători.

Ducele era uimit. Nu-i venea să creadă că sora ei vorbea serios.

- Glumeşti, nu-i aşa? o întrebă el.

- Nu, vorbesc serios, Harry. Te sperie, deşi nu vrei să recunoşti, gândul că vei fi nevoit să-l refuzi pe prietenul tău, Kraus, sau că regina Victoria o să-ţi poruncească, iar tu nu te vei putea împotrivi. Am soluţia.

Se prăbuşi din nou pe scaun.

- Ce mai e acum, Latasha?

- Hai să ne gândim bine la povestea asta. îi vei scrie prinţului Kraus şi-i vei spune că eşti în căutarea soţiei potrivite pentru prinţul Ştefan, ca şi a unei guvernante pentru sora lui. Dar cum această căutare s-ar putea să dureze, îi vei trimite temporar o tânără pe care i-o recomanzi călduros. Aceea voi fi eu.

- Şi crezi că o vei scoate la capăt?

- Cu siguranţă, Harry. Am avut eu însămi o mulţime de guvernante ca să ştiu cum se comportă şi nu poţi susţine că engleza mea nu ar fi impecabilă.

- Nu, nu aş putea.

- Mulţumesc, dragul meu frate. Am câştigat trei premii la literatură engleză.

- Te tachinam.

- Ei bine, nu mă mai tachina, ci ajută-mă. Trebuie să fiu sobră, dar nu plictisitoare.

Latasha se opri câteva clipe, după care sugeră:

- Cred că tatăl meu ar putea fi un colonel în rezervă care a sărăcit. Prin urmare, sunt gata să plec la Oldessa, pentru că vreau să văd lumea, dar nu-mi permit să călătoresc pe banii mei.

- Ai putea da de bucluc.

- Ce vrei să spui? întrebă ea.

- Mi s-a spus întotdeauna că guvernantele sunt "partide rezonabile". Cum eşti o fată foarte drăguţă, s-ar putea să întâmpini dificultăţi să-i ţii la distanţă pe tinerii din Oldessa.

- Cred că nu ai uitat cât de bine vânez. Tata m-a învăţat, ca şi

pe tine, de altfel. Ştii cât de bun era.

- Am auzit povestea asta de la toţi cei de pe moşie sau care l-au cunoscut pe tata. Sper să mi se facă şi mie personal complimente.

Latasha chicoti.

- Primeşti oricum o mulţime de complimente de la tinerele care-ţi spun cât de minunat eşti.

Latasha ştia că fratele ei avusese nenumărate ocazii de a se căsători, nu numai pentru titlu, ci şi pentru că era manierat şi bogat.

Ducele era însă ferm pe poziţie, afirmând că nu sosise încă momentul.

Se va căsători când va întâlni persoana potrivită, eveniment care nu se produsese până atunci.

Latashei îi convenea de minune această situaţie, căreia îi plăcea să-şi aibă fratele numai pentru ea.

De la moartea mamei lor, făcuse pe gazda ori de câte ori aveau oaspeţi la Norlington Park.

- Cred că pot să-mi port şi singură de grijă. Aş fi foarte dezamăgită să nu fie aşa.

- Nu cred că poţi pleca la Oldessa fără o însoţitoare, obiectă ducele.

Latasha râse ironic.

- Nu fi absurd! Cum să aibă însoţitoare o guvernantă? O să cer pe cineva de acolo care să mă escorteze, dar cred că dacă o să-i explici prinţului Kraus ce guvernantă potrivită ai găsit surorii lui, va trimite pe cineva de încredere şi cu suficienţi bani încât să călătoresc cu Orient Express.

- Văd că vrei o intrare triumfală în acea ţară. Pe de altă parte, dacă tot eşti gata să te lansezi într-o asemenea aventură, mă ajuţi foarte mult cu răspunsul pe care trebuie să i-l dau lui Kraus.

- Tot ce trebuie să faci, este să-i spui că vei căuta pe cineva pentru fratele lui. Şi că speri să găseşti mai devreme o guvernantă experimentată. Fără să mă pomeneşti pe mine în vreun fel.

- Nu-mi place, Latasha. Nu cred că ar trebui să te las s-o faci.

- Dacă o să intru în vreo încurcătură, o să mă întorc acasă. Dacă mă va ameninţa sau sili cineva, o să-l împuşc. Nu vreau să omor pe nimeni, ci numai să-l ţin departe.

Ducele nu se putu împiedica să râdă.

- Cred că eşti nebună, iar eu sunt şi mai nebun că te las. Asta da aventură!

- Cred că-mi va plăcea. In plus, dacă nu vor ţine piept ruşilor, am să le spun în faţă cât sunt de laşi şi cât de important este să dea un exemplu celorlalte ţări din Balcani, în loc să alerge la regina Victoria.

Ducele chicoti.

- Acum, chiar că îmi pare rău pentru prietenul meu Kraus. Habar nu are ce îl aşteaptă. Sunt sigur, draga mea soră, că eşti mult mai periculoasă decât orice ghiulea care s-ar putea abate asupra palatului regal.

Capitolul 2

Mai statură o vreme de vorbă, după care ducele propuse:

- Să fim rezonabili! în timp ce făceam haz de toată povestea asta, mă gândeam că răspunsul nu poate fi decât un "nu" apăsat. Nu vei pleca la Oldessa ca guvernantă. Fie mergi în vizită cu mine, fie ca viitoare soţie a prinţului Ştefan.

Felul în care rostise aceste vorbea era foarte diferit de cel folosit cu câteva minute mai devreme.

Privindu-1, Latasha înţelese că vorbea serios.

- Eşti o adevărată pacoste, Harry, şi nu prea-ţi ajuţi prietenul. Dar dacă refuzi să mă laşi să călătoresc ca guvernantă, am să mă gândesc la altceva.

Ducele oftă.

- Ideile tale sunt nebuneşti. Nu vreau să le mai ascult.

- Ascult-o pe asta. Cred că e strălucitoare.

Ducele scoase un oftat, dar ciuli urechile.

- Cred că ai dreptate că nu am cum să mă duc ca simplă guvernantă, întrucât aş putea sta în cine ştie ce clădire îngrozitoare, neavând ocazia să-l văd pe prinţul Ştefan sau pe oricine altcineva.

- Este primul lucru de bunu simţ pe care l-ai spus.

- Aşa că de ce nu m-aş duce în calitate de persoană suficient de importantă la Curte, dar nu într-atât încât să mă căsătoresc cu un prinţ?

- Nu înţeleg.

- E destul de simplu. îi vei scrie lui Kraus şi-i vei spune că îţi e foarte greu să găseşti aşa de repede o guvernantă, că ai nevoie de timp, dar că o foarte bună prietenă, care locuieşte aproape, arde de nerăbdare să vadă Oldessa, având în vedere cât de multe a auzit despre ea. Şi că va fi încântată să fie invitată o vreme acolo, ca să dea lecţii de engleză prinţesei.

Ducele o privi uimit.

- Şi la cine te-ai gândit?

- Nu fi prostuţ, Harry. O să mă duc eu, însă nu sub adevărata mea identitate. Lasă-mă puţin să mă gândesc. Gloria mi se pare genul de nume care i-ar impresiona pe locuitorii acelei ţări. Lady Gloria Ford, fata contelui de Ranford, bun prieten cu tine.

A

- Iţi lipseşte simţul măsurii. Crezi că vei reuşi să te strecori folosindu-te de o identitate falsă?

- Sigur că da. Crezi că oamenii aceia nu au altceva mai bun de făcut decât să-mi cerceteze arborele genealogic? Dacă o recomanzi pe fata contelui de Ranford, de ce ar avea ceva de

obiectat?

Ducele îşi duse mâna la frunte.

- încerc să gândesc clar, dar mi-e foarte greu, având în vedere cât de multe sugestii faci.

- Dar nu e o prostie ce spun, insistă ea. Păcat că nu mi-a venit mai devreme ideea. Ai dreptate când spui că dacă am să mă duc ca o simplă guvernantă, am să fiu cu desăvârşire ignorată, în afară poate de orele de engleză.

- E mai mult ca sigur că aşa s-ar întâmpla.

- Prea bine. Ai dreptate, în cazul ăsta, am să mă prezint ca o doamnă care are aproape acelaşi titlu de nobleţe ca şi mine, dar fără sânge regal. Prin urmare, nu am să-i fiu de niciun folos prinţului tău. Pur şi simplu o să conversez în engleză cu sora acestuia şi o să fiu cu ochii în patru să văd ce se întâmplă pe acolo.

Ducele trebui să admită că planul ei nu era lipsit de temei.

- Dar tot nu vei călători singură, insistă el, ca şi cum ar fi vrut să găsească o fisură în planul ei.

- Nu, sigur că nu. Lady Gloria va fi însoţită de camerista ei şi de un mesager foarte respectabil. Doi, dacă preferi.

- Şi cine o să fie camerista ta? Ştii prea bine cum bârfesc servitorii. Pun prinsoare că la o jumătate de oră după sosirea ta la palat, vor şti că eşti o impostoare, de fapt sora mea. NU am să tolerez o asemenea situaţie.

- Nu intenţionez s-o iau pe camerista mea actuală, ci pe doică. Ştii prea bine că putem avea încredere în ea. Ar face orice pentru

noi, întrucât ne iubeşte.

Ducele fu redus la tăcere.

Ştia că Latasha spunea adevărul.

Doica ar face orice pentru el sau pentru un alt membru al familiei.

Era cu ei încă de la naşterea Helenei, iar casa era de neconceput fără ea.

- Cred că nu ar deranja-o să te însoţească, zise el, oarecum îndoit.

- O să-i placă la nebunie. Deunăzi, spunea că-i pare rău că nu a călătorit mai mult. De fapt, i-am promis că prima dată când o să mai plec la Paris sau pe continent, am s-o iau cu mine. Mă gândeam la o călătorie scurtă, dar aventura asta ar putea dura ceva mai mult.

îşi privi sfidător fratele, după care adăugă:

- Pe de altă parte, dacă nu o să-mi placă deloc acolo, mă voi întoarce imediat acasă. îmi poţi trimite în orice clipă o telegramă prin care să mă anunţi că a murit cineva în familie şi că trebuie să vin la înmormântare.

Ducele îşi ridică exasperat mâinile spre cer.

- Situaţia s-ar complica peste măsură. Cred că soluţia cea mai bună ar fi să-i comunic imediat lui Kraus că nu-l pot ajuta.

- Harry, ştii prea bine că nu ai s-o faci. Prinţul Kraus e unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi şi nu-l poţi lăsa baltă. Pe de altă parte, ştii la fel de bine ca şi mine că e greu să găseşti o guvernantă potrivită. Iar noi nu vrem să trimitem o nepricepută.

- Şi vrei să caut o guvernantă câtă vreme eşti plecată la Oldessa incognito?

Latasha bătu din palme.

- în sfârşit, ai înţeles. Nu vezi că asta e soluţia pentru ambele probleme?

După câteva clipe de tăcere, ducele remarcă:

- Cred că se poate, cu condiţia să nu te faci de râs.

- NU am să mă fac de râs, având în vedere că miza e atât de mare. La urma urmei, mă pun într-o situaţie primejdioasă. Dacă prinţul Ştefan e atât de fermecător pe cât spui, atunci iau în considerare posibilitatea de a mă căsători cu el. Dar dacă se dovedeşte a fi ca soţul Helenei - după cum bănuiesc - sau poate nu aşa de rău, având în vedere că nu e german, mă voi întoarce, rugându-mă ca Maiestatea Sa regina să fi uitat de existenţa mea.

- Tot ce se poate, dar marchizul de Salisbury are o inteligenţă ascuţită. Sunt ferm convins că în fiecare seară se duce la culcare întrebându-se cine mai e liber pentru Balcani. E doar o chestiune de timp înainte să se gândească la tine.

- După felul în care vorbeşti, s-ar zice că totul e şi mai neplăcut, se plânse ea.

- Iartă-mă, draga mea Latasha. Sunt foarte îngrijorat şi, oricât de mult am glumi, mai presus de orice îţi doresc fericirea.

- Atunci, înţelegi că nu mă pot căsători cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată. Mi-ar fi mult mai uşor să mă căsătoresc cu prinţul Kraus, despre care ştiu măcar câte ceva de la tine.

- înţeleg ce vrei să spui, Latasha, şi cred că prinţul Kraus ar fi partida potrivită pentru tine. E unul dintre cei mai de treabă oameni pe care-i cunosc.

- Dar se pregăteşte să moară, iar asta nu prea ne ajută.

Ducele se duse până la şemineu, după care se întoarse.

- Presupun, spuse el ezitând, că va trebui să accept planul tău optimist, acela de a te prezenta acolo ca prietenă de familie.

- Mă vor crede şi, dacă-mi va plăcea prinţul Ştefan, am să-l accept. E oricum o perspectivă mai acceptabilă decât să stau îngrozită acasă, aşteptând cu înfrigurare să aud o bătaie la uşă sau să primesc o scrisoare de la marchizul de Salisbuiy.

- Dacă se va întâmpla, eu voi fi convocat la castelul Windsor şi îmi va fi foarte greu să pretind că nu am o soră frumoasă, ajunsă la vârsta măritişului.

- Ai noroc că nu există în Balcani tronuri ocupate de femei urâte şi grase, care să ceară un soţ englez. Toată povestea asta e foarte nedreaptă, dar acum că am găsit o soluţie, aşază-te şi scrie-i prinţului Kraus, în timp ce eu mă duc să vorbesc cu doica.

Se ridică şi se îndreptă spre fratele ei, sărutându-l pe obraz.

Ducele o strânse în braţe.

- Ştii că aş face orice pentru tine, Latasha.

II sărută din nou pe obraz, după care urcă scara, ca să ajungă la doică şi să-i vorbească.

Chiar dacă era trecută de şaizeci de ani, femeia părea mult mai tânără, fiind mereu interesată de ce fac "odraslele ei".

Deşi nu-i spunea, Latasha ştia că se temea de ziua când se va căsători şi va părăsi Norlington Park.

Când intră în camera copiilor, doica ridică ochii.

- Mă întrebam când o să vii să mă vezi, spuse ea înainte ca Latasha să deschidă gura.

- îmi pare rău că te-am neglijat în ultimele zile, răspunse Latasha, dar ştii prea bine care e cauza.

- Un alt cal, draga mea. La vârsta ta, nu ar trebui să te gândeşti la cai, ci la un bărbat.

- De aceea am venit la tine, doică.

Se aşează într-un fotoliu şi-i spuse povestea de-a fir a păr.

Doica o ascultă cu mare atenţie, fără s-o întrerupă.

- Vreau să mergem împreună să-l vedem pe acest bărbat. Te pricepi mult mai bine decât mine la oameni. Dacă nu e ce-mi trebuie, ne întoarcem acasă fără nicio problemă.

Doica nu vorbi imediat, iar Latasha o privea cu nelinişte.

- E o idee foarte inteligentă. Nimeni nu spune că nu merită să încerci.

Latasha scoase un chiot de bucurie.

- Ştiam eu că mă vei înţelege. Cu cât plecăm mai reped^, cu atât mai bine.

- Sunt de acord cu tine, draga mea, mai ales că înălţimea Sa ar putea fi chemat în orice moment la castelul Windsor...

Scoase un sunet care semăna mai degrabă cu un pufnet dispreţuitor decât cu un oftat şi adăugă:

- De obicei, asemenea vizite nu aduc nimic bun.

- Ai dreptate, doică. Plecăm peste câteva zile, iar dacă în Oldessa e îngrozitor, ne întoarcem cât de repede putem.

Doica privi spre uşă.

- Ai grijă când vorbeşti cu înălţimea sa ori cu altcineva. Toată lumea de aici are urechile lungi şi nu ar fi deloc bine să se afle că vei pleca în Europa cu alt nume.

- Da, ştiu. Ai dreptate. Nu trebuie să mai discutăm despre asta. Oricine poate trage cu urechea. Trebuie mai ales să-l previn pe Harry să nu spună nimic valetului său.

- Omul ăla flecăreşte cam mult, draga mea. Recunosc că e amuzant, dar cel mai adesea o face pe socoteala altuia.

Latasha ştia că exista o veche rivalitate între valetul fratelui ei şi doică.

întrucât avusese grijă de Harry când era mic, doica era de părere că trebuie să aibă ultimul cuvânt cu privire la deciziile care se luau în casă. Valetul lui Harry avea ciudă pe ea din această cauză şi, în consecinţă, erau mereu la cuţite.

Latasha se ridică.

- Mă duc să văd dacă Harry a scris acea scrisoare prinţului Kraus şi dacă i-a spus că sunt lady Gloria Ford, care va sosi în curând în Oldessa, cu tine pe post de cameristă.

- Nu e ceva nou pentru mine să am grijă de tine. Doar am făcut-o şi în ultimii optsprezece ani.

Latasha râse.

Doica avea întotdeauna ultimul cuvânt, iar ceea ce spunea era cât se poate de adevărat.

- E grozav că ai acceptat, zise fata în timp ce se îndrepta spre uşă. Până şi Harry a fost nevoit să admită că nu puteam avea o

însoţitoare mai bună.

- Din câte am auzit că se întâmplă pe acolo, chiar o să ai nevoie de una bună.

Coborând scările, Latasha chicotea.

Când intră în birou, constată că Harry terminase de scris epistola şi că îi urmase întocmai indicaţiile.

- Nu mai am de adăugat decât data la care vei pleca.

- O, cât mai repede. Ard de nerăbdare.

- Foarte bine, Latasha. Am să spun că pleci marţi. Asta înseamnă că ai trei zile la dispoziţie. Ar trebui să fie suficient.

- Din fericire, nu am nevoie de haine noi. Când vom merge la Londra, adică luni, mesagerul - pe care va trebui să-l anagajezi pentru lady Gloria - ne poate aştepta la gară. Ar fi o greşeală să vină la Norlington House.

- Aşa e, admise contele. Cum apelez la serviciile aceleiaşi agenţii, am să-l cer pe cel mai bun mesager pe care îl au.

- Trebuie să spui că e pentru un prieten, nu pentru cineva din familie, îl avertiză Latasha.

- Nu sunt chiar aşa de naiv, replică el.

Latasha părăsi biroul şi se îndreptă spre grajduri.

Câtă timp va fi plecată, cel mai mult îi vor lipsi caii.

Pe de altă parte, era limpede că va găsi o mulţime de cai la Oldessa, aduşi - fără îndoială - din Ungaria.

Numai că ţinea foarte mult la cei de acasă, în special la cel pe care îl considera a fi al ei şi care alerga mai repede decât ceilalţi.

La puţin timp după aceea, se plimba călare prin împrejurimi.

Se întrebă pentru a nu ştiu câta oară cum ar putea să plece din Anglia şi să locuiască într-o altă ţară.

îşi iubea ţara şi fratele şi era ferm convinsă că nimeni nu i-ar putea lua locul în inima ei.

Nu-şi închipuia că vreun prinţ străin ar putea înţelege ce simte în clipa aceea.

Crezuse dintotdeauna că pădurea este magică, plină de zâne care îi vor împlini orice dorinţă.

Revenise de foarte multe ori în pădure când era fericită, dar şi când era nefericită.

- Cum să te părăsesc? zise ea pe un ton implorator.

I se păru că aude foşnetul copacilor şi mişcare în jurul ei.

Când se întoarse acasă, îşi aminti că în seara aceea aveau invitaţi, iar printre ei se număra unul dintre vecini.

Era vorba de un tânăr gentleman care-i făcea curte de când era de-o şchioapă.

Era un bărbat tânăr, atrăgător şi bogat, care moştenise o moşie transmisă de peste trei generaţii, dar care nu suporta comparaţie cu Norlington Park.

Cu toate astea, Latashei - care fusese de nenumărate ori acolo - i se părea confortabilă, plăcută, potrivită mai ales pentru un bărbat necăsătorit.

Mama lui trăia, dar locuia în sudul Franţei, întrucât medicii îi recomandaseră o ţară cu o climă caldă. Clima rece avea repercusiuni nefericite asupra stării ei de sănătate.

în timp ce se îmbrăca pentru masă, Latasha se gândi că toate problemele ei s-ar rezolva ca prin minune dacă în seara aceea i-ar spune "da" lui Patrick, în locul obişnuitului refuz.

Se obişnuise cu refuzul ei, chiar ajunseseră să glumească pe această temă.

Ultima dată când se văzuseră, acesta îi spusese:

- Presupun că o să mă umilesc din nou cerând-o în căsătorie pe adorabila Latasha.

- Cunoşti prea bine răspunsul, îi replicase ea.

- Da, îl ştiu, dar aş vrea să cunosc şi cauza.

Latasha ridică mâinile spre cer, într-un gest de exasperare.

- îmi place de tine, Patrick. La fel, îmi place compania ta, dar - ca să fiu sinceră - nu te iubesc cum cred că ar trebui să-l iubesc pe bărbatul cu care vreau să mă căsătoresc.

- Mi-ai mai spus-o. Dar dacă nu-l vei găsi pe acest bărbat?

-Atunci, mă voi gândi la tine ca la prietenul meu cel mai drag

şi mai apropiat, bucurându-mă de vremea petrecută împreună.

- Răspunsul tău nu mă mulţumeşte. Te doresc, Latasha, iar Dumnezeu mi-e martor că nu am încercat niciodată să te forţez. Problema e că nu mai putem continua astfel.

- De ce nu?

- Pentru că vreau să mă căsătoresc. Vreau să-mi fii soţie şi să-mi dăruieşti un fiu care să-mi moştenească averea când voi muri.

- NU ai să mori prea curând. Sunt sigură că, pe măsură ce anii trec, iar eu am să devin urâtă şi bătrână, vei găsi pe cineva tânăr şi frumos care să ţi se cuibărească la piept în momentul când

întinzi braţele.

- Eşti ironică, se plânse el. Te iubesc, Latasha, din tot sufletul şi după cum ştii, nu am întors niciodată capul după altă femeie.

- Eu, în schimb, m-am uitat după alţi bărbaţi, dar nu am găsit niciodată ce-mi doresc cu adevărat.

- Şi ce-ţi doreşti cu adevărat? se interesă el.

- Un bărbat care să-mi accelereze bătăile inimii. Vreau pe cineva pentru care să simt ceva trainic, nu ceva trecător.

- Eu sunt bărbatul potrivit.

Latasha ridică din nou mâinile spre cer, într-un gest de disperare.

- Lasă-mă să te sărut şi te voi face să simţi iubirea adevărată, o imploră el.

- Mi-am promis mie însămi că nu am să dau voie unui bărbat să mă sărute decât în clipa când am să fiu sigură că e alesul. Nu-mi doresc să fiu dezamăgită.

- Ce te face să crezi că te-aş dezamăgi? insistă el.

- în clipa de faţă, nu eşti persoana potrivită pentru mine. Nu ştiu de ce şi probabil că e o greşeală să vorbim despre asta, dar ceva îmi spune că iubirea adevărată e în altă parte. Ce simt pentru tine, e numai afecţiune.

- Dar am să-ţi arăt eu cum e cu iubirea şi vei vedea că, pe măsură ce vor trece anii, aceasta va deveni tot mai durabilă, până se va tranforma în ceva veşnic.

Latasha trase adânc aer în piept.

- Asta este ce îmi doresc şi caut. Problema e că nu o poţi forţa să apară. Iată de ce, dragul meu Patrick, deşi ţin la tine, nu am cum să-ţi devin soţie.

Nedorindu-şi s-o piardă, Patrick nu era foarte insistent.

Chiar dacă se vedeau adesea, discuţiile lor nu ţineau mult, fiind mai mereu întrerupţi de ceva sau de cineva.

Acum, în timp ce se îmbrăca, Latasha se gândi pentru prima dată cu seriozitate la faptul că refuzul ei fusese o prostie.

Devenindu-i soţie, ar fi fost sigură că nu va părăsi Anglia.

Ar fi fost aproape de proprietatea fratelui ei şi ar fi avut oricând la dispoziţie caii acestuia, ca şi pe ai lui Patrick.

Era sigură că el s-ar ţine de cuvânt şi nu ar iubi pe nimeni altcineva.

- Poate e într-adevăr o prostie să cauţi idealul...

Poate că va ajunge la stele, dar nu va fi în stare să le atingă.

îşi putea închipui cât se poate de clar strălucirea din ochii lui Patrick dacă l-ar accepta de soţ, precum şi bucuria de care ar fi cuprinsă toată lumea din împrejurimi.

S-ar căsători în biserica din sat, acolo unde fusese botezată şi unde se odihneau părinţii ei, ca şi mulţi dintre înaintaşi.

Ar deveni cea mai importantă doamnă din zonă până în clipa când Harry s-ar căsători şi ar aduce la Norlington Park o ducesă.

Numai că o asemenea perspectivă nu-i surâdea deloc.

Voia mai mult, mai consistent, ceva ce nu putea fi definit în cuvinte.

Simţea că acel ceva nedefinit exista undeva. Totul era să-l găsească.

Capitolul 3

In timpul cinei, nu reuşise să schimbe două vorbe cu Patrick.

A doua zi dimineaţă, îşi spuse că nu avea cum să plece în străinătate iară să-i vorbească. Aşa că trimise un grăjdar să-l întrebe dacă îl poate vedea în acea după-amiază.

Patrick o aştepta în grădină.

Fiind el însuşi un grădinar pasionat, grădina acestuia putea rivaliza oricând cu aceea de la Norlington Park.

Când o văzu îndreptându-se spre el, aruncă săpăliga din mână.

Alergă în întâmpinarea ei, cu braţele larg deschise.

- Ştiam eu că ai să vii să mă vezi în această după-amiază, Latasha. Ori de câte ori vine vorba de tine, am aşa... o presimţire.

- Am venit să-mi iau rămas-bun, Patrick.

- Rămas-bun? exclamă el. Unde pleci?

- Luni dimineaţă plecăm la Londra, iar de acolo voi traversa Canalul Mânecii. Voi petrece o săptămână la nişte prieteni, la Paris.

- Vei întâlni acolo o mulţime de bărbaţi care-ţi vor spune cât eşti de frumoasă, dar eu de-abia aştept să te întorci.

Latasha schiţă un zâmbet.

- Ştiu, Patrick. Mai ştiu şi că, dacă m-aş afla la ananghie, mi-ai sări imediat în ajutor.

- Aştept un asemenea moment. Voi avea în acest fel ocazia de a-ţi arăta ce fericiţi putem fi împreună. Mai ales că alături de mine eşti în siguranţă, nu ai a te teme de nimic.

- Câtă timp sunt în ţară, cu Harry, nu prea are ce să mi se întâmple.

- într-o bună zi, nu foarte îndepărtată, Harry se va căsători. Nu poate stăpâni Norlington Park şi celelalte posesiuni, inclusiv caii, fără a avea un moştenitor.

Latasha râse uşor.

- Deocamdată, are un mariaj fericit cu frumoşii lui cai. Nu mai e loc pentru altcineva.

- Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre tine, comentă el încet.

Latasha nu-i răspunse, ci se îndreptă spre grădina de ierburi aromatice.

Mama lui Patrick se ocupase îndeaproape de ea, întrucât nu voia să fie mai prejos decât vecinii ei de la Norlington Park.

Patrick adăugase multe alte specii în frumoasa lui grădină, înconjurată de ziduri din cărămidă şi prevăzută cu o mică fântână.

Când Latasha intră pe poartă, aceasta era deschisă şi arnca jeturi de apă peste tot. Soarele arzător care cădea peste picăturile de apă o cam ameţi.

- Ai mai plantat ceva nou în ultima timp? îl întrebă ea.

- Destul de multe plante. Am găsit ceva despre care se spune că vindecă guturaiul. O altă plantă care te face să ai viaţă lungă şi care se numeşte granat. Mi s-a spus că vindecă durerile de cap şi migrenele.

- Sunt probabil plante foarte solicitate. Londonezii se plâng întotdeauna că-i doare capul când stau până târziu la petreceri zgomotoase.

Se mai plimbară o timp prin grădină, uitându-se şi la alte plante, interesul pentru ierburi o acaparase cu desăvârşire pe Latasha.

Dar când sosi vremea plecării, Patrick scoase un oftat şi spuse:

- Nu vreau să par sâcâitor, dar dacă nu-l vei găsi pe bărbatul visurilor tale Ia Paris, întoarce-te şi să încercăm să fim fericiţi împreună pentru totdeauna.

Ea îi atinse uşor obrazul cu mâna.

- Te iubesc în felul meu, Patrick. Dacă o să se schimbe situaţia, am să te anunţ.

Un zâmbet palid, se ivi în colţul buzelor acestuia.

- Presupun că trebuie să mă mulţumesc cu atât.

- Mă tem că da, cel puţin pentru moment. îţi mulţumesc însă

că ai fost întotdeauna atât de drăguţ cu mine.

- Vreau să reprezint mai mult pentru tine, dar nu te pot sili. Va trebui s-o faci de bunăvoie.

- Poate că se va întâmpla într-o bună zi, dar acum nu e cazul. NU ar fi drept pentru niciunul dintre noi.

- Ar fi drept pentru mine, adăugă repede Patrick.

O ridică în şa, după care-i sărută mâna.

- Te iubesc, şopti el. Orice s-ar întâmpla la Paris şi orice ţi se va spune, nu uita că te iubesc din tot sufletul. E lucrul cel mai de preţ pe care ţi-l pot oferi.

Pe măsură ce se îndepărta, se simţi vinovată.

Dar pe de altă parte, ce putea face?

Ţinea foarte mult la Patrick. Făcea parte din viaţa ei, ca şi Harry.

Numai că iubirea pe care o căuta trebuia să fie mai mare, mai intensă decât tot ce simţise până în clipa aceea.

Existau bărbaţi la Londra care o ceruseră în căsătorie şi nu ar fi trebuit decât să rostească un singur cuvânt ca să-i aibă la picioarele ei.

Dar niciunul nu reprezenta bărbatul visurilor ei.

în adâncul sufletului, simţea că acesta există undeva. Nu trebuia decât să-l găsească.

Pe drumul de întoarcere, în timp ce străbătea câmpuri şi dealuri, ajunse la concluzia că vizita la Oldessa va fi o aventură extraordinară.

Cu siguranţă, aşa va fi.

Iar dacă primejdia îi dădea târcoale, dorinţa ei creştea.

Pe de altă parte, ştia că nu voia să renunţe la viaţa ei din Anglia pentru niciun colţ de lume, oricât de frumos va fi fiind acela.

- Sunt o englezoaică tipică, îşi spuse ea. Dacă aş fi puţin mai cu capul pe umeri, probabil m-aş căsători imediat cu Patrick şi aş avea o viaţă, dacă nu fericită, măcar împlinită.

înţelese însă imediat că o asemenea perspectivă nu ar fi mulţumit-o deloc.

Voia mai mult, mult mai mult.

Unde ar putea găsi acel altceva, iată o întrebare la care numai timpul avea răspuns.

Dimineaţa zilei de luni începu cu obişnuita febră a pregătirilor de plecare.

în vremurile de demuit, tatăl Latashei era cel care-i ducea cu trăsura. Acum însă exista trenul, cu care puteau călători mai repede şi mai comod.

Trăsura personală a ducelui - foarte modernă, de altminteri - îi duse ia gară.

- Presupun că nu pot lua această trăsură confortabilă cu mine la Oldessa, comentă ea.

- O să vezi că Orient Express este şi mai comod, zise Harry. Eu însumi ard de nerăbdare să călătoresc cu el. Toţi cei care l-au folosit nu mai contenesc cu laudele.

- Ard de nerăbdare să văd cum e, mai ales că nu ştiu cum voi fi întâmpinată acolo.

- Sunt convins că ţi se va face o primire triumfală. Vei fi aşteptată de mulţimi care vor flutura steaguri, iar o escortă te va conduce la palat, o tachină Harry.

- Ce mult mi-aş dori să vii cu mine...

- Şi eu mi-aş dori, dar aş uita că eşti incognito şi te-aş demasca fără să vreau, de la bun început.

- într-adevăr ar fi o catastrofă. Ce i-aş putea spune prinţului Ştefan? Că am venit deghizată pentru a vedea dacă e suficient de bun pentru mine?

- O, pentru numele lui Dumnezeu, Latasha. Aminteşte-ţi că eu şi cu Kraus suntem prieteni apropiaţi. Dacă-i insulţi pe locuitorii principatului, va trebui să mă lupt în duel ca să-ţi salvez onoarea.

- în niciun caz. îţi jur că am să fiu foarte atentă. Ai cerut şi un mesager, nu-i aşa? adăugă ea după o scurtă pauză.

- L-am trimis pe secretar sâmbătă la Londra, ca să fiu sigur că îl voi obţine pe omul cel mai de nădejde pentru această misiune. Sunt convins că nu-ţi va lipsi nimic şi că nu vei fi dezamăgită.

- Este exact ce-mi doresc şi eu. Voi fi speriată şi îngrijorată până la sosire. Iar odată ajunsă acolo, s-ar putea să dau peste ceva mult mai rău decât ce anticipasem.

- Prostii, Latasha. Sunt sigur că palatul e foarte confortabil. Kraus mi-a vorbit de nenumărate ori despre cât de frumoasă e Oldessa şi ce minunăţie de cai au.

- Caii mă vor atrage mult mai mult decât bărbaţii de prin părţile locului.

Ducele chicoti.

- Ei bine, chiar dacă nu te poţi căsători cu un cai, ai grijă pe al cui îl alegi. Hotărăşte-te pe care îl preferi mai mult: pe cel al prinţului Ştefan, sau alegerea grăjdarului necunoscut al Maiestăţii Sale.

- Ştii... m-am gândit foarte serios înainte de a pleca dacă nu ar fi mai bine pur şi simplu să-l iau de bărbat pe Patrick şi să dau uitării acest plan.

- M-am tot întrebat de ce îl refuzi. îmi place Patrick, dar recunosc că ţie ţi se pare probabil cam plictisitor.

In timp ce fratele ei vorbea, Latasha îşi dădu seama că era adevărat.

Viaţa cu Patrick ar fi cu siguranţă extrem de confortabilă, întrucât acesta era foarte bogat, dar ar fi ştiut cu exactitate ce se va întâmpla de la o zi la alta. La fel, era foarte previzibil în ceea ce spunea.

- Ai dreptate, Harry. Am nevoie de aventură şi de ceva care să mă scoată din monotonie, iar noi ştim prea bine că Patrick e lipsit de imaginaţie, nu inovează în niciun plan al vieţii sale.

- Cred că marea ta problemă este că aştepţi prea mult de la ceilalţi. întotdeauna mi-am spus că e o greşeală să creşti cu mine şi cu prietenii mei, care sunt mai în vârstă decât mine.

- Greşeală?

- Da. Ţi-au dat nişte idei pe care nu ar fi trebuit să le ai la vârsta ta. Zilele trecute, în timp ce polemizai cu bărbatul acela care tocmai se întorsese din India, mă gândeam că înţelegi la fel de

mult ca şi el ce se petrece în Rusia.

Latasha râse.

- Mă flatezi. Adevărul e că eu credeam că un om care a stat mai bine de un an în India ar trebui să ştie mai multe despre religiile acestei ţări.

- Altfel spus, ştii prea muite pentru cineva de vârsta ta. Iar bărbaţii sunt la fel peste tot, fie că vorbim de Londra sau de Oldessa.

- în cazul ăsta, ar trebui să mă căsătoresc cu un om în vârstă. Parcă spuneai ceva despre un rege orb şi surd, care are peste optzeci de ani...

Harry începu să râdă, întrucât nu ştia ce să-i răspundă.

în timp ce luau micul dejun, Latasha constată cu tristeţe că va duce dorul acestor conversaţii inteligente câtă timp va fi plecată.

- Ce mult mi-aş dori să vii cu mine, Harry, pledâ ea din nou.

- O să fie bine. Dar dacă se întâmplă ceva, trimite-mi o telegramă în care să mă întrebi ce mai face mătuşa Ethel. Voi şti că acesta este semnalul, iar replica mea va fi că trebuie să te întorci imediat la căpătâiul acesteia, pentru că e pe moarte. Sau poate e deja moartă şi trebuie să participi la înmormântare.

Latasha chicoti.

- Eşti minunat, Harry. înţelegi întotdeauna despre ce vorbesc. Majoritatea oamenilor habar nu au la ce fac aluzie.

- O să-mi lipseşti, Latasha. Presupun că, dacă te vei căsători, mă voi simţi foarte singur. Şi după cum ştii, în clipa de faţă nu-mi doresc să mă leg de cineva.

- In cazul ăsta, după ce voi pleca, du-te la una dintre doamnele acelea încântătoare care-ţi scriu şi care au, presupun, soţi îngăduitori care dispar la ţară când nu sunt doriţi.

Harry râse.

- Ştii prea multe şi spui prea multe, Latasha. Tinerele nu trebuie să vadă sau să audă despre asemenea legături amoroase sau despre soţi îngăduitori.

- Aş fi cu adevărat o prostuţă dacă nu aş şti de existenţa lor. Este exact ce nu mi-aş dori să fie soţul meu.

- Ar trebui să fii foarte inteligentă şi inventivă ca să-l ţii acasă.

Latasha spera ca fratele ei să aibă dreptate.

Nu putea să-şi scoată din minte ce-i spusese Helen şi cât de îngrozitor era să trăieşti înconjurată de femei insipide.

„Prefer mai degrabă să mă căsătoresc cu Patrick, decât să mi se întâmple aşa ceva", îşi spuse ea cu hotărâre.

Capitolul 4

Latasha, doica şi ducele ajunseră în sfârşit la casa lor din Londra.

Secretarul îl informă imediat pe stăpân că totul era pregătit pentru a doua zi dimineaţă.

- Sper că ai angajat un bun mesager, comentă ducele.

- Directorul agenţiei m-a asigurat că e cel mai bun şi că o va aştepta pe lady Gloria Ford la Victoria Station, aşa cum aţi cerut.

Ducele dădu din cap în semn de încuviinţare, după care intră împreună cu Latasha în birou.

- Presupun că tot mai vrei să joci comedia asta ridicolă, zise fratele ei, când în sfârşit rămaseră singuri.

- Nu mai pot da înapoi acum, răspunse ea cu gravitate.

Scoase brusc o exclamaţie.

- Tocmai mi-am amintit ceva.

- Ce mai e, acum?

- Ani nevoie de paşaport.

- M-am gândit deja la asta. Eşti trecută pe al meu. După cum probabil îţi aminteşti, l-am folosit ultima dată când ne-am plimbat cu iahtul pe coasta Franţei.

Latasha răsuflă uşurată.

- Credeam că ai uitat.

- Dacă îţi mai aminteşti, la vremea respectivă am obţinut un paşaport cu numele tău pe el şi unul personal pentru doică.

- E oare bine să mă deplasez cu un paşaport pe care scrie lady Latasha Ling?

- Nu văd de ce ar fi rău. Nimeni nu-l va vedea în afară de oficialii francezi de la Calais şi cei care vor veni în compartiment, când veţi trece graniţa.

- Ai dreptate. Probabil am intrat în panică pentru că nu am călătorit la fel de mult ca tine.

- Ai însă grijă pe unde ţii paşaportul. în primul rând, dacă e furat, va trebui să-ţi trimit altul şi în al doilea rând, oamenilor li se va părea ciudat că guvernanta pretinde a fi altcineva, adică lady Latasha.

Latasha râse.

- Totul ar deveni şi mai complicat decât este în clipa de faţă.

- Sunt de acord cu tine. încep să cred că, la urma urmei, ar trebui să vin cu tine.

- O, nu, Harry! Nu eşti atât de îngrijorat în privinţa mea pe cât de teamă îţi e să nu pierzi acei cai din Ungaria despre care prinţul Kraus ţi-a vorbit în scrisori.

- Probabil ai dreptate, zise ducele, oftând. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Latasha, ai grijă de tine.

îşi exprimă îngrijorarea şi a doua zi dimineaţă, când o conduse la gară.

- O să am eu grijă de ea, stăpâne, îl asigură doica. Când vrea, e o fată de toată isprava. Dacă întră în vreo încurcătură din care nu pot s-o scot, am să vă trimit o telegramă.

- Ştiu că pot avea încredere în tine, doică. Fii cu ochii-n patru când vine vorba de bărbaţii prea insistenţi întâlniţi în timpul călătoriei.

- Cuvintele tale mă fac să am prea multe aşteptări de la călătorie şi de la locul unde voi ajunge, comentă ea.

Ducele vru să spună ceva, dar Latasha continuă:

- Adevărul e că mă aştept să fiu foarte dezamăgită şi să mă întorc repede la tine cu gândul că, orice s-ar întâmpla la castelul Windsor, e de preferat în comparaţie cu ceea ce am găsit la Oldessa.

începură să râdă, cum făcuseră şi seara trecută.

Cu toate astea, Latasha îşi dădu seama că fratele ei era îngrijorat că ar putea avea necazuri.

în Anglia, persista ideea că străinii pun întotdeauna la cale ceva neplăcut. De la bătălia de la Waterloo, situaţia rămăsese neschimbată.

Când ajunseră la gară, mesagerul îi aştepta, aşa cum fusese prevăzut. Era un bărbat între două vârste, care părea inteligent şi manierat.

Ducele se gândise dinainte la ce-i va spune, aşa că îl luă deoparte şi-i şopti:

- înţelegeţi că lady Gloria e foarte tânără. E prietenă cu sora mea. NU ar trebui să călătorească singură, dar tatăl ei este foarte bolnav, iar eu nu pot părăsi Londra acum, ca s-o însoţesc la Oldessa.

Mesagerul îl asculta cu atenţie.

- Sunt sigur că veţi face tot ce vă stă în putinţă să se simtă bine şi să nu fie deranjată de ceilalţi pasageri din tren, adăugă ducele.

- Lăsaţi totul în seama mea, stăpâne. Vă făgăduiesc că o să am grijă de stăpână şi că nu va avea niciun fel de problemă.

- Aţi mai călătorit cu Orient Express până acum?

- De trei ori, stăpâne, şi nu s-a întâmplat nimic de care să mă plâng.

- Este exact ce-mi doream să aud! exclamă ducele.

Ii dădu bărbatului bani pentru călătorie şi un bacşiş gras.

Când îşi luă rămas-bun de la Latasha, înţelese că nu i se putea întâmpla nimic rău surorii sale, cu doica şi cu mesagerul alături.

Feribotul care făcea cursa Dover-Calais era înţesat cu lume.

Marea era calmă, iar soarele strălucea pe cer, dar doica insistă ca Latasha să nu iasă din cabină.

Latasha ar fi vrut să se plimbe pe punte, însă doica îi tăie aripile, spunându-i că nu era bine să se amestece cu fel de fel de oameni. Mulţi dintre ei băuseră mult, ca să scape de răul de mare.

Ajunseră la Calais puţin după ora două.

Mesagerul găsi doi hamali care să ducă bagajele la tren.

Latasha ardea de nerăbdare să vadă cel mai faimos tren din Europa.

Citise foarte multe despre el în ziare, iar faptul că arăta mai bine decât fusese lăudat nu o surprinse.

Interiorul era foarte îngrijit. Pereţii şi uşile erau foarte luxoase, lucru neîntâlnit în alte trenuri.

Banchetele erau din piele spaniolă, brodată cu fir de aur.

Citise că pentru noapte i se vor aduce "cearşafuri din mătase de cea mai bună calitate, pături din lâna cea mai fină şi o plapumă cu puf foarte uşoară".

Rotindu-şi ochii prin compartiment, îi spuse doicii:

- Ce răsfăţ!

Doica era deja foarte impresionată de coridoarele căptuşite şi de jaluzelele în culori vii.

- Dacă mă întrebi pe mine, luxul ăsta e pentru un prinţ, comentă ea.

Când trenul plecă din gară, Latasha se aşeză pe unul dintre fotolii.

Aventura pe care şi-o dorise atât începea.

Simţea o oarecare teamă la gândul că nu prea ştia cum se va sfârşi această poveste.

Se va întorce oare acasă cu doica, deziluzionată şi lipsită de speranţă? Asta însemna că va trebui să se supună poruncii reginei.

Doica îşi dădu seama că era tăcută şi părea deprimată.

- Scoate-ţi acum pălăria şi spune-mi ce vei purta la cină. Am aşezat o rochie drăguţă deasupra în geamantan, ca să fie la îndemână, dar dacă te-ai gândit la altceva, nu ai decât să-mi spui.

Latasha zâmbi.

Era în firea docii s-o aducă în prezent, în loc s-o lase să-şi imagineze fel de fel de lucruri despre viitor.

Fu de acord să se îmbrace cu rochia propusă de doică. Femeia se retrase imediat la ea în cabină.

Pe feribot, mâncaseră ceva uşor şi nu prea bun.

Când trenul ajunsese deja departe, un valet frumos îmbrăcat îşi făcu apariţia, întrebându-le dacă doresc să bea un pahar de vin, de ceai sau de cafea.

Doica voia ceai, iar Latasha comandă cafea.

Băuturile fură aduse în porţelanuri chinezeşti. Valetul nu uită nici de fursecuri, lapte sau zahăr.

Când ajunseseră la Calais, Latasha se temuse că va da peste cineva cunoscut care aştepta trenul spre Paris.

Prin urmare, se grăbi să ajungă repede la locul unde era tras trenul. Cu bună-ştiinţă, nu privise în urma ei.

Ştia că ar face o greşeală făcându-se că nu vede pe cineva cunoscut, dar se temea să nu i se rostească adevăratul nume şi să fie astfel demascată în faţa mesagerului.

Tuturor oamenilor le plac secretele, şi poate că tocmai de aceea ar încerca să afle mai multe şi ar transmite inevitabil mai departe ceea ce ar fi trebuit să fie ascuns.

Cum auzea voci pe coridor, rămase în cabină până la cină.

Spre surprinderea ei, doica îi spuse că nu o va însoţi la masă.

- Deşi nu ţi-am spus nimic, pe feribot mi s-a făcut puţin rău, iar acum mă simt obosită. Dacă pot să primesc ceva de mâncare aici nu-mi mai doresc altceva.

- Sigur că da, iubita mea doică.

Chemă un valet care-i spuse că nu vedea niciun impediment pentru care doica nu ar putea mânca în cabină.

îi prezentă o listă de bucate foarte încărcată, iar Latasha alese felurile de mâncare favorite ale doicii.

La ora opt, o uşoară bătaie în uşă o informă că masa urma să fie servită în cincisprezece minute.

îşi puse un şal în jurul umerilor şi porni pe coridor.

Vagonul-restaurant era peste aşteptările ei. Mesele erau acoperite cu feţe frumos decorate, iar vesela era din porţelan.

în mod neaşteptat pentru Latasha, chelnerii erau îmbrăcaţi în pantaloni, veste şi purtau ciorapi.

Meniul era foarte bogat, iar ea îşi spuse că dacă ar comanda tot ce era acolo, s-ar îngrăşa cu siguranţă.

Când ajunse, i se sugeră să se aşeze la o masă pentru două persoane.

întrucât trenul nu era plin, spera ca locul din faţa ei să rămână neocupat.

Fu nevoită să admită că primul fel de mâncare era delicios.

între timp, un bărbat înalt care călătorea singur se aşeză în faţa ei.

I se oferise o masă goală în celălalt capăt al vagonului, dar

refuzase, insistând să se aşeze pe locul gol din faţa ei.

Când se aşeză, Latasha îşi dădu seama că are de-a face cu un francez de vreo treizeci de ani.

După felul cum era îmbrăcat şi cum se comporta, înţelese că acesta se considera un om important.

în mod intenţionat nu se uită la el, ci în farfurie sau pe fereastră.

La un moment dat, îşi dădu seama că el o priveşte. Vreo cinci minute, niciunul nu scoase o vorbă.

Apoi, nou-venitul i se adresă într-o engleză excelentă:

- Iertaţi-mă, domnişoară, aş vrea să mă prezint: sunt contele Estell de Fleur şi dacă nu mă înşel, cred că l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră la curse.

Fără voia ei, Latasha se amuză.

Presupuse că, înainte să se aşeze pe locul din faţa ei, îl întrebase pe valet cum o cheamă.

Era o încercare de a o aborda care i-ar fi plăcut foarte mult fratelui ei.

Ştia prea bine că francezul trăia cu impresia că toţi gentlemenii englezi cu cai de curse.

Cu o asemenea introducere, ar fi atras atenţia oricărei fete de aristocrat englez.

- Mă tem că vă înşelaţi, răspunse Latasha cu răceală. Tatăl meu e mort.

- Atunci, tot ce pot spune este că regret nespus de mult că nu l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. Sau poate l-am cunoscut

când eraţi mult mai tânără.

Reuşind să iasă dintr-o situaţie primejdioasă, Latashei mai că-i veni să pufnească în râs.

„La urma urmei, îşi spuse ea, nu am niciun motiv pentru care să nu stau de vorbă cu el. Când o să ajung la destinaţie, nu am să-l mai văd."

Cu voce tare, spuse:

- Din câte pot să-mi dau seama, domnule, şi dumneavoastră aveţi cai de curse.

- Aşa e, domnişoară. în clipa de faţă, mă pregătesc să sărbătoresc victoria unuia dintre caii mei, într-o cursă desfăşurată la Paris în urmă cu două zile. Vreţi să beţi cu mine o cupă de şampanie?

Latasha nu comandase nimic de băut, întrucât considera că nu ar fi fost potrivit să bea singură. Iar când era cu fratele ei, îl lăsa întotdeauna pe el să aleagă, aşa că ştia prea puţine despre vinuri.

- Sunteţi foarte amabil, îngăimă ea.

Contele îi făcu semn cu mâna chelnerului şi comandă o sticlă din cea mai bună şampanie pe care o aveau.

După ce Latashei i se aduse al doilea fel de mâncare, francezul zise:

- Spuneţi-mi, frumoasă domniţă, mai multe despre dumneavoastră. Nu prea înţeleg cum, deşi vin deseori în Anglia, nu am avut onoarea să vă cunosc.

- Aţi avut cai în competiţii desfăşurate în Anglia anul acesta? întrebă ea.

Făcea tot ce-i stătea în putinţă să ignore complimentul pe care acesta tocmai i-l făcuse.

- Anul acesta l-am înscris în competiţie la Ascot pe unul dintre cei mai buni cai ai mei. Sper să câştige. Doresc să înscriu un altul la Goodwood.

Latasha se gândi că, dacă va mai discuta despre cai, acesta îşi va da seama cine este.

Prin urmare, spuse:

- Mă tem că ştiu prea puţine despre cursele de cai, dar vă doresc succes la ambele competiţii.

- Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnişoară. Mă consider norocos că v-am cunoscut, întrucât mă aşteptam să dau peste o mulţime de oameni plictisitori.

- Cred că sunteţi cam dur, remarcă ea. NU am avut ocazia să cunosc un alt călător, deoarece sunt însoţită de o prietenă mai în vârstă, care este cam suferindă.

Avu impresia, deşi nu avea cum să fie sigură, că atunci când pomenise de prietena ei, contele păru dezamăgit.

Totuşi, bărbatul ridică paharul cu şampanie.

- Vă rog să beţi pentru succesul meu la curse şi pentru norocul de a vă fi întâlnit în Orient Express.

Latasha fu nevoită să-şi ridice paharul şi să ciocnească.

- Pentru o clipă am fost uniţi, spuse el pe un ton preţios, iar asta ar putea aduce noroc în viitor.

- Nu pot decât să vă urez încă o dată succes la Ascot şi la Goodwood, repetă Latasha.

- Cursele de cai sunt în viitor. Cum noi trăim în prezent, ce-ar fi să-mi povestiţi mai multe despre dumneavoastră?

Latasha clătină din cap.

- Am fost învăţată să nu vorbesc niciodată cu străini şi să fiu foarte discretă în ceea ce spun.

Contele chicoti.

- Există excepţii de la regulă şi îmi place să cred că eu sunt una dintre ele.

Se opri, însă cum Latasha tăcea, bărbatul continuă:

- Dincolo de asta, nu puteţi fi aşa de crudă cu mine acum, când suntem transportaţi din lumea comună şi plictisitoare într-una fermecată de către un tren care, spre marea mea surprindere, este tras de o locomotivă foarte modernă.

Fie că improvizase, fie că era o formulă pe care o rostise de nenumărate ori, cert era că o făcuse să râdă.

- Vorbesc serios, domnişoară. Mă voi simţi foarte rănit şi dezamăgit, dacă nu vom putea petrece împreună următoarele zile, ca să vă spun cât de fermecătoare sunteţi.

- Nu voi lua în seamă vorbele dumneavoastră, răspunse Latasha. Vă asigur că dacă ar mai fi trăit, tatăl meu ar fi fost foarte şocat că stau de vorbă cu un străin.

- Cum ar putea fi altfel, atâta timp cât nu ne separă decât masa asta? Sper, îmi doresc din tot sufletul, ca în curând să nu mai fie nimic care să ne despartă.

Neştiind ce să spună, Latasha se concentră asupra mâncării.

Pe de altă parte, simţea privirea acestuia aţintită asupra ei.

Ochii lui aveau ceva periculos.

întrucât era însoţită de doică, nu anticipase că va cina singură.

Dacă aceasta ar fi stat la masă cu ea, nimeni nu s-ar fi apropiat şi nu ar fi încercat s-o abordeze.

- La ce vă gândiţi, frumoasă domnişoară?

- Ca să fiu sinceră, mă gândeam că numai un francez ar putea face unei străine atâtea complimente într-o perioadă aşa de scurtă de timp.

- Ce altceva aş putea face? Sunteţi fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o şi vă asigur că am cunoscut multe. Am vizitat de nenumărate ori Londra şi am participat la multe dintre petrecerile la care am fost invitat, inclusiv la petreceri date de Alteţa Sa regală, prinţul de Wales.

- Sunt ferm convinsă că a fost foarte plăcut. Adevărul e că am trăit mai tot timpul la ţară, loc pe care-l prefer dintre toate celelalte.

- Tot ce vă pot spune, este că vă irosiţi frumuseţea, domnişoară. Sunt convins că la ţară nu sunt destui bărbaţi care să vă spună cât sunteţi de frumoasă, aşa încât îmi revine mie plăcuta sarcină de a rosti sus şi tare că sunteţi unică, o zeiţă printre femei.

Uşorul accent francez cu care vorbea făcea ca totul să pară un joc şi, în consecinţă, mai puţin stânjenitor decât dacă în locul lui ar fi fost un englez.

îşi întoarse ochii spre fereastră.

Soarele era la apus şi prima stea apărea pe cer.

- Dacă am fi singuri pe câmpul acela, v-aş ţine în braţe şi nu mi-aţi putea scăpa. Singurul inconvenient al acestui tren este că sunt prea mulţi oameni.

Latasha râse.

- Doar nu vă aşteptaţi să fie totul numai pentru dumneavoastră.

- Dar există, desigur, şi compartimente discrete, atât de aclamate la Paris.

Cum Latasha tăcea, contele continuă:

- Am prieteni care au adus persoane pe care le admirau în acest tren tocmai pentru că simţeau că aceste compartimente sunt mult mai atrăgătoare decât cele mai bune camere de hotel.

- Parcă e o idee desprinsă din romane. în realitate, mi se pare inutil de costisitoare.

- Banii nu sunt importanţi atunci când vine vorba de iubire, domnişoară, îi răspunse contele.

Latasha terminase de mâncat ultimul fel şi refuză desertul, însă acceptă o ceaşcă de cafea.

Francezul încercă să-i umple din nou paharul cu şampanie, însă ea refuză.

- Nu mă puteţi părăsi! exclamă contele. Trebuie să terminăm sticla asta de şampanie delicioasă. S-o trimit în cabina mea sau a dumneavoastră, ca să putem vorbi nederanjaţi?

- Vreau să mă odihnesc. în plus, însoţitoarea mea mă aşteaptă. O să-şi facă griji dacă nu mă întorc în câteva minute.

- E ridicol, domnişoară. Ştiţi foarte bine că vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră undeva unde să fim singuri. Vreau să vă

spun cât de atrăgătoare vă găsesc.

Ridică mâinile într-un gest tipic franţuzesc, după care zise:

- Sunt fermecat, gata să vă cad la picioare. Cum puteţi fi aşa de crudă, încât să mă lăsaţi într-o asemenea stare?

- Cred că vă veţi reveni foarte repede, spuse ea cu nepăsare. Sunt obosită, aşa că vă urez noapte bună, domnule.

Se ridică şi părăsi vagonul-restaurant înainte ca acesta s-o poată împiedica.

Traversă coridorul, spunându-şi amuzată că era probabil pentru prima dată când fusese refuzat aşa de categoric.

Şcoala pe care o urmase era plină de fiice ale unor aristocraţi străini. Toate pomeneau de francezi ca despre bărbaţi cărora le plăcea foarte mult să flirteze.

- Vorbesc întruna despre dragoste, îi spusese una, dar îşi petrec majoritatea timpului cu curtezanele pariziene care sunt extrem de scumpe, după cum am aflat de la tata.

La început, Latasha nu înţelesese la ce se referă.

Când îi vorbise tatălui ei despre curtezane, acesta îi răspunsese că era foarte puţin probabil să fi cunoscut vreuna. Iar asta era cu atât mai bine.

Aflase mai multe din cărţi.

Descrierile curtezanelor, dintre care se detaşa doamna de Pompadour, o fascinaseră.

Contele se comportase exact ca un francez căruia îi place să flirteze.

Se întoarse la ea în cabină şi încuie uşa.

Abia tunci îşi dădu seama că a doua zi şi în zilele următoare va tot da de el şi că nu exista nicio modalitate de a-l evita.

Se întrebă dacă o va vâna în continuare. Spera că va găsi pe altcineva.

După ce se schimbă, se duse s-o vadă pe doică.

Bătu uşor în uşă, dar cum nu i se răspunse, încercă s-o deschidă. Descoperi că nu era încuiată.

Doica o aşteptase, dar între timp adormise. Cu ochii închişi, părea mai bătrână.

îşi aruncă ochii pe coridor ca să fie sigură că nu e urmărită de conte, după care încuie uşa.

îşi aminti că atunci când îl părăsise, sticla de şampanie era pe jumătate plină aşa că se simţise probabil obligat s-o termine.

Se urcă în pat, între aşternuturile din mătase, şi se înveli cu o pătură.

- Dacă viaţa reală ar fi la fel de confortabilă, toată lumea ar fi extrem de fericită, cugetă ea.

Tare mult şi-ar mai fi dorit ca Harry să fie împreună cu ea, să discute pe această temă.

I-ar spune că viaţa ar fi prea uşoară, prea simplă şi, prin urmare, banală.

Nu de puţine ori se gândise că dacă un cal ar câştiga orice cursă, fără posibilitatea de a fi vreodată învins, emoţia nu ar mai fi la fel de mare.

Harry îi spusese odinioară cam acelaşi lucru:

- Nu tânjesc după păsările pe care le-am împuşcat, ci după

acelea de pe cer.

„Presupun că o viaţă împlinită", cugetă ea somnoroasă, „este aceea în care intervine dezamăgirea şi neprevăzutul. Altminteri, oamenii nu s-ar mai lupta să ajungă în vârf."

încă o dată îşi dori ca fratele ei să fie alături de ea şi se întrebă dacă ar putea discuta despre un subiect aşa de serios cu o persoană de genul contelui.

Era sigură că ar fi fost cu neputinţă, întrucât nu l-ar fi interesat decât frumuseţea ei, nu mintea sau părerea ei despre viaţă.

- Dacă m-aş căsători cu unul ca el, m-aş plictisi din primele zile, îşi spuse ea.

îşi aminti că mergea să-l vadă pe prinţul Ştefan, ca să vadă dacă îl acceptă sau nu. Altminteri, va trebui să-l accepte pe străinul ales de regina Victoria.

- Cum Dumnezeu am ajuns într-o asemenea situaţie? mormăi

ea.

Brusc, i se făcu teamă. O teamă cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei.

Până în clipa aceea, drumul spre Oldessa i se păruse o joacă, o glumă.

Să inspecteze un posibil soţ era ca şi cum Harry ar fi inspectat un cal pe care voia să-l cumpere.

Gândul că trenul o ducea spre o capcană pusese stăpânire pe

ea.

O capcană din care nu avea cum să scape.

îşi dorea mai mult ca niciodată să se întoarcă acasă.

Să dea buzna în salon şi să-şi găsească părinţii.

Toată viaţa aceştia o protejaseră. Fuseseră ocrotitorii ei în acea mică lume.

Acum, dintr-odată, era singură.

Singură într-o călătorie care, era aproape sigură, se va dovedi dezastruoasă.

Poate că prinţul Ştefan se va îndrăgosti de ea şi va dori s-o ia de soţie, în timp ce ea îl va găsi respingător şi nu va voi decât să fugă.

Iar Harry se va supăra, pentru că relaţiile lui cu prinţul Kraus se vor strica. Era un aspect al problemei la care nu se gândise, deşi era extrem de important.

Dacă Harry, prinţul Ştefan şi fratele lui, prinţul Kraus, o vor ruga cu toţii să salveze Oldessa, ce ar putea face?

„însuşi gândul de a veni aici a fost o nesăbuinţă din partea mea. Dacă pun mâna pe mine, nu-mi vor mai da drumul".

îi trecu prin minte să coboare din tren la Strasbourg şi să se întoarcă acasă.

înţelese însă că nu putea să se comporte ca o laşă.

Dacă se dovedise curajoasă de la bun început, trebuia s-o ţină tot aşa.

Era cu neputinţă să mai dea înapoi.

Dacă va da de bucluc, nu ar putea să se învinovăţească decât pe ea însăşi. Se simţea dintr-odată mică şi neajutorată într-o lume mare şi rea.

Nu-şi dorise decât să fie protejată de cineva şi, dacă era cu

putinţă, iubită.

„Presupun că asta îşi doresc toate femeile", conchise ea. Numai că ăsta era adevărul.

Poate era de vină Orient Express, poate contele, dar îi era foarte teamă.

Tot ce-i mai rămânea era să se roage celui de Sus s-o ajute. Se pomeni spunând rugăciunile pe care le ştia din copilărie, îşi punea toată nădejdea în Dumnezeu.

Capitolul 5

Când se trezi a doua zi dimineaţă, nu mai era la fel de deznădăjduită. Ba chiar se ruşină la gândul că se lăsase pradă temerilor.

Poate de aceea o întâmpină pe doică voioasă:

- Mă bucur tare mult să te văd, doică. Dormeai aseară, când am venit să-ţi spun noapte bună.

- îmi pare rău, draga mea. Eram obosită şi am adormit. Când m-am trezit, se făcuse dimineaţă.

Latasha râse.

- Eşti foarte norocoasă. Majoritatea oamenilor ar sta ca mine, făcându-şi griji şi întrebându-se dacă nu ar fi fost mai bine să nu fi venit în această aventură.

- Nu mai spune prostii! E mai bine decât să stai acasă şi să verşi lacrimi. Cine ştie? Poate că situaţia e mai bună decât credem.

- Aşa eşti tu, doică. Parcă am redevenit copil. Mi-am stricat rochia şi-mi fredonezi un cântec de leagăn ca să adorm.

- Ei bine, în loc să-ţi cânt un cântec, ar fi mai bine să te scoli şi să mergem la masă.

- Am şi uitat de micul dejun. îl luăm aici sau în vagonul-restaurant?

- Te-oi fi mulţumind tu cu o ceaşcă de ceai, însă eu sunt flămândă. Şi ard de nerăbdare să văd acest vagonu restaurant despre care am auzit atâtea.

Latasha sări imediat din pat, iar doica o ajută să se îmbrace.

Se întrebă dacă ar trebui să-i vorbească doicii despre cele petrecute în seara anterioară şi ajunse la concluzia că ar fi o greşeală.

Simplul fapt că o va însoţi, va zădărnici orice plan al contelui de a se apropia de ea.

Cea mai bună soluţie era să stea cât mai departe de el.

Era sigură că dacă ar fi putut s-o conducă la cabină şi nu ar fi găsit pe nimeni acolo, ar fi încercat s-o sărute.

Latasha nu voia să-i permită, lui sau altuia, aşa ceva.

încă o dată îi trecu prin minte că poate nu va fi niciodată sărutată de cineva pe care să-l iubească.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, doica zise:

- Nu-ţi mai face griji, draga mea! NU are niciun rost să te frământi până ajungem şi vedem ce se petrece. Ar trebui să ne rugăm ca acest tren să nu deraieze sau să intre în altul.

- E prea celebru să se întâmple aşa ceva. Gândeşte-te la banii care s-au investit în el şi la zarva creată. S-a vorbit în ziare despre acest tren mai mult decât orice altceva în ultimii ani.

- Aşa e. După mine, oamenii ar trebui mai degrabă să stea acasă cu familiile lor, decât să peregrineze prin lume şi să facă atâta tămbălău prin ţările unde merg.

- Nu trebuie să gândeşti aşa când ştii prea bine că toată lumea încearcă să facă lumea mai mică şi când aflăm mai multe despre vecinii noştri decât am ştiut vreodată.

- Ei bine, eu una aş vrea ca vecinii mei să-mi fie rudele şi apropiaţii. Pe străinii ăştia îi găsesc cam sărăcuţi la minte.

Latasha începu iar să chicotească în timp ce-şi făceau drum pe coridor spre vagonul-restaurant.

Masa la care mâncase seara trecută era neocupată, iar chelnerul le pofti tot acolo.

Nici urmă de conte. Probabil lua micul dejun în cabină. La fel ar fi procedat şi ea, dacă nu ar fi fost cu doica.

în Anglia, micul dejun era aproape la fel de important ca cina.

Latasha îşi auzise de nenumărate ori mama spunând:

- Doamnele şi domnii iau întotdeauna prima masă a zilei aranjaţi şi îmbrăcaţi aşa cum se cuvine, nu rămânând în pat până târziu, să înfulece ceva sau să soarbă din cafea.

Era ferm convinsă că francezii nu considerau micul dejun important şi săreau adesea peste el, în timp ce nemţii se înfruptau copios din bucate de la primele ore ale dimineţii.

Latasha şi doica aleseră să mănânce ouă cu şuncă, apoi marmeladă pe pâine. Ca băutură, doica vru ceai, iar Latasha

cafea.

- Cred că ne-am comportat ca nişte englezoaice tipice. Presupun că, fiind în străinătate, ar trebui să ne comportăm exact ca aceştia, adică să nu mâncăm prea consistent dimineaţa.

- Străinii aceştia nu ştiu cum să se comporte. Dacă mă întrebi pe mine de ce sunt englezii înalţi şi puternici, am să-ţi spun că asta se întâmplă pentru că mamele lor i-au învăţat să mănânce bine dimineaţa.

- Cred că ai dreptate, doică, dar o să fie foarte interesant să vedem cum procedează prietenii noştri din Oldessa. Din câte am aflat de la Harry, fac numai cum vor şi nu suportă să fie conduşi. Nici de francezi, nici de austrieci, şi cu atât mai puţin de ruşi.

- Mare dreptate au! exclamă doica. Niciodată nu mi-au plăcut rusnacii. Din câte am aflat despre comportamentul lor, a sosit vremea ca Maiestatea Sa, regina Victoria, să-i pună la punct.

Latasha îşi aminti că doica fusese la fel de indignată ca oricine altcineva despre felul în care îl trataseră ruşii pe prinţul Alexandru, fapt relatat pe larg în ziare.

Era ferm convinsă că se discutase în rândul servitorilor la fel de mult ca în salon.

Toată lumea fusese de acord că ruşii erau nişte barbari şi cu cât mai repede cineva ca englezii le va oferi o lecţie, cu atât mai bine.

Latasha nu voia să se mai gândească la acest subiect, însă parcă acesta se ţinea scai de ea.

Să le ţină piept ruşilor, aşa cum îi ceruse Harry?

- îi urăc pe ruşi, zise ea cu voce tare.

- Nu-ţi face griji în privinţa rusnacilor, draga mea, încercă s-o liniştească doica. Sunt neam prost şi, mai devreme sau mai târziu, vor primi exact ceea ce merită. Ascultă-mă pe mine!

Când terminară micul dejun, mesagerul se apropie de masă şi-şi ceru mii de scuze pentru ceea ce se petrecuse în seara anterioară.

- Habar nu aveam că doamna Holten nu vă va însoţi la masă, zise el, altminteri aş fi făcut-o eu însumi.

- Era obosită, întrucât i se cam făcuse rău de mare cât am fost pe feribot, îi explică Latasha.

- E regretabil că nu am fost cu ochii-n patru şi nu am sesizat absenţa, se scuză el, dar contele nu o să vă mai facă probleme.

Latasha îl privi, surprinsă.

- Ce aţi aflat despre el?

- Unul dintre chelneri mi-a spus că a insistat să se aşeze la masa dumneavoastră şi că nu are o reputaţie tocmai bună.

- Mă gândeam eu!

Latasha se întrebă dacă prezenţa doicii ar fi scăpat-o de conte.

Mesagerul adăugă:

- M-am asigurat că nu veţi mai fi deranjată de conte.

- Ce vă face să fiţi aşa de sigur? îl întrebă ea, curioasă.

- Am stat de vorbă cu el.

- Şi ce i-aţi spus?

- I-am spus că tutorele dumneavoastră e un om cu mare greutate în Jockey Club şi că dacă vă mai deranjează, nu o să-şi mai

poată înscrie caii la niciuna din cursele din Anglia.

Latasha râse.

Mesagerul i se părea un om foarte inteligent, dacă fusese în stare să-l citească aşa de bine pe conte.

A

In plus, ştiuse cum să-l pună la locul lui.

Nu pomenise nimic despre asta, însă seara, când era aproape adormită, auzise o bătaie în uşă.

Latasha nu răspunsese, aşa că bătaia se repetase. Tăcerea îl descurajase pe vizitator, iar peste câteva clipe auzise paşi îndepărtându-se pe coridor.

Era ferm convinsă că persoana respectivă fusese contele.

Episodul i se păruse lipsit de importanţă. Cu toate astea, fusese neliniştită că acesta i-ar putea face o scenă.

Mesagerul se descotorosise de el în mod strălucitor.

Următoarele două zile trecură într-un mod foarte plăcut. Mâncarea era delicioasă.

Doica nu mai lipsise din vagonul-restaurant la ora mesei.

Trenul făcu o scurtă escală la Strasbourg şi încă una la München. La scurtă timp după aceea, Latasha îşi dădu seama că ajunseseră la graniţa cu Austria.

Trenul ajunse în cele din urmă la Budapesta.

Mesagerul le informase deja că acolo vor părăsi Orient Express.

Latasha se ataşase foarte mult de acest tren, iar călătoria -era convinsă - va rămâne ca o amintire de neşters în mintea ei.

îl întrebase înainte de plecare pe fratele ei dacă şi cât bacşiş să dea celor care se ocupaseră de ele. Cum fuseseră foarte săritori şi amabili, le dăduse dublu faţă de suma avansată de Harry.

Când coborâră treptele trenului, Latasha simţi dorinţa de nestăvilit de a se întoarce acasă. Nu era în stare să înfrunte realitatea.

Trenul în care se urcară după aceea părea primitiv faţă de Orient Express.

După ce fură conduse de şeful de tren în compartiment şi se instalară confortabil, Latasha îşi aruncă ochii pe fereastră şi văzu cât de frumoasă era Ungaria.

Munţi ale căror piscuri erau acoperite de zăpadă, râuri mari, dar şi pâraie.

Se uită cu atenţie la ceea ce păreau a fi faimoasele stepe, unde visase să galopeze pe un armăsar nărăvaş.

Se făcuse târziu când ajunseră acolo unde se afla cea mai apropiată gară spre Oldessa, după cum le informase mesagerul.

Le mai spusese că vor fi aşteptaţi de cineva.

Doica îi netezi Latashei părul şi-i fixă pălăria.

Fata se îmbrăcase cu una dintre cele mai elegante rochii pe care le avea, dar îi era aşa de cald în ea, încât se schimbă în ultima clipă.

Erau aşteptate de un aghiotant, care conducea o trăsură deschisă, trasă de doi cai robuşti.

Mesagerul şi doica se urcară în cealaltă trăsură.

- înălţimea Sa mi-a spus să vă urez bun venit, o întâmpină aghiotantul, şi să vă cer scuze pentru că nu a putut să vină el

însuşi. Dar după cum probabil ştiţi, nu se simte prea bine.

- Am aflat de ia conte şi nu pot spune decât că regret această situaţie, îi răspunse Latasha.

- Înălţimea Sa arde de nerăbdare să vă cunoască. La fel şi prinţesa Amalie.

- Iar eu de-abia aştept să vă cunosc frumoasa ţară. Ce am văzut până acum mi s-a părut încântător.

Spunând acestea, nu exagera. Peste tot erau flori, vegetaţie, copaci. Suprafeţe mari de pământ erau acoperite cu iarbă verde şi flori.

Casele pe lângă care trecuseră erau foarte frumoase, iar pe râuleţe se plimbau oameni cu bărcile.

Latasha îi studia pe oameni în ideea că felul cum erau îmbrăcaţi îi va spune dacă erau săraci sau bogaţi. Copiii erau viguroşi, semn că erau bine hrăniţi, iar bărbaţii şi femeile de pe străzi zâmbeau fericiţi.

- De-abia aştept să aflu mai multe despre ţara dumneavoastră, îi spuse ea aghiotantului. Se pare că e nu numai frumoasă, ci şi prosperă.

- Suntem norocoşi că avem mari zăcăminte de minerale în munţi, iar înălţimea Sa a fost foarte inteligent, extrăgând mai mult decât în trecut.

- Cum a reuşit?

- Cu utilaje moderne şi eficiente. Dar şi pentru că înălţimea Sa invită experţi din întreaga Europă să ne viziteze şi să ne sfătuiască.

- Ce păcat că nu procedează la fel toată lumea. Cred că unele dintre ţările din Balcani sunt foarte sărace.

- Această situaţie se datorează unei proaste guvernări. Suntem norocoşi că îl avem pe prinţul Kraus la conducere. Ne afectează faptul că nu e suficient de puternic şi de sănătos pe cât ar fi trebuit să fie.

Latasha ardea de nerăbdare să afle mai multe despre prinţul Ştefan, dar consideră că deocamdată era mai bine să tacă.

După ce străbătură mai mulţi kilometri, zăriră trei bărbaţi în depărtare.

Galopau pe ceea ce părea a fi o stepă.

Aghiotantul o urmări cu privirea.

- E prinţul Ştefan, însoţit de doi prieteni. Se întrec în ceea ce în Anglia s-ar numi o cursă cu obstacole.

Latasha zâmbi şi comentă:

- Vorbiţi foarte bine engleza.

-Am fost norocos, pentru că am studiat la o şcoală publică în Anglia. Era la modă la Oldessa ca aristocraţii să-şi trimită copiii la studii în Anglia, întrucât înălţimea Sa absolvise universitatea Oxford.

- Mă mir că, vorbind aşa de bine englezeşte, nu vi s-a cerut s-o învăţaţi pe prinţesa Amalie limba. Presupun că ştiţi că înălţimea sa l-a rugat pe ducele de Norlington să-i găsească o guvernantă engleză. în clipa de faţă, este greu să găseşti persoana potrivită pentru un asemenea post.

- îmi dau seama, răspunse aghiotantul.

- Acesta e motivul pentru care sunt pregătită să-i dau câteva lecţii de conversaţie cât stau aici.

- Este o excelentă idee, iar înălţimea Sa va fi o elevă silitoare. A renunţat ia aceste cursuri, pentru că toate profesoarele erau plictisitoare şi aveau peste şaizeci de ani.

Latasha râse.

- Nu cred că o asemenea perspectivă era promiţătoare pentru tânăra prinţesă.

Tocmai intrau într-un oraş mare, iar Latasha bănui că aici se afla reşedinţa regală.

Străzile erau mărginite de copaci, iar florile albe şi roz care cădeau din ei creau o atmosferă foarte plăcută.

Remarcă în treacăt şi magazinele scumpe, ca şi restaurantele cu mese scoase în faţă şi acoperite cu umbrele.

După ce trecură de un râu argintiu, Latasha zări palatul regal.

Era plasat undeva sus, înconjurat de copaci. Chiar şi din depărtare se vedeau cascadele de flori.

- Ce palat frumos! exclamă ea.

- Mă gândeam eu că va fi pe placul dumneavoastră, zise aghiotantul, zâmbind. Suntem foarte mândri de palat şi de cel care ne conduce. Sperăm să nu-l pierdem pe niciunul dintre ei.

Latasha ştia prea bine ce insinua.

Privirea i se umbri puţin.

Se întrebă de ce ar vrea cineva să distrugă o ţară atât de frumoasă şi de prosperă. Oamenii păreau fericiţi şi paşnici.

In timp ce-şi punea aceste întrebări, privi în depărtare munţii

cei înalţi. Răspunsul veni de la sine. Era vorba de lăcomie.

Lăcomia era cea care-i determina pe ruşi să năvălească în ţările balcanice.

Când trăsura se opri în faţa scărilor de la intrare, valeţii întinseră un covor roşu.

Mai mulţi bărbaţi o aşteptau în susul scărilor. Era vorba despre lordul Chamberlain şi încă doi aghiotanţi.

Făcură cu toţii plecăciuni şi-i urară bun venit. Dintr-odată, o mândreţe de fată veni în graba mare spre ea.

- Iertare! Iertare! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Nu mi-arn dat seama că e aşa de târziu. Trebuia să vin totuşi să vă întâmpin.

Spunând acestea, întinse mâna Latashei.

- E aşa de frumos din partea dumneavoastră că aţi venit. Ardeam de nerăbdare să vă cunosc.

- Iar eu sunt încântată să fiu aici, zise Latasha.

Aflase în tren, de la mesager, că limba pe care o învăţase la Budapesta era foarte asemănătoare cu aceea vorbită la Oldessa.

Vizitase Budapesta cu mulţi ani în urmă cu părinţii ei şi nu uitase cât de interesant fusese totul.

Nu uitase nici limba pe care o auzise la teatru, unde fusese dusă de părinţi.

Cu toate astea, îşi spuse că ar fi o greşeală să nu vorbească englezeşte cu fata. Spre surprinderea ei, constată că fata înţelegea aproape tot ce-i spunea.

Palatul i se părea mai frumos decât se aşteptase. Era mobilat cu mult bunu gust, iar Latasha îşi dădu seama că majoritatea

mobilierului venea din Franţa.

Peste tot se găseau statui care, cu siguranţă, fuseseră aduse din Franţa, însă ce i se părea cel mai captivant, era prezenţa peste tot a florilor.

Se gândi cât de încântată ar fi fost mama ei, dacă le-ar fi văzut.

întrucât ajunseseră foarte târziu, nu puteau cere ceai, aşa cum se întâmpla în Anglia.

In schimb, avură ocazia să bea vin din partea locului şi să mănânce pateuri, sandvişuri şi alte delicatese.

Prinţesa Amalie sporovăia întruna, punându-le întrebări despre călătorie.

- Şi eu îmi dorsc să călătoresc cu Orient Express, zise ea. Fratele meu, Kraus, mi-a promis că o să mă ducă.

îşi aplecă într-o parte capul şi continuă:

- Poate după ce veţi pleca, mă veţi invita la dumneavoastră, în Anglia. Este exact ceea ce mi-aş dori.

Latasha zâmbi.

- Va trebui să înveţi foarte bine limba engleză, pentru că englezii nu sunt la fel de inteligenţi ca tine şi nu vorbesc decât o limbă. Iar dacă oamenii nu înţeleg, încep să ţipe.

Aghiotantul începu imediat să râdă cu poftă la această remarcă, dar prinţesa Amalie avu nevoie de ceva timp să înţeleagă gluma.

După o timp, lordul Chamberlain veni să le întrebe dacă doresc să-şi vadă dormitoarele.

Le conduse la etajul superior, lăsându-le apoi în seama unei

menajere mai în vârstă.

Camera Latashei era nespus de frumoasă.

înţelese însă că nu era la fel de mare şi de spaţioasă ca aceea care i-ar fi fost repartizată dacă adevărata ei identitate ar fi fost cunoscută.

Doicii îi fusese rezervată odaia alăturată.

Bagajele fuseseră deja transportate sus şi despachetate de către cameriste.

- Vom încerca să vă oferim tot ce vă doriţi, zise menajera. Trebuie să vorbiţi cu mine sau cu una dintre cameriste.

Latasha îi mulţumi, după care intră în camera doicii:

- Sunt tratată ca o regină, zise doica.

- Cred că a fost foarte frumos din partea lor să-ţi dea camera alăturată. Altminteri, sunt ferm convinsă că ţi-ar fi fost foarte greu să-i faci să înţeleagă ce doreşti.

- Aşa e. Nu pricep o boabă din limbile astea germanice, dar presupun că am să primesc ceea ce vreau.

- Sunt convinsă că aşa va fi, zise Latasha, zâmbitoare.

Când se întoarse la ea în cameră, constată că i se pregătise apa pentru baie. Câteva slujnice pregăteau cada, care fusese plasată pe covor, în mijlocul încăperii.

- Mă tem că însoţitoarea mea, care are grijă de mine de foarte mulţi ani, nu vă vorbeşte limba.

- Nu vă faceţi griji, o linişti menajera. Valetul Maiestăţii Sale vorbeşte engleza, rusa şi alte limbi.

- Cred că e foarte folositor.

-- încearcă să ne înveţe şi pe noi, însă eu sunt prea bătrână ca să mă mai schimb. Aşa cum spune şi Maiestatea Sa, e foarte important ca prinţesa Amalie să înveţe engleza.

- Sunt sigură că aşa se va întâmpla, întrucât pare o persoană foarte inteligentă.

- Aşa e, însă e şi foarte încăpăţânată. Vrea ca întotdeauna lucrurile să fie aşa cum îşi doreşte.

- Cred că aşa suntem puţin cu toţii, comentă Latasha, schiţând un zâmbet.

Terminase baia şi tocmai se întreba când îl va cunoaşte pe prinţul Kraus, când un aghiotant veni s-o conducă în camera de oaspeţi.

Era dornică să ştie dacă mai existau şi alţi oaspeţi, dar nu puse nicio întrebare, de teamă să nu pară prea indiscretă.

în schimb, o întrebă el despre călătoria din Anglia până acolo.

Când i se deschise uşa şi fu poftită înăuntru, habar nu avea peste cine va da.

Lordul Chamberlain îi ieşi în întâmpinare.

- Lady Gloria, sper că v-aţi odihnit după această călătorie lungă şi că aţi primit tot ce aţi cerut.

Vorbea într-o engleză bună, dar cam pretenţioasă.

Latasha îi mulţumi pentru vorbe şi pentru ospitalitate.

Bărbatul o conduse spre şemineu, în faţa căruia stătea un tânăr chipeş.

Privindu-1, Latasha trase concluzia că nu putea fi decât prinţul Ştefan.

Avea dreptate.

Când lordul Chamberlain i-o prezentă, ea făcu 6 plecăciune, iar el zise:

- Bine aţi venit la Oldessa. Suntem încântaţi să avem oaspeţi din Anglia, mai ales pe cei care au fost aşa de buni cu fratele meu, cât timp a stat acolo.

- Am aflat foarte multe despre înălţimea Sa de la ducele de Norlington, zise Latasha. Cred că erau foarte buni prieteni.

- într-adevăr, aşa este. Eu unul, nu am înţeles niciodată de ce am fost trimis la Cambridge în loc de Oxford.

- Aşadar, înălţimea Voastră cunoaşte foarte bine Anglia.

- Nu atât de bine pe cât mi-aş dori, însă trebuie să recunosc că Parisul mi se pare mult mai plăcut.

Ochii îi străluceau în timp ce rostea aceste cuvinte.

Iar asta îi spunea Latashei că la Paris învăţase nu numai limba, ca parte a educaţiei.

Gândul acesta îi fu confirmat peste câteva clipe, când uşa se deschise şi o femeie fermecătoare şi foarte elegant îmbrăcată îşi făcu apariţia.

Fu prezentată ca doamna Telbe şi era limpede că prinţul Ştefan o găsea foarte atrăgătoare.

în timpul cinei nu discută decât cu ea, în timp ce Latasha, aflată în celălalt capăt al mesei, fu obligată să vorbească aproape numai cu lordul Chamberlain.

Descoperi că era un om interesant şi inteligent. înţelese imediat că acestuia i se părea scandalos comportamentul

prinţului Ştefan.

Pe de altă parte, putea să-şi dea seama de ce o considera pe doamna Telbe aşa de atrăgătoare.

Ca mai toate franţuzoaicele, îi plăcea să flirteze cu orice bărbat care-i ieşea în cale.

La sfârşitul mesei, Latasha înţelegea foarte bine pasiunea trecătoare a prinţului.

Aflase de la lordul Chamberlain că doamna Telbe era soţia unui diplomat francez, care fusese chemat la Paris pentru o întâlnire importantă.

Iar în loc să rămână singură la ambasadă, se mutase la palat.

La masă venise şi prinţesa Amalie, care flecărea vesel cu doi dintre aghiotanţii mai tineri.

Nici nu se sfârşise bine masa şi Amalie veni repede la Latasha, să-i spună noapte bună.

- Trebuie să mă retrag, zise fata, oftând. E o prostie că nu pot să stau mai mult, dar Kraus insistă să mă retrag înainte de servirea desertului.

- Ce intenţionezi să faci mâine dimineaţă?

- Tu ce-ai vrea să faci? se interesă prinţesa.

- Nu îndrăznesc să sugerez ce mi-ar plăcea să fac, îi răspunse zâmbind Latasha.

- înainte de micul dejun, fac întotdeauna o plimbare călare, o informă prinţesa.

- Te pot însoţi?

- Da, sigur că da.

O să-ţi arăt locurile cele mai frumoase de plimbare şi, dacă eşti o bună călăreaţă, pe unde poţi să faci sărituri.

- Mi-ar plăcea foarte mult. La ce oră?

- E prea matinală ora opt?

- O să fiu gata, dar va trebui să vii să mă iei. Aminteşte-ţi că nu mă descurc prin palat.

- Sigur că da. Am să vin să te iau.

- Ar putea fi prima ta lecţie de engleză. Vom vorbi despre cai şi despre echitaţie în engleză.

Prinţesa chicoti.

- Tu vei vorbi, iar eu voi asculta.

Şi înainte ca Latasha să-i răspundă, se duse la Ştefan şi-l sărută, spunându-i noapte bună.

- Prinţesa e foarte frumoasă, îi spuse Latasha lordului Chamberlain.

- Mă bucur că gândiţi la fel ca noi, îi răspunse el. E adorabilă, numai că se plictisea de moarte cu guvernantele mai în vârstă pe care le-a avut până acum.

- Dar nu are prietene de vârsta ei?

- Nu e chiar aşa de simplu să-şi facă, îi răspunse lordul Chamberlain.

Puţinele care ar putea îndeplini acest rol nu au vârsta potrivită, iar celelalte nu fac parte din ceea ce se numeşte "cercul regal".

Latasha zâmbi.

- înţeleg la ce vă referiţi.

Apoi, ca şi cum nu ar fi putut să-şi înfrâneze curiozitatea, îl întrebă pe lordul Chamberlain:

- Când voi avea plăcerea s-o cunosc pe înălţimea Sa, prinţul Kraus?

- Mă gândeam eu că vi s-a părut ciudat că nu a coborât la masă. De când a fost rănit de ruşi, suferă în mod constant de dureri de cap. Medicii par neputincioşi.

Lordul Chamberlain îşi aruncă ochii asupra ceasului de pe şemineu.

- Cred că o puteţi vedea pe înălţimea Sa câteva minute, înainte de a se retrage.

Cinează în apartamentul lui, întrucât mănâncă foarte puţin şi nu vrea să strice dispoziţia celorlalţi.

- Aş fi încântată să-l cunosc. Am o mulţime de mesaje să-i transmit de la vechiul lui prieten, ducele de Norlington.

- Sunt convins că înălţimea Sa abia aşteaptă să vă asculte, zise lordul Chamberlain.

Ii făcu semn cu mâna unui aghiotant, îi'vorbi, iar acesta părăsi imediat încăperea.

Se aduseră desertul şi cafeaua. Domnii băură lichioruri.

Latasha aflase deja de la fratele ei că în Oldessa doamnele nu-i părăseau pe domni imediat după cină, cum se întâmpla în Anglia.

Mai rămaseră în sufragerie vreo douăzeci de minute, apoi cineva se ridică. Latasha avu impresia că e doamna Telbe. Se ridicară cu toţii şi se îndreptară spre uşă.

Lordul Chamberlain îi şopti:

- Dacă doriţi să veniţi cu mine, am să vă duc la înălţimea Sa care, dacă am înţeles bine, şi-a mai revenit.

Capitolul 6

Latasha era deja stăpânită de curiozitate, întrucât nimic din ceea ce-şi închipuise că o să se petreacă nu se întâmplase.

Prinţul Ştefan îi acordase prea puţină atenţie, chiar dacă se presupunea că ar trebui să-şi găsească o soţie englezoaică.

Lordul Chamberlain o conduse printr-un hol larg, destul de departe de sufragerie.

Ajunseră în faţa unei uşi de stejar, străjuită de două gărzi. Un aghiotant se grăbi să spună:

- înălţimea Sa vă aşteaptă.

Lordul încuviinţă.

- Anunţ-o pe doamna. Cred că nu e bine să intrăm prea mulţi înăuntru.

Aghiotantul aprobă, după care deschise uşa şi spuse:

- Lady Gloria Ford, Alteţă.

Latasha trecu pe lângă el şi auzi uşa închizându-se în urma ei.

Se afla într-un birou foarte frumos, care i-ar fi plăcut foarte mult tatălui ei. Pe pereţi erau agăţate tablouri care reprezentau cai şi rafturi pline de cărţi, cu coperte de piele.

Fotoliile şi canapelele erau roz, la fel şi draperiile.

întreaga cameră strălucea ca un soare la răsărit.

într-un fotoliu aflat în faţa şemineului stătea un gentleman.

Când Latasha ajunse în faţa lui, se ridică greoi.

Era înalt, cu umerii laţi. Privindu-1, îşi spuse că era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată.

Pe de altă parte, semnele bolii erau vizibile pe faţa lui.

Fruntea îi era brăzdată de cute adânci, iar faţa era palidă şi încordată.

- Trebuie să mă ierţi, lady Gloria, începu el când Latasha făcu o plecăciune, că nu am venit personal să-ţi urez bun venit, dar mi-a fost cu neputinţă să părăsesc apartamentul.

- Sunt convinsă că înălţimea Voastră nu trebuie să stea în picioare. Aşezaţi-vă!

Prinţul Kraus zâmbi, de parcă situaţia l-ar fi amuzat, dar se conformă. Latasha se aşeză într-un scaun, lângă el.

- Călătoria a fost plăcută, lady Gloria? se interesă el.

- A fost încântătoare, iar Orient Express m-a cucerit.

- Toată lumea vorbeşte despre trenul ăsta. Mă deranjează că sunt bolnav şi că nu pot călători eu însumi cu el.

- E cu adevărat luxos, iar unii oameni spun că nu ar trebui folosit decât de cei cu sânge regal.

Prinţul Kraus râse.

- Puţini oameni ar fi de acord cu tine. Vorbeşte-mi despre Anglia şi despre prietenul meu, Harry Norlington.

- E bine, iar caii lui - după cum vă puteţi închipui - sunt superbi şi în continuare cei mai buni.

- Sper că vei afirma acelaşi lucru şi despre ai mei.

- Am vorbit deja cu prinţesa Amalie să facem mâine dimineaţă o plimbare. I-am spus că este ocazia potrivită pentru prima ei lecţie de engleză.

- Se pare că nu-ţi pierzi vremea, lady Gloria.

Se uita la ea într-un mod neobişnuit, care o făcea să spere că o admiră.

La fel, spera că nu vorbeşte prea mult despre ea însăşi.

De parcă i-ar fi citit gândurile, prinţul spuse:

- Ştiu că nu poţi sta prea multă timp la noi, aşa că procedează cum crezi şi bizuieşte-te pe lordul Chamberlain.

- Sper că la sfârşit veţi fi mulţumit de rezultatele instrucţiei mele.

- Sunt sigur că aşa va fi. Mai vorbeşte-mi despre prietenul meu, Harry.

Latasha îi povesti despre schimbările pe care le făcuse pe moşie, despre caii pe care-i cumpărase şi despre cei pe care-i dresa ca să sară peste obstacole.

In timp ce-i vorbea, îşi dădu seama că prinţul o ascultă cu foarte mare atenţie. Avea privirea forată asupra ei.

- Vreau să vă pun o mulţime de întrebări despre ţara dumneavoastră, zise ea la sfârşit. NU am văzut ceva mai încântător

decât peisajul dintre gară şi palat. Florile m-au emoţionat.

- Exact cum s-a întâmplat şi cu mama mea. Ea a fost cea care a insistat să plantăm flori în jurul palatului regal. Era ferm convinsă că oamenii ne vor urma exemplul.

- Le apreciază? se interesă Latasha.

- Cred că da. Suntem cunoscuţi drept "Regatul florilor" printre prieteni şi nu pot decât să sper că aşa va fi întotdeauna.

Latasha îşi dădu seama că se gândea la ruşi.

Chiar dacă ştia că e prea devreme, nu se putu abţine să nu întrebe:

- Cum mai stau lucrurile acum? Harry mi-a spus că sunteţi speriaţi, că vă simţiţi ameninţaţi.

- Ca să fiu sincer, suntem foarte speriaţi. Singura soluţie pentru supravieţuire este ca Harry să-mi rezolve problema. O soţie rudă cu regina Victoria pentru fratele meu.

Cum era foarte sincer, Latasha adăugă:

- Harry înţelege foarte bine situaţia şi face tot ce-i stă în putinţă s-o rezolve. Mi-a cerut să vă transmit mesajul.

- Atunci, sunt sigur că se va găsi o soluţie.

în timp ce vorbea, prinţul Kraus închise pe neaşteptate ochii, iar capul îi căzu pe perna din spate.

- Sunteţi suferind! exclamăă Latasha fără voia ei.

- O migrenă urâtă, murmură el.

Pe fruntea lui apăru o cută adâncă şi strânse ochii, de parcă durerea era de nesuportat.

Latasha se ridică în picioare. Se duse în spatele scaunului

prinţului Kraus şi-şi puse încet mâinile pe fruntea acestuia.

- încercaţi să vă destindeţi, îl îndemnă ea. O să vă masez uşor fruntea. Sper să vă treacă durerea.

Vorbea cu multă stăpânire de sine.

începu imediat să-şi mişte degetele pe frunte, din centru spre tâmple, cum o învăţase mama ei.

O văzuse de nenumărate ori făcând asta oamenilor care veneau din sat.

Cum prinţul Kraus tăcea, Latasha continuă să-i maseze fruntea cu mişcări foarte uşoare. Curând, îl simţi relaxat.

încordarea provocată de durere dispăruse.

îşi amintea cu exactitate mişcările făcute de mama ei pe capul unui bolnav.

în timp ce-şi folosea degetele, se ruga, cum făcea întotdeauna mama ei.

- Ce trebuie să fac mai întâi, draga mea, îi spusese mama ei când era de-o şchioapă, este să mă rog ca persoana pe care o tratez să se vindece. Rugăciunea înseamnă jumătate din bătălia împotriva bolii. Apoi, forţa mea interioară îi ajută pe suferinzi.

Când era mică, aceste sfaturi i se păruseră foarte simple. Nu va uita niciodată ce o învăţase.

îl simţi pe prinţul Kraus lăsându-se uşor pe spate, nepunându-se energiei pe care ea încerca s-o transmită.

îi masa fruntea de un sfert de oră când îşi dădu seama că adormise.

îşi ridică mâinile şi se uită la el.

Dormea liniştit, iar ea era ferm convinsă că-i alungase migrena.

Ieşi din încăpere în vârful picioarelor şi se duse la acelaşi aghiotant care o prezentase mai devreme prinţului.

- înălţimea Sa a adormit şi nu mai are dureri. Să nu-l treziţi, iar dacă rămâne acolo toată noaptea, nu-i nicio problemă. Ar fi o greşeală să fie dus sus tocmai acum.

Aghiotantul încuviinţă.

- înţeleg. Vă suntem foarte recunoscători că îl ajutaţi pe înălţimea Sa.

- Mâine dimineaţă, după plimbarea cu prinţesa Amalie, aş vrea foarte mult să stau de vorbă cu grădinarul.

- Cu grădinarul? întrebă acesta, uimit.

- Da, cu grădinarul, repetă Latasha.

Ştia că e foarte curios, dar nu-i mai puse nicio întrebare în timp ce se îndreptau spre sufragerie.

Se auzeau voci şi râsete, dar Latasha nu voia să se alăture celor prezenţi acolo.

Tot ce-şi dorea, era să reflecteze la modul cum ar putea să-l ajute pe prinţul Kraus, ştiind cât de mult l-ar bucura asta pe fratele ei.

Dincolo de asta, îi părea foarte rău pentru el.

Era o cruzime ca un asemenea bărbat să sufere astfel, numai pentru că luptase cu atâta vitejie pentru ţara lui.

- Sunt sigură că dacă o să-mi amintesc tot ce ar fi făcut mama într-o asemenea situaţie, am să-l însănătoşesc, îşi spuse ea când

ajunse în dormitor.

In josul treptelor, îşi luase rămas-bun de la aghiotant.

Cămaşa de noapte o aştepta pe pat. Doica se culcase de timp, după cum îi spusese.

- Nu vei sta după mine, îi spusese ea cu fermitate. Pregăteşte tot ce trebuie, dacă o să am nevoie, o să vin după tine. Altminteri, o să-mi fac griji dacă te ştiu stând aici, somnoroasă, în timp ce eu mă distrez jos.

Doica râsese, dar nu obiectase.

Latasha se duse la fereastră şi dădu puţin jaluzelele la o parte.

Luna strălucea pe cerul plin de stele.

Văzu o grădină mare care sfârşea într-o pădure. Era frumoasă în bătaia lunii şi probabil la lumina zilei arăta şi mai bine.

- "Regatul florilor" repetă ea. Cu toate astea, stăpânul lui nu e într-o stare suficient de bună, încât să se bucure de o asemenea minunăţie.

îşi ridicăă ochii spre cer.

- Ajută-1, mamă! se rugă ea. Fă să se însănătoşească, să-i învingă pe ruşi, iar această grădină să rămână pentru totdeauna un colţ de rai.

Era o rugăciune spusă din adâncul sufletului, iar ea simţea că ajunge la stele.

Cumva, mama ei îi transmitea că dorinţa îi va fi îndeplinită. în mod cert, acesta era motivul pentru care fusese trimisă la Oldessa.

Latasha dormi liniştită în noaptea aceea.

Fu oarecum surprinsă când doica o trezi la şapte şi jumătate.

- Mi s-a spus că te vei plimba călare, dar dacă nu te scoli acum, vei întârzia.

Aşa îi vorbea întotdeauna, când o vedea somnoroasă şi dornică să mai stea în pat. Era o metodă eficientă s-o facă să sară din pat.

- Am multe să-ţi povestesc, dar va trebui să aştepţi până mă întorc.

- NU am să fug de aici. E o zi frumoasă. Trebuie să te îmbraci cu hainele cele mai frumoase.

- Sper că ai mâncat bine aseară, comentă ea după ce se spălă.

- Da, a fost plăcut, dar sunt cu toţii speriaţi de moarte de ruşi. Cine i-ar putea învinovăţi?

„Ar fi în siguranţă dacă m-aş căsători cu prinţul Ştefan, dar nu arată niciun interes pentru mine", cugetă ea.

- Am auzit toate astea la bucătărie, continuă doica. După cum ţi-am spus de nenumărate ori, să nu ai niciodată încredere în străini, mai ales în francezi.

Vorbele doicii o făcură pe Latasha să se gândească la contele francez care insistase să cineze cu ea şi care, dacă nu ar fi fost pus la punct de către mesager, ar fi continuat s-o urmărească.

Se întrebă dacă soţul doamnei Telbe e la curent cu faptul că aceasta flirtează cu prinţul Ştefan.

Poate avea şi el o iubită la Paris.

„De un lucru sunt sigură", îşi spuse ea. ,Nu doresc să mă căsătoresc cu un francez. Sunt nestatornici, infideli. Măcar

englezii se străduiesc să fie stabili".

Mintea îi zbură încă o dată la prinţul Ştefan şi se întrebă dacă ar fi cu putinţă să-l iubească vreodată. Era o întrebare pe care şi-o pusese din momentul când se cunoscuseră.

Era limpede că era foarte chipeş, dar părea foarte tânăr, nu numai datorită felului în care arăta, ci al comportamentului.

Un bărbat mai în vârstă ar fi tratat-o altfel la masă.

Prinţul Ştefan era ca un băieţel hotărât să culeagă toate "fructele din copac". Nu se gândea la nimic altceva decât la propria plăcere şi distracţie.

„E foarte imatur, dar cu timpul se va schimba”, reflectă ea.

Cu toate astea, nu şi-l putea închipui conducând ţara şi păstrând-o prosperă şi paşnică.

La opt fix, prinţesa Amalie veni s-o ia, exact cum îi promisese.

Când intră înăuntru, strigă bucuroasă:

- Vii! Chiar vii! Eram îngrijorată că te-ai răzgândit.

- Sigur că vin, o linişti Latasha. Mergem singure?

- Nu, Ştefan e afară. Păzeşte caii. Nu trebuie să-l lăsăm să ne aştepte.

- Sigur că nu.

Coborâră repede şi Latasha constată cu încântare că doi armăsari magnifici ţinuţi de doi grăjdari le aşteptau.

Prinţul Ştefan se urcase deja în şa, arzând de nerăbdare să pornească la drum.

Când o văzu pe Latasha, îşi ridică pălăria în semn de salut. Ea flutură mâna spre el, înainte să fie ajutată de grăjdar să urce în şa.

Imediat ce prinţesa Amalie se aşeză în şa, prinţul Ştefan îndemnă calul, provocându-le să-l ajungă din urmă.

Le duse departe de palat, pe o bucată de pământ necultivată, care dădea spre râul pe care Latasha îl văzuse la sosire.

Când ajunseră la râu, prinţul Ştefan porni în galop, silindu-le să facă la fel.

Latasha era foarte încântată de plimbare, dar şi să vadă un stol de fluturi albi şi galbeni ridicându-se din flori. Citise despre un asemenea fenomen în cărţi, dar să-l vadă era o încântare.

Cu mult în faţa lor, prinţul Ştefan goni în galop aproape douăzeci de minute.

Când calul său mai obosi, cele două călăreţe îl prinseră din urmă.

- A fost minunat! strigă încântată Latasha.

- M-am gândit eu că-ţi va plăcea, îi strigă prinţul Ştefan. Mi s-a spus că eşti o călăreaţă foarte bună şi-mi scot pălăria în faţa ta.

Latasha îi zâmbi.

- Mulţumesc. Este cel mai frumos compliment care mi se poate face.

- îţi plac complimentele? o întrebă el. întotdeauna am crezut că englezoaicele nu le apreciază.

- Te asigur că le apreciem ca femeile din oricare altă ţară.

- Atunci, trebuie să-ţi spun că eşti o călăreaţă înnăscută şi trebuie neapărat să organizăm o cursă înainte de plecarea ta.

- O cursă? Ce fel de cursă?

- înainte ca fratele meu să fie rănit, organizam curse de cai pe un hipodrom amenajat în partea cealaltă a palatului. Acum, nimeni nu se mai gândeşte la aşa ceva, iar locul a cam ajuns în paragină.

- O, ce grozav ar fi să organizăm o cursă! exclamă Latasha. Ar fi palpitant. Dar mai întâi, trebuie să văd ce cai aveţi, pentru că vreau să câştig. Să câştig pentru Anglia.

- Aşa se va întâmpla. De fapt, cred că fratele meu s-ar ocupa mult mai bine de aşa ceva.

- De câtă timp e bolnav? îl întrebă Latasha.

- De aproape un an. E vina ruşilor, evident. Dar a fost vreodată altfel? Singurul lucru pe care îl pot spune este să ne bucurăm, pentru că habar nu avem ce ne va aduce ziua de mâine.

- Nu trebuie să gândeşti aşa, prinţe Ştefan. Trebuie să te hotărăşti să lupţi împotriva lor şi să-i învingi.

- Totul depinde de ceea ce trebuie să facem...

In timp ce vorbea, porni din nou în galop.

Latasha presupuse că nu dorea să vorbească despre chestiunea rusească şi cum putea fi rezolvată.

Nu-l blama, şi era clar că nu-i surâde câtuşi de puţin ideea de a se căsători cu o persoană aleasă de regina Victoria.

O persoană cu care nu ar avea nimic în comun, nici măcar echitaţia.

„îmi pare rău pentru el”, îşi spuse ea în timp ce gonea pe drumul de întoarcere.

Pe de altă parte, era conştientă că nu doreşte să-i devină soţie.

Când ajunseră la palat, abia mai respirau.

Fiindu-le cald, cele două tinere urcară în camerele lor să se schimbe. Se îmbrăcară în rochii de muselină şi coborâră pentru micul dejun.

Latasha tocmai îşi termina cafeaua când un aghiotant veni să-i spună că era aşteptată de grădinar.

Nu-l reţinu decât câteva minute. Era un bărbat în vârstă, care lucra la palat de multă timp şi care, spre marea ei uşurare, se pricepea foarte bine la flori şi la plante.

- Ceea ce vă cer, este o plantă sălbatică perenă. E o varietate de crizantemă sălbatică, dar nu ştiu cum o numiţi aici. Are frunze galbenu verzui.

Grădinarul repetă de mai multe ori cuvântul.

- Cred că ştiu la ce vă referiţi. Urmaţi-mă!

Trecură printre mai multe straturi de flori până ajunseră în faţa unei uşi de fier care dădea, după câte se părea, într-o livadă.

Mulţi copaci erau înfloriţi, iar iarba de sub picioare era plină de flori sălbatice. Pe unul din garduri creştea ceea ce în Anglia se numea granat.

Latasha scoase un strigăt de încântare, care îl surprinse pe grădinar.

- Este exact planta de care am nevoie! exclamă ea. Este tocmai ce trebuie pentru a o vindeca pe înălţimea Sa de migrene.

Grădinarul nu părea impresionat, aşa că adăugă:

- Vă asigur că mama mea a dat-o la sute de persoane şi toate s-au vindecat.

începu să se uite la frunzele cele mai mici.

Aerul era foarte cald prin locurile acelea, astfel că ce înflorea toamna în Anglia, găsea aici îmbobocit.

Găsi vreo şase plante cu acest nume, din care culese mai multe frunze.

- Vă asigur că înălţimea Sa va beneficia de pe urma acestei plante. De aceea e important să avem în fiecare zi.

- Vom face tot ce ne stă în putinţă ca s-o ajutăm pe înălţimea Sa să-şi recapete sănătatea. îmi amintesc de el copil. Era plin de energie, de viaţă. E foarte trist să-l vedem astăzi într-o asemenea stare deplorabilă.

- Dacă îmi veţi urma instrucţiunile, în scurtă timp va fi cu totul alt om, îi explică Latasha.

Purtând frunzele în mână, se întoarse la palat, cu grădinarul pe urmele ei.

Latasha se opri în grădină, uitându-se la copaci. Majoritatea îi erau cunoscuţi. La un moment dat, scoase o exclamaţie.

- Ce copac e ăsta? întrebă ea.

Era vorba de un arbore mare, care părea bătrân şi ale cărui frunze de un verde strălucitor aveau o formă ciudată. Păreau nişte mici evantaie.

Grădinarul schiţă un zâmbet.

- E un copac adus cu mulţi ani în urmă tocmai din China, de către bunicul înălţimii Sale.

- Din China! exclamă Latasha.

- Era un călător neobosit şi aducea multe plante din locurile pe unde călătorea. Orhideele erau preferatele lui, dar venea şi cu

arbori ciudaţi ca acesta.

- Ştii cum se numeşte?

- Ginkgo Biloba. Nu de puţine ori am râs de numele ăsta ciudat.

- Am auzit că e un copac de-a dreptul minunat. în vechea Chină era folosit în temple şi, prin urmare, era considerat sfânt.

- Ei bine, eu nu am auzit până acum de el, dar cât trăieşti înveţi.

- Ceea ce e important de ştiut e că acest copac are mari puteri tămăduitoare. Celor care îl folosesc le dă multă vigoare şi-i ajută să trăiască mai mult decât restul oamenilor.

- NU am încercat. Am considerat că e un copac interesant şi atât.

- Trebuie să culegem imediat câteva frunze dintre cele mai tinere, ca să-i dăm stăpânului. Trebuie să mănânce în fiecare zi câteva.

Grădinarul se uită la ea uimit.

- Vreţi să spuneţi că înălţimea Sa va mânca frunze şi din acest copac?

- Nu numai frunze, ci şi seminţe. Vor fi puse în mâncare, aşa că aproape nu le va simţi gustul, dar le va simţi efectul.

Grădinarul era tot mai uimit. O suspecta că îndrugă verzi şi uscate, sau că încearcă să-i arunce praf în ochi.

Dar cum copacul îl impresiona, trase concluzia că poate era un sâmbure de adevăr în vorbele ei.

Latasha îi arătă cum să fie dimensiunile frunzelor de cules,

apoi îi spuse că trebuie să caute boabele polenizate.

Grădinarul îi promise că va îndeplini el însuşi această sarcină, fără a o lăsa în grija vreunuia dintre subordonaţi.

- Dacă îl va ajuta pe stăpân, am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a îndeplini cât mai bine această obligaţie.

- îmi amintesc că am auzit spunându-se că încă de acum trei sute cincizeci de ani frunzele acestui copac erau recunoscute pentru efectul lor uimitor asupra corpului uman.

Scoase un oftat înainte de a continua:

- Mama şi-a dorit mereu să avem un Ginkgo Biloba în grădină, dar din păcate nu cunoşteam pe nimeni care să călătorească în China şi să ne aducă un asemenea copac.

- De când am venit aici, copacul ăsta a devenit mai mare şi mai puternic cu fiecare an, zise grădinarul cu mândrie.

Latasha luă câteva frunzuliţe şi-l rugă pe grădinar să mai aducă şi el câteva.

Apoi se întoarse la palat.

Capitolul 7

Nu o căută pe prinţesa Amalie, ci se grăbi spre apartamentele înălţimii Sale. Aghiotantul care stătea în faţa uşii o privi surprins.

- Doresc să-l văd pe înălţimea Sa imediat.

- înălţimea Sa nu şi-a terminat încă micul dejun, lady, îi replică aghiotantul. Şi oricum, nu se întâlneşte cu nimeni aşa devreme.

- Spune-i, te rog, că vreau să-l văd şi că e foarte important, pledă Latasha.

Şovăind, aghiotantul dispăru în cameră.

Latasha aşteptă nerăbdătoare în faţa uşii. Din fericire, aşteptarea nu fu prea lungă.

Aghiotanul se întoarse, cu o expresie de om şocat.

- înălţimea Sa vă aşteaptă, dar regretă că nu este îmbrăcat cum se cuvine.

- NU are importanţă.

Uşa se deschise, iar Latasha intră.

Prinţul Kraus stătea într-un fotoliu, iar pe măsuţa de alături se afla micul dejun.

Era îmbrăcat într-un capot roşu, iar la gât purta o eşarfă de mătase.

Când Latasha se apropie de el, ridică ochii şi-i zâmbi.

- Am înţeles, lady Gloria, că doreşti să mă vezi de urgenţă.

- E ceva foarte urgent, înălţimea Voastră. Am găsit în grădină două plante care vor face să vă dispară durerile de cap şi vă vor ajuta să vă întremaţi cât mai repede.

- Sper să fie adevărat ce-mi spui. Cert e că astă-noapte am dormit dus, fără să mă trezesc.

- Peste câteva minute o să vă masez din nou, zise Latasha, dar mai întâi va trebui să vă spun ce am găsit în grădină.

Vorbea cu entuziasm, iar prinţul Kraus o privi cu ochi strălucitori.

- Dă-i drumul! o încurajă el.

- înainte de orice, înălţimea Voastră trebuie să mănânce asta.

întinse mâna dreaptă în care avea şase frunzuliţe.

- Ce-i asta? se interesă el.

- în Anglia, îi spunem granat. Vindecă aproape imediat durerile de cap. De fapt, dacă veţi lua în fiecare zi, cum am aranjat cu grădinarul, nu veţi mai avea niciun fel de probleme.

- Tare mult aş vrea să te cred, lady Gloria, dar e foarte puţin probabil ca spusele tale să se adeverească aşa de repede.

- Vă asigur că nu exagerez, insistă Latasha. Mâncaţi-le înainte

de a vă spune mai multe.

Prinţul Kraus luă frunzuliţele din mâna ei şi le mâncă una câte una.

- Parcă ar fi lăptuci, remarcă el.

- Au puterea de a lecui migrena, ceea ce nu se poate spune despre lăptuci, replică Latasha.

- Ce urmează? întrebă el, uitându-se la celelalte frunze pe care ea le ţinea în mână.

- Mă întrebam, înălţimea Voastră, cum e cu putinţă să aveţi un exemplar al unuia dintre cei mai vechi copaci din lume, vechi de mii de ani, iară să ştiţi.

Prinţul Kraus o privi uimit.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre Ginkgo Biloba. Nici mie nu mi-a venit să cred. După cum vedeţi, frunzele acestuia sunt diferite de ale oricărui alt copac. Mama mea vorbea adesea despre el şi despre proprietăţile lui extraordinare.

El o privea în continuare uimit.

- Ştiu la ce te referi. Bunicul meu l-a adus din China. A crescut frumos, dar nu credeam să aibă vreun folos.

- Nici grădinarul nu avea habar, dar i-am spus că era folosit în vechile temple chinezeşti. în secolul unsprezece apare nu numai în literatură, ci şi în picturi.

- Sunt cu adevărat surprins de ce-mi spui. Dar de ce e aşa important?

- Pentru minunatele lui virtuţi terapeutice. Chinezii credeau că-i va transforma pe cei care îl consumă în persoane puternice la trup şi la minte.

Prinţul Kraus râse uşor.

- Şi creşte la mine în grădină, iar eu habar nu am?

- înălţimea Voastră ar trebui să-i fie extrem de recunoscător bunicului dumneavoastră. Mama mea ştia prea bine că frunzele de Ginkgo Biloba ajută la o mai bună circulaţie a sângelui. Acesta ajunge mai uşor în mâini, picioare şi inimă.

- Iar eu va trebui, după mii de ani, să consum frunze din acest copac, nu?

- Poate în clipa de faţă o asemenea idee vă face să râdeţi, dar în curând veţi fi recunoscător. De aceea vreau să trimiteţi imediat după bucătarul-şef şi să-mi daţi voie să-i explic ce trebuie să mâncaţi în fiecare zi.

Vorbea pe un ton ferm, ca şi cum ar fi dat un ordin.

îl privi şi râse.

- Da, ştiu că mă comport ca o doică autoritară, dar trebuie să vă faceţi bine. E ridicol ca la vârsta dumneavoastră să nu puteţi face ceea ce prietenul dumneavoastră, ducele, e în stare să facă.

- Ai dreptate, admise el. Când mă gândesc la Harry şi la felul cum sare cu caii peste obstacole, sunt furios că nu pot face eu însumi la fel.

- Dacă faceţi ceea ce vă cer, se grăbi Latasha să spună, vă promit că peste câteva zile veţi simţi diferenţa, iar peste câteva săptămâni veţi fi capabil să săriţi peste câte obstacole doriţi.

- Eşti sigură, lady Gloria, că nu e o speranţă deşartă şi că

mâine nu am să mă simt mai rău decât până acum?

- Cred că, dacă sunteţi cinstit cu dumneavoastră, veţi recunoaşte că în această dimineaţă v-aţi simţit mai bine, pentru că aţi dormit bine, fără să vă treziţi noaptea.

- E adevărat, recunoscu prinţul Kraus.

- Ei bine, trebuie să aveţi încredere în mine, înălţimea Voastră. M-aţi lăsat să vă fac un masaj aseară, masaj care v-a alungat durerea. Lăsaţi-mă s-o fac şi în această dimineaţă, înainte să începeţi ziua de muncă. Dar mai întâi, trebuie să vorbim cu bucătarul-şef.

Prinţul Kraus râse.

- Lady Gloria, văd că eşti obişnuită să obţii ceea ce doreşti.

- Numai când e vorba de persoane care nu pot avea grijă de ele însele.

- Şi crezi că e cazul meu?

- în clipa de faţă, da. Nu suport să văd un bărbat puternic ţintuit la pat de boală, când se poate lesne vindeca folosind plante medicinale.

Vorbea cu seriozitate şi, încă o dată, în ochii prinţului apăru o sclipire jucăuşă.

- Eşti prea tânără şi prea frumoasă ca să-ţi faci griji cu privire la oameni. De ce nu te gândeşti la tine însăţi, cum fac toate tinerele?

- Cred că mama e de vină, pentru că - având o grădină cu plante medicinale faimoasă - m-a lăsat s-o ajut la vindecarea oamenilor care veneau la ea când toţi doctorii se declarau neputincioşi. Plecau întotdeauna sănătoşi şi mulţumiţi de la ea, pentru că ştia cum să-i ajute.

- Tot ce pot spunem este că mă bucur foarte mult că ai venit la Oidessa. Dacă mă însănătoşeşti, îţi voi pune întreg regatul la picioare.

- S-ar putea să vă cer unul dintre minunaţii cai pe care-i aveţi, dar numai în cazul în care vă veţi simţi suficient de bine încât să călăriţi Ia fel cum a făcut prinţul Ştefan ceva mai devreme.

- Asta da provocare, lady Gloria.

în timp ce vorbea, sună clopoţelul.

Uşa se deschise imediat, iar când aghiotantul intră, îi porunci:

- Spune-i bucătarului-şef că doresc să vorbesc imediat cu el.

Aghiotantul făcu o plecăciune şi se retrase, privind-o din nou

cu surprindere pe Latasha.

Era evident că nu se aşteptase ca prinţul Kraus s-o primească la o oră aşa de matinală, iar perioada de timp petrecută de ea înăuntru era şi mai surprinzătoare.

Bucătarul-şef era un bărbat de vreo treizeci de ani.

Latasha ştia deja că se formase în Franţa.

- Are sânge franţuzesc în vine, îi explică prinţul Kraus, iar când mi-am dat seama cât de priceput e, l-am trimis în ucenicie la unul dintre cei mai faimoşi bucătari din Paris.

- Tatăl meu spunea că în Franţa se fac mâncărurile cele mai bune şi a insistat să avem un bucătar francez acasă.

în timp ce vorbea, se temea să nu se fi demascat în vreun fel. Poate prinţul şi-ar aminti că acelaşi lucru se putea spune despre

casa prietenului său, Harry.

Din fericire, bucătarul apăru imediat.

Prinţul îi vorbi despre copacul descoperit în grădină de lady Gloria.

Bucătarul ascultă cu atenţie.

Latasha îşi dădu seama că nu avea de-a face cu unul din acei bucătari pătrunşi de propria importanţă şi cărora nu le pasă de ceea ce spun ceilalţi.

îi relată, aşa cum procedase şi cu prinţul Kraus, despre faima arborelui de Ginkgo Biloba în China.

îi arătă frunzele pe care le putea cu uşurinţă include în salată. Trebuia, fireşte, s-o facă în primul rând pentru prinţ.

- E tare greu, spuse bucătarul oftând, pentru că înălţimea Sa mănâncă prea puţin. încerc să-l ispitesc cu mâncăruri cu un miros îmbietor.

- Aşa mă gândeam şi eu. Veţi descoperi curând că înălţimea Sa va mânca din nou în scurtă timp.

îi întinse bucătarului frunzele şi-i spuse că grădinarul îl va aproviziona în fiecare zi cu oricât de multe va putea.

- înţeleg.

- Şi încă ceva: înălţimea Sa va trebui să ia în fiecare seară şi dimineaţă două linguri mari cu miere.

- O să mă îngraş, comentă prinţul.

- Aşa şi trebuie, zise Latasha.

- Mierea noastră e foarte bună. îi va plăcea foarte mult înălţimii Sale.

- Ce altceva aţi mai putea cere? se interesă Latasha.

Izbucni în râs, la fel ca prinţul Kraus.

-Mă dau bătut. Doica se pricepe întotdeauna mai bine.

- Veţi avea dovada în două săptămâni.

- Ce provocare!

- S-ar putea să vă coste un cal! îi reaminti Latasha.

- Sau ceva mult mai preţios...

Se întrebă la ce anume făcea aluzie.

In timpul acestui schimb de replici, bucătarul nu prea se simţea în largul lui.

- De-abia aştept masa de prânz, i se adresă Latasha. Nu cred că trebuie să vă spun ce mult mi-a plăcut mâncarea de aseară.

încântat de acest compliment, bucătarul făcu o plecăciune şi ieşi din încăpere.

Latasha se uită la prinţul Kraus.

- Vreţi să vă fac masajul acum sau v-aţi săturat de mine?

- Nu cred că trebuie să-mi mai exprim gratitudinea pentru că îmi alungi durerea, lady Gloria. Deşi mă doare capul, aş vrea să am o minte mai limpede decât e acum.

Latasha se ridică şi trecu în spatele scaunului.

El se lăsă pe spate, iar ea începu să-i maseze uşor fruntea, aşa cum procedase seara anterioară.

în tot acest timp, simţi crescând în ea un sentiment ciudat, ceva necunoscut până atunci.

Nu înţelegea despre ce era vorba sau de ce apăruse tocmai atunci. Tot ce ştia, era că-şi dorea din tot sufletul să-l însănătoşească pe prinţul Kraus, să-l facă să se simtă bine, cum fusese pe vremea studiilor.

- Sper că nu ai de gând să mă trimiţi la culcare, o admonestă el peste câteva minute.

- Am să încerc. Numai că aseară eraţi aşa de obosit şi de suferind, încât a fost mai bine că aţi adormit imediat.

- Azi-dimineaţă, când m-am trezit, mi-a venit foarte greu să cred că nu mă mutasem din locul unde mă lăsaseşi. Vreau să cred că ai vegheat asupra mea...

Latasha râse.

- îngerul dumneavoastră păzitor s-a ocupat de asta. Sunt sigură că de aceea am fost trimisă aici: să vă salvez pe dumneavoastră.

Vorbea cu nepăsare, dar prinţul zise cu seriozitate:

- Ai dreptate. Numai Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu ţara noastră, dacă nu voi putea s-o salvez.

- Sunt sigură că veţi reuşi. Trebuie să credeţi în asta, la fel cum credeţi că tratamentul meu vă va însănătoşi.

- E uşor de spus, lady Gloria. Cred în tine. Pot să-ţi spun că eşti diferită de orice altă femeie pe care am întâlnit-o în viaţă?

Latasha nu-i răspunse.

Se mărgini să-i maseze fruntea încă zece minute, după care spuse:

- Sunt convinsă că mintea vă va fi mult mai clară acum, mai ales că efectul granatului trebuie să-şi facă simţită prezenţa.

- îmi simt capul mult mai uşor şi mintea mult mai ageră, aşa cum nu s-a mai întâmplat de multă timp. Când o să mai treci pe la mine?

- Ii voi da o lecţie de engleză surorii înălţimii Voastre, câtă timp explorăm palatul. Sunt sigură că amândurora ne va face plăcere să luăm masa împreună, dacă se poate.

Prinţul Kraus zâmbi.

- O să se poată. Aşadar, vă aştept pe amândouă la ora unu.

Latasha îi întoarse zâmbetul, făcu o plecăciune şi părăsi

încăperea.

Chiar dacă nu privi în urmă, era conştientă că avea ochii aţintiţi asupra ei.

Aghiotantul plasat în faţa uşii o privea, de parcă ar fi aşteptat o explicaţie, aşa că se grăbi s-o găsească pe prinţesa Amalie.

Fata ardea de nerăbdare să-i arate Latashei palatul.

Se uitară la toate picturile, la colecţiile de porţelanuri chinezeşti sau la cea de tabachere.

Amalie învăţă echivalentul englezesc al fiecărui obiect pe care îl aveau în faţa ochilor.

în cele din urmă ajunseră la bibliotecă, impresionantă prin dimensiuni şi prin conţinut.

Latasha scoase o exclamaţie de încântare.

- Ia te uită câte cărţi minunate! Ce mult mi-aş dori să am timp să le citesc pe toate.

- Multe ţi se vor părea foarte plictisitoare, remarcă prinţesa Amalie.

- Dar multe foarte interesante, adăugă Latasha.

Luă o carte despre Grecia de pe unul dintre rafturi şi-i arătă Amaliei ilustraţiile cu zeii şi zeiţele greceşti.

- Asta seamănă cu tine, zise Amalie, arătând o imagine care o înfăţişa pe Afrodita.

- Zeiţa iubirii! Ce mult mi-aş dori să fie adevărat.

- Eşti aşa de frumoasă. Probabil mulţi bărbaţi sunt îndrăgostiţi de tine.

- Dar ceea ce caut eu - şi îţi doresc să faci la fel - este un bărbat care să mă iubească din tot sufletul şi pe care să-l iubesc şi eu. Asta face o căsnicie fericită.

- Numai că eu am sânge albastru şi va trebui să mă căsătoresc cu cineva care să-mi ajute ţara.

- Ştiu, Amalie. Pe de altă parte, unele căsătorii aranjate pot fi foarte fericite.

- Când Kraus i-a spus lui Ştefan că trebuie să-şi găsească o soţie englezoaică, acesta s-a supărat foc, spunând că nu vrea deloc să se căsătorească.

- Sunt sigură că la un moment dat o să-şi schimbe părerea, zise Latasha.

Amalie stătu câteva clipe pe gânduri, după care spuse:

- Cred că Ştefan vrea să cunoască multe doamne drăguţe înainte de a se "aşeza la casa lui" după cum spune Kraus.

Latasha ştia că acesta-i adevărul, dar consideră că era o greşeală să-i spună mai multe Amaliei.

Fata era suficient de inteligentă ca să-şi dea seama ce se petrece la Oldessa. înainte să spună ceva, Amalie continuă:

- Chiar crezi că dacă Ştefan nu se va căsători cu o prinţesă engleză, ruşii vor năvăli aici şi ne vor da afară din palat?

Ochii Amaliei exprimau teamă.

Latasha se grăbi să-i răspundă:

- Sunt sigură că nu se va petrece aşa ceva.

- Dar dacă Ştefan îi va spune nu reginei Angliei, aceasta nu ne va proteja împotriva Rusiei...

Latashei i se părea regretabil că fata trebuie să fie tulburată de o asemenea întrebare, dar nu avea niciun rost să-i spună că lucrurile stăteau altfel, câtă timp îşi auzise fraţii discutând pe marginea acestui subiect.

Poate niciunul nu-şi dăduse seama că ea asculta.

- Hai să mergem în galeria cu tablouri, sugeră repede Latasha. După aceea, va trebui să mă întorc în bibliotecă să-mi mai iau câteva cărţi de citit.

Amalie scoase o explicaţie.

- Am găsit o carte care-ţi va plăcea, pentru că e în engleză şi este despre prietenul tău.

Amalie se căţără să ia o carte de pe unul dintre cele mai de sus rafturi.

- Kraus a adus această cărticică din Anglia şi mi-a spus că este despre oamenii la care a stat. A fost pentru prima dată când am văzut un arbore genealogic la fel de vechi ca al nostru.

Amalie îi aduse cartea respectivă Latashei.

Observă imediat că era vorba despre o istorie a familiei Norlington. Harry i-o dăduse probabil prinţului Kraus la puţin

timp după republicare.

Iar asta se petrecuse la puţină timp după moartea tatălui lor. Luă cartea de la Amalie, spunând:

- Foarte drăguţ din partea ta că mi-ai dat-o. O să-mi facă plăcere s-o citesc. Acum va trebui să găsim o carte pentru tine. In engleză, fireşte.

- Aş vrea să fie un basm, recunoscu Amalie. Fosta mea guvernantă mi-a spus că sunt prea mare pentru aşa ceva, dar mie îmi place foarte mult genul acesta de povestiri.

- Şi mie, Amalie. Sunt sigură că vom găsi unul aici.

Căutară pe rafturi şi găsiră în cele din urmă o ediţie veche din

„Basmele" fraţilor Grimm.

în clipa când se aşezară să citească, prinţul Ştefan intră înăuntru.

- Aş vrea să vorbesc imediat cu tine, lady Gloria. Du-te în grădină, Amalie, şi stai acolo până te chem.

Sora lui se ridică şovăind, punând cartea jos.

- Sunt în timpul unei ore de engleză, Ştefan, şi nu ar trebui să ne întrerupi.

- NU am s-o reţin mult pe lady Gloria, iar engleza ta este pe zi ce trece mai bună.

Amalie îi zâmbi.

- O să fie la fel de bună ca a ta... ca să nu mai râzi de mine. în timp ce fata se grăbea să părăsească încăperea, Latasha se

uită nedumerită la prinţul Ştefan.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu teamă.

- Tocmai am citit un raport al unuia dintre generalii noştri, care nu doreşte să-l îngrijoreze pe fratele meu.

- Ce raport? se interesă Latasha.

- Crede că ruşii manifestă în clipa de faţă un interes special pentru Oldessa, dat fiind că suntem o ţară prosperă, în comparaţie cu alte ţări din Balcani. Vor face tot ce le va sta în putinţă să ne invadeze.

Latasha îşi alese vorbele cu mare grijă:

- înainte de a veni aici, ducele de Norlington mi-a spus că sunteţi îngrijoraţi. M-a rugat ca la întoarcere să-i raportez care este situaţia.

- Ei bine, poţi să-i spui că suntem cu toţii speriaţi. Presupun că Norlington te-a pus la curent cu faptul că dacă mă căsătoresc cu o englezoaică rudă cu regina Victoria, o să fim în siguranţă.

- Cred că acest scenariu este valabil pentru multe alte principate, comentă Latasha pe un ton şovăielnic.

- Ce vreau să te întreb, este ce pot face în această privinţă. Nu-mi doresc să mă căsătoresc cu cine ştie ce englezoaică pe care nu am văzut-o niciodată şi care e cu siguranţă urâtă.

A

In timp ce vorbea, îşi aminti că lady Gloria e englezoaică şi că vorbele lui sunt insolente.

- De fapt, ceea ce vreau să spun, se grăbi el să adauge, este că dacă ar fi la fel de frumoasă ca tine ar fi deja dată şi nu şi-ar dori să-şi lege viaţa de aceea a unui prinţ balcanic necunoscut.

Latasha râse.

- Faci ca totul să pară foarte neatrăgător. Sunt sigură că toate căsătoriile aranjate de Maiestatea Sa în alte părţi din Balcani şi din Germania au fost fericite.

- Asta trebuie să afirme. Dar dacă mă întrebi pe mine, am să-ţi spun că nu s-au înţeles deloc bine. Oricum, nu mă priveşte. Deocamdată, mă gândesc la mine şi adevărul este că nu-mi doresc să mă căsătoresc.

- înţeleg. Dar trebuie să te gândeşti şi la ţara ta.

- Câtă timp trăieşte, responsabilitatea îi revine lui Kraus. Ce vreau să te întreb, este cum să scap de obligaţia de a mă lega de o englezoaică, eu dorindu-mi de fapt să fiu liber.

- Nu de mine depinde luarea unei decizii, zise Latasha. Când am să mă întorc în Anglia, am să-i spun ducelui opinia ta şi poate va găsi o modalitate mai bună de a vă salva ţara.

- Nu vreau să fiu nepoliticos, dar vreau să te întreb, lady Gloria, când ai de gând să pleci?

- Cred că, după ceea ce mi-ai spus, va fi la sfârşitul săptămânii sau la începutul săptămânii viitoare. Vizita mea e una scurtă.

Prinţul Ştefan îi zâmbi.

- E foarte frumos că vrei să mă linişteşti. Dacă e să fiu cinstit, vreau să mă bucur de viaţă câtă timp sunt tânăr şi în putere. O soţie geloasă mi-ar sta în cale.

Latasha râse din nou.

- Mai încape vorbă?

El privi spre uşă.

- Te rog, te rog să mă ajuţi, zise el încet. Fac cu toţii presiuni asupra mea. Lordul Chamberlain, rudele, inclusiv Kraus... cu

toţii vor să-i trimit o petiţie reginei Victoria.

Latasha stătu câteva clipe pe gânduri.

- Nu face nimic, deocamdată. Să ne acordăm un răgaz de câteva zile pentru a reflecta. Dacă te necăjesc în continuare, spune-le să se adreseze mie. Eu măcar ştiu ce se petrece în Anglia. Reginei Victoria îi este greu să găsească suficiente mirese pentru cererile prinţilor din Balcani sau din altă parte.

Prinţul Ştefan păru surprins, dar nu scoase o vorbă.

- Ar fi grav ca ruşii să ştie că ai depus o petiţie şi că aceasta a fost refuzată de regina Victoria. Nimic nu i-ar mai împiedica să vă invadeze ţara.

Prinţul Ştefan o privi uimit.

- înţeleg ce vrei să spui, şi ai dreptate. Voi face tot ce-mi spui şi voi încerca să câştig timp. Ca şi Kraus, îmi fac griji pentru Oldessa. E ţara noastră. De ce să-i lăsăm pe ruşi să ne cotropească?

- Intr-adevăr, de ce? Dacă vor să procedeze ca în cazul altor ţări, numai regina Victoria li se poate opune.

Prinţul Ştefan schiţă un gest de neputinţă.

- Vorbeşti de parcă...

- Fă ce ţi-am spus şi aşteaptă. Miracolele se petrec când ne aşteptăm mai puţin. Nu putem decât să aşteptăm şi să ne rugăm să se petreacă unul şi în cazul nostru.

Prinţul Ştefan scoase un oftat.

- Eşti foarte înţeleaptă, lady Gloria, fapt pentru care îţi sunt foarte recunoscător.

- în clipa de faţă, încerc să-ţi însănătoşesc fratele.

- Mă tem că e cu neputinţă. Doctorii mi-au spus că nu mai au ce să-i facă.

Latasha zâmbi.

- Aşteaptă şi ai să vezi. îmi place să dovedesc că medicii se înşală.

- Sper s-o faci. Reacţia lor e întotdeauna aceeaşi. Când lucrurile merg bine, meritul le aparţine în întregime. Când lucrurile merg prost, spun că este vrerea lui Dumnezeu şi că nu pot face nimic în această privinţă.

- Ei bine, am să mă străduiesc să le arăt că se înşală, dar mai am nevoie de timp.

Prinţul Ştefan se îndreptă spre uşă.

- Ce-ar fi să ne plimbăm după prânz, lady Gloria? Singurul lucru care reuşeşte să-mi alunge gândurile de la situaţia asta încâlcită, este o plimbare călare.

- Sunt de acord. Amalie va dori cu siguranţă să se plimbe din nou.

îi zâmbi şi-şi flutură mâna.

După plecarea lui, Latasha se duse la fereastră.

O văzu pe Amalie în grădină, lângă fereastră.

Se gândi cât de paşnic era totul, cât de frumoase erau păsările şi florile.

Era oare cu putinţă ca ruşii să invadeze ţara şi să distrugă totul?

O asemenea idee ar fi părut neverosimilă în Anglia, dar chiar

şi aici părea foarte puţin probabilă.

„Nu cred şi nu vreau să cred", îşi spuse Latasha.

Pe de altă parte, nori ameninţători apăreau la orizont, nori care ar putea acoperi soarele.

Capitolul 8

Latasha şi Amalie se duseră la cumpărături în oraş.

îi alese Amaliei câteva rochii, foarte apropiate de ce purta ea însăşi.

îşi cumpără şi pentru ea una. Patronul le conduse respectuos la uşă.

- Sper că vă merge bine, îi spuse Latasha patronului.

- Nu la fel de bine ca odinioară, răspunse el.

Latasha păru surprinsă.

- De ce?

Bărbatul se apropie de ea şi-i zise, cu voce scăzută:

- Oamenii sunt îngrijoraţi cu privire la ce se va întâmpla. Multe familii distinse se gândesc să plece din ţară şi nu mai fac cumpărături.

- îmi pare rău să aud aşa ceva. Sunt ferm convinsă că temerile dumneavoastră sunt nefondate.

Intre timp, trăsura ajunse şi se opri în faţa lor.

După ce se urcară şi porniră la drum, Amalie întrebă:

- Să însemne asta că oamenilor le este teamă de ruşi?

- Da, asta a vrut să spună, dar mi se pare că teama e exagerată.

- Mulţi dintre servitorii de la palat sunt îngroziţi.

Latasha ştia că era adevărat. Doica îi spusese acelaşi lucru: oamenii se întrebau ce se va întâmpla cu ei dacă ruşii vor invada ţara.

- Valetul prinţului Ştefan e aşa de sigur că ruşii îl vor obliga pe prinţul Kraus să li se supună, îi spusese doica, încât l-au rugat să plece din ţară.

Latasha nu spusese nimic.

Aştepta o scrisoare de la Harry, din care să afle ce se petrece în Anglia.

Nu-i scrisese încă un raport, întrucât nu ştia exact ce să-i spună. NU avea niciun rost să-i scrie că prinţul Ştefan nu doreşte să se căsătorească, şi în niciun caz cu o englezoaică.

Unii oameni de pe stradă recunoscură trăsura şi-i făcură cu mâna prinţesei Amalie.

Latasha îi sugeră să facă la fel, dar Amalie păru surprinsă.

- Guvernantele mele mi-au spus întotdeauna că nu trebuie să acord atenţie oamenilor obişnuiţi, ci să privesc drept în faţă.

- Cam neroade, femeile alea. Acesta e poporul tău şi-ţi face cu mâna pentru că ţine foarte mult la tine. Sigur că trebuie să le faci semn cu mâna şi să ai grijă să nu ignori pe nimeni.

- Mi se pare mult mai interesant! exclamă Amalie.

Aproape se dădu jos din trăsură ca să salute nişte copii care treceau pe acolo.

Florile şi copacii înfloriţi făceau ca totul să pară şi mai frumos.

Din câte văzuse până atunci, ţara era foarte frumoasă şi i se părea o cruzime ca poporul să fie astfel terorizat de ruşi sau de oricine altcineva.

Când se întoarseră la palat, spre încântarea ei unul dintre valeţi îi întinse o scrisoare pe o tavă de argint.

îşi dădu imediat seama că era de la Harry.

Se grăbi să ajungă în dormitor, ca s-o poată citi în linişte.

în timp ce-o deschidea, se temea că îi va reproşa că nu-i scrisese. Situaţia era diferită.

"Dragă Latasha,

Am veşti minunate şi sunt sigur că vei fi încântată.

Maiestatea Sa regina m-a chemat ieri la palat şi m-am dus la castelul Windsor mai degrabă nervos, temându-mă că vizita avea legătură cu tine.

Dar mă înşelasem.

Când am sosit, Maiestatea Sa m-a întrebat dacă doresc să fiu Stăpânul Cailor, acum că bătrânul Drummomd s-a retras.

După cum îţi poţi închipui, am îmbrăţişat imediat ideea.

Sigur că asta înseamnă că voi petrece mai multă timp la Londra. Dar merită osteneala, atâta timp cât voi face curăţenie în

grajdurile regale şi voi cumpăra un mare număr de cai mai buni decât cei pe care-i au în clipa de faţă."

Latasha întoarse pagina.

Era cel mai minunat lucru care i se putea întâmpla lui Harry.

Dacă va locui la Londra, va întâlni mai mulţi oameni decât în clipa de faţă. Sperase întotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, va cunoaşte o tânără frumoasă de care se va îndrăgosti şi vor fi la fel de fericiţi ca părinţii lor.

Pe pagina următoare, Harry îi scria:

"Speram să primesc veşti de la tine, dar presupun că e prea devreme să-ţi dai seama ce simţi pentru prinţul Ştefan.

Din câte am auzit, cam întoarce ochii după fete, dar sunt ferm convins că tu ai putea să-l ţii în frâu."

Latasha îşi spuse că era foarte puţin probabil.

Scrisoarea continua în felul următor:

"Am căutat peste tot o guvernantă şi când am fost la castelul Windsor, le-am întrebat pe lady Littleworth şi pe contesa de Selford dacă ştiu vreuna.

Cea de-a doua mi-a spus că ar cunoaşte pe cineva care să se potrivească unui asemenea post.

Mi-a spus că va lua legătura cu ea, să vadă dacă doreşte să vină la Oldessa.

Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă în această privinţă. Sper că vei fi mulţumită de mine.

îţi trimit toată dragostea mea, iubita mea Latasha, şi de-abia aştept să te întorci. Mă simt foarte singur fără tine.

Afectuosul tău frate,

Harry."

Latasha puse înapoi scrisoarea în plic şi o ascunse în caseta cu bijuterii.

Se întrebă ce-i putea spune fratelui ei despre situaţia actuală.

Probabil că răspunsul cel mai bun era că prinţul Ştefan nu-şi dorea o soţie britanică şi că va trebui, împreună cu fratele lui, să găsească o altă soluţie pentru a-i înfrunta pe ruşi.

Habar nu avea care putea fi acea soluţie, dar era nevoită să admită că până şi reginei Victoria i-ar fi greu să-l oblige pe prinţul Ştefan să se căsătorească.

Tocmai îşi desfăcea părul când intră doica.

- Tocmai am auzit, zise ea cu răsuflarea tăiată, că înălţimea Sa vrea să facă mâine dimineaţă o plimbare călare.

Latasha fu uimită.

- E prea devreme. Nu e suficient de puternic.

- Valetul lui spune că e un alt om de când îl îngrijeşti. Oamenii acestei ţări ar trebui să-ţi fie recunoscători pentru că l-ai ajutat pe prinţ.

- Mă îndoiesc de asta, zise Latasha schiţând un zâmbet. Pe de altă parte, sunt foarte bucuroasă că remediile mamei au fost atât de eficiente. Sper că ştie că am găsit un copac de Ginkgo Biloba aici.

- Sunt sigură că ştie. Poate că mama şi tatăl tău te-au trimis aici să-l ajuţi pe bietul prinţ. Mi se rupea sufletul când auzeam cât suferă şi că medicii nu pot face nimic să-l ajute. Toţi spuneau, neajutoraţi, frângându-şi mâinile, că va muri.

- Ei bine, nu o să moară, dar nici nu am să-l las să se abată de la tratament.

In timp ce vorbea, ieşi din cameră.

Doica privi în urma ei, zâmbind.

- Ce mult seamănă cu mama ei, zise ea oftând. întotdeauna obţine ce doreşte.

Latasha coborî treptele şi se îndreptă spre apartamentele prinţului.

Santinelele o cunoşteau foarte bine de-acum şi o salutau di fiecare dată când apărea. Aghiotantul de serviciu îi deschise uşa fără să pună vreo întrebare.

Când intră, îl văzu pe prinţul Kraus stând la masa de scris Ridică privirea, iar ea se grăbi să-i spună:

- Vă rog să nu vă ridicaţi. Trebuie s-o luaţi uşor, înălţimea Voastră. Am auzit, deşi nu-mi vine să cred, că vă gândiţi să faceţi mâine o plimbare călare.

- Credeam că vă va face plăcere, lady Gloria, să mă aveţi drept companion la plimbarea dinainte de micul dejun.

- în mod cert, nu. Când veţi călări, am să vă fac mai întâi un masaj special. Trebuie să fiţi foarte atent prima dată când urcaţi în şa.

Prinţul Kraus se lăsă pe spate.

- Mă gândeam eu că vei încerca să mă opreşti. Atunci, când să începem?

- Poate peste două zile.

- NU am de gând să aştept aşa de mult. Mă simt mai bine, iar de când ai venit la Oldessa, nu mă mai doare capul. Trebuie să fac puţină mişcare, dacă nu vreau să sfârşesc într-un scaun cu rotile.

Latasha chicoti.

- Foarte puţin probabil, având în vedere ce faceţi acum. Mă lem să nu aveţi o cădere şi să fiu nevoită să reiau tratamentul de la început.

- Te-ar deranja dacă ar trebui s-o faci?

Latasha nu-i răspunse decât după o scurtă pauză.

- La un moment dat, va trebui să mă întorc acasă.

- Sunt conştient de asta şi curios să ştiu care va fi raportul tău cu privire la Ştefan.

Latasha făcu ochii mari.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea, uimită.

Prinţul Kraus zâmbi.

- Nu sunt chiar aşa de prost. Mi-am dat destul de repede scama că ai venit să spionezi... pentru Harry.

Latasha trase adânc aer în piept. Habar nu avea că el îşi dăduse

seama care era adevăratul motiv al vizitei sale.

- Când i-am scris lui Harry sugerându-i că sora lui, Latasha, s-ar putea căsători cu Ştefan, m-am gândit că-mi va face o vizită. Dar când ai apărut ca prietenă căreia îi place să călătorească, mi-arn dat imediat seama de ce te-a trimis.

- Ca iscoadă? murmură ea.

- O iscoadă foarte fermecătoare, inteligentă şi frumoasă. Cum sunt, desigur, toate femeile care spionează.

Latasha râse.

- Nu mi se pare un compliment faptul că m-ai făcut iscoadă. Recunosc că Harry mi-a cerut să-i povestesc despre Oldessa şi doresc să-i spun cât de frumoasă o găsesc.

- Dar Ştefan? se interesă prinţul Kraus.

Latasha dădu neputincioasă din mâini.

- E ferm hotărât să nu se căsătorească.

- Este exact ce mi-a spus şi mie. De fapt, am avut o ceartă straşnică aseară.

- După masaj, ar fi trebuit să vă duceţi la culcare, îl dojeni Latasha. E foarte urât ce a făcut Ştefan. NU am să-i mai permit s-o facă vreodată.

- Chiar crezi că l-ai putea opri? o întrebă prinţul Kraus. A venii să-mi spună noapte bună, iar când i-am cerut să accepte o mireasă engleză pentru a salva Oldessa, a devenit extrem de furios. Mi-a spus că nimeni nu-l poate forţa să ia de nevastă o englezoaică ştearsă, plictisitoare şi proastă.

- Latasha nu e nimic din toate astea, spuse ea, indignată.

- Desigur, însă pentru că i-am spus că e egoist şi lipsit de patriotism, el şi cu doamna Tolbe s-au dus astăzi la palatul de vară.

Latasha făcu ochii mari de uimire.

- Habar nu aveam că aveţi aşa ceva.

- Se află la câţiva kilometri depărtare, dincolo de munţi. A fost construit de către tatăl meu, la malul lacului. Peisajul e foarte frumos, iar palatul - chiar dacă nu e mare - este foarte confortabil. Lui Ştefan îi va plăcea în mod cert acolo.

- Şi l-aţi lăsat să plece? întrebă ea cu reproş.

Prinţul Kraus scoase un oftat plin de subînţeles.

- Ce rost ar fi avut să încerc să-l opresc? Are peste douăzeci şi unu de ani şi poate face tot ce pofteşte. Personal, chicotelile stupide şi flirturile doamnei Telbe m-au cam plictisit. Mi-am zis că m-aş odihni mai bine fără ea aici.

Latasha gândea la fel, dar ştia că nu trebuie s-o spună.

In schimb, sugeră:

- Dacă vă dau voie să vă plimbaţi mâine, îmi promiteţi că nu va dura mai mult de o oră şi că după aceea vă veţi odihni după prânz?

- O să mă plimb cu voi la zece, iar la întoarcere vom lua prânzul. Nu pot promite nimic cu privire la ce am să fac după-amiază.

- Acum ştiu că vă simţiţi mai bine. Când un pacient îşi sfidează infirmiera, înseamnă că se simte din nou bine şi că nu mai are nevoie de ea.

- Nu e adevărat, lady Gloria. Am mare nevoie de tine; imediat ce-mi vei îngădui, o să-ţi arăt câteva dintre îmbunătăţirile pe care le-am făcut la Oldessa...

Se opri, înainte să adauge:

- Ca şi o descoperire care tocmai a fost făcută în munţi.

- O altă descoperire? întrebă ea, entuziasmată. Despre ce-i vorba?

- Deocamdată, trebuie să rămână un secret. Am înţeles că toţi cei care lucrează în zona aia au jurat pe biblie că vor păstra tăcerea despre ce au descoperit.

- Şi ce au descoperit?

Prinţul Kraus îşi aruncă ochii spre uşă, de parcă s-ar fi temut să nu fie ascultaţi de cineva.

Apoi spuse, foarte încet:

-Aur!

Latasha scoase o exclamaţie de bucurie.

- Aur! Ce neobişnuit.

- Foarte neobişnuit pentru ţările din Balcani. O asemenea veste va face senzaţie şi ne va ridica deasupra celorlalte state din regiune.

- Sigur că da. Mă bucur să aud o asemenea veste.

- Mă vei ajuta?

- Cât de mult pot, deşi nu văd cum.

- Iţi voi spune mai târziu, lady Gloria, dar mai întâi trebuie să văd ce s-a găsit mai exact.

- Ce palpitant! exclamă Latasha. Presupun că nu i-aţi spus

încă prinţului Ştefan, nu?

- în niciun caz. Dacă îi spun, va transmite mai departe vestea doamnei Telbe, şi ce femeie ar putea ţine un asemenea secret?

- Dar mie mi-aţi spus!

- Tu eşti altfel.

- De ce? întrebă ea, cu ochii măriţi de uimire.

- Pentru că eşti diferită din toate punctele de vedere.

Se opri câteva clipe.

- Cine altcineva m-ar fi vindecat, când credeam că mă paşte moartea? Acum, sunt hotărât să trăiesc fie numai şi pentru a-ţi demonstra că ai avut dreptate.

Latasha bătu din palme.

- Exact asta voiam să spuneţi. Dar vă rog să nu alergaţi înainte de a putea merge. Mama insista întotdeauna că oamenii ar trebui să se vindece treptat.

- Extraordinar este că în clipa de faţă mă simt bine. Sunt în acord cu mine şi cred că mierea pe care mi-ai recomandat-o îşi face deja efectul în luarea în greutate.

- Hainele lasă de dorit.

- NU am de gând să-mi cumpăr altele, numai ca să le abandonez în scurtă vreme.

Izbucniră amândoi în râs, iar Latasha adăugă:

- Cred că aţi făcut exerciţii, câtă timp nu v-am avut sub supraveghere.

- Mi-am amintit de cele pe care le făceam la şcoală şi mi-am dat seama că îmi fac foarte bine.

- Cred că trebuie să-i fim recunoscător copacului de Ginkgo Biloba, înălţimea Voastră. Când o să spun celor de acasă că aveţi unul în grădină, vă vor invidia.

- Să ne întoarcem la oile noastre, lady Gloria! Ce raport îi vei da ducelui la întoarcere?

- Până acum, nimic. Am primit o scrisoare de la el în această dimineaţă, şi am veşti bune pentru dumneavoastră.

- Adică?

- Mai întâi, ducele a fost numit Stăpân al Cailor de către Maiestatea Sa...

- Mă bucur. E omul potrivit pentru o asemenea muncă. Şi ce mai spunea?

- Mi-a spus că la castelul Windsor a vorbit cu două doamne distinse şi una dintre ele pare a cunoaşte guvernanta potrivită pentru prinţesa Amalie.

După câteva clipe de tăcere, ducele spuse:

- Sunt sigur că Amalie te-ar prefera pe tine.

- Trebuie să mă întorc curând în Anglia, înălţimea Voastră.

- De ce? Te aşteaptă vreun englez chipeş?

Cum Latasha tăcea, prinţul adăugă:

- Vreau să aflu dacă eşti îndrăgostită şi logodită.

- Nu vreau să răspund la asemenea întrebări despre mine, răspunse ea. Am venit aici pentru că voiam să văd Balcanii şi am crezut că va fi interesant să stau la palatul dumneavoastră în timp ce ducele, la cererea înălţimii Voastre, caută o guvernantă. Până atunci, urmând să ţin câteva lecţii de engleză.

- Sarcină de care te-ai achitat foarte bine. Chiar ieri mă gândeam că vorbeşte fluent engleza. Şi-i place să fie cu tine. Ca şi mie, de altfel.

Când termină de vorbit, privirile lor se întâlniră, iar Latasha se simţi străbătută de un fior.

îşi spuse apoi că venise pentru a-l împiedica pe prinţul Kraus să facă eforturi prea mari.

In clipa aceea, trebuia să se odihnească.

Se ridică în picioare.

- Mă duc în grădină. Cred că ar trebui să închideţi ochii şi, dacă se poate, să dormiţi. Vreţi să vă masez fruntea?

El scutură din cap.

- Acum, nu. Iar dacă vrei să mergi în grădină, am să te însoţesc.

- Sunteţi sigur că nu ar fi prea mult pentru înălţimea Voastră?

Prinţul clătină din cap.

- Singurul lucru de care m-am săturat în clipa de faţă este propria companie. Mi-e teamă că am să te pierd şi de aceea vreau să te am cât mai mult în faţa ochilor.

Latasha se îndreptă spre uşă, iar el o urmă.

Avea senzaţia că nu voia să-i dea drumul, că încearcă prin fire invizibile s-o reţină.

„Se teme că, dacă voi pleca, se va îmbolnăvi din nou, iar eu nu am să mai fiu aici să-l ajut", reflectă ea.

Ieşiră din palat printr-o uşă lăturalnică, iar Latasha îşi dădu seama că prinţul Kraus se deplasa destul de uşor.

Mergea foarte repede şi era limpede că nu mai suferea de dureri de cap.

Când ridică ochii spre cer, privirea îi strălucea.

Silueta lui se profila, frumoasă printre copaci. Era aşa de diferit de oricare dintre bărbaţii pe care-i întâlnise până atunci.

Fără să vrea, Latasha constată:

- Vă simţiţi bine! Chiar vă simţiţi bine. Pot să-mi dau seama după felul în care mergeţi. Tot ce trebuie să faceţi acum este să fiţi foarte atent. Numai aşa veţi fi la fel de puternic ca atunci când eraţi la Oxford, cu ducele.

- Vreau să fiu mult mai puternic. Când eram mic, mă bucuram de viaţă din toată inima. Acum, trebuie să gândesc clar. Va trebui să te concentrezi, frumoasa mea infirmieră, pe mintea mea.

- Şi ce-ar fi în neregulă cu mintea înălţimii Voastre?

- în clipa de faţă, am o problemă căreia nu-i găsesc rezolvare şi care mă vizează pe mine şi ţara mea. Trebuie să existe o modalitate de rezolvare a acestei situaţii.

Latasha nu înţelegea despre ce vorbeşte, dar avea senzaţia că are legătură cu ameninţarea Rusiei.

îşi aminti apoi că adevăratul motiv pentru care se afla la Oldessa era să-l examineze pe prinţul Ştefan şi să decidă dacă se va căsători cu el, după cum îi sugerase prinţul Kraus fratelui ei.

în plus, spera ca regina Victoria să nu-şi amintească de existenţa ei.

Poate alt prinţ care avea nevoie disperată de o soţie engleză

cu sânge albastru era diferit de prinţul Ştefan.

Poate era bătrân, urât şi respingător!

- Pari îngrijorată! îi întrerupse el şirul gândurilor. Ce anume am spus încât să fii aşa de tulburată?

- Mă gândeam la înălţimea Voastră şi la problema pe care o aveţi de rezolvat. Trebuie să uitaţi de ea pentru câteva clipe şi să veniţi să vă uitaţi la copacul de Ginkgo Biloba. Cred că ar trebui să faceţi o plecăciune în faţa lui şi să-i mulţumiţi pentru că vă ajută să vă simţiţi în momentul de faţă.

El chicoti.

- Unde-i copacul ăsta? Se pare că am uitat.

Latasha ridică o mână, să-i arate unde era copacul. Când degetele li se atinseră, se simţi din nou tulburată.

Apoi, în timp ce se îndreptau spre locul cu pricina, îşi dădu brusc seama că se îndrăgostise.

Când ajunseră în faţa acestuia, se înclinară într-un mod care li se păru caraghios, fapt care-i făcu să izbucnească în râs.

Se îndreptară spre palat, iar în timp ce se apropiau, Amalie veni alergând spre ei.

Era îmbrăcată cu una dintre rochiile cumpărate din oraş şi voia ca fratele ei să i-o admire.

Le spuse că masa era gata, iar bucătarul aşa furios pentru că întârziaseră.

- Am uitat cu desăvârşire de prânz, zise Latasha cu un oftat.

- Şi eu, recunoscu prinţul Kraus, dar acum - dacă stau bine să mă gândesc - mi-e foame.

- Iată o veste bună, zise Latasha, zâmbind.

- Dar îmi fac griji cu privire la felul în care arăt...

- Dacă nu vei mânca tot ce a pregătit bucătarul, o să se supere, interveni Amalie. Pune întremarea ta în seama lui.

- Probabil că acordă ceva credit şi arborelui de Gingkgo Biloba, replică el, clipind din ochi.

- Sunt convinsă că bucătarul se aşteaptă să primească o medalie când te vei simţi bine, zise Amalie. Astfel, va fi îndreptăţit să ceară un salariu mai mare. Sunt sigură că a învăţat mult mai multe la Paris decât să gătească. Francezii au darul de a scoate bani de la oricine, când aceştia se aşteaptă mai puţin.

- Franţuzoicia aceea ni l-a luat pe Ştefan, bombăni Amalie. A fost foarte urât din partea lor să se ducă singuri la palatul de vară, fără să ne întrebe şi pe noi dacă dorim să mergem.

- Cred că voiau să fie singuri. în ce mă priveşte, mă simt bine fără ei.

în timp ce vorbea, se uită la Latasha, dar aceasta îşi feri privirea.

Când intrară în palat, Amalie alergă la majordom să-i spună că i-a găsit pe fratele ei şi pe lady Gloria.

Erau cu toţii înfometaţi şi gata să se aşeze la masă.

Capitolul 9

Mai târziu, după-amiază, Amalie scria o poveste în engleză, iar Latasha coborî în bibliotecă să-şi caute o carte de citit.

Deasupra şemineului din bibliotecă se afla un foarte frumos portret al prinţului Kraus.

Fusese realizat cu peste doi ani în urmă şi-l înfăţişa pe prinţ în uniforma unui general al armatei din Oldessa.

Avea capul gol, iar pictorul - foarte talentat - reuşise să capteze în ochii săi curiozitatea şi spiritul de iniţiativă. Părea că dintr-un moment în altul va coborî din tablou.

Latasha nu-şi dezlipea ochii de la portret.

Ştia că avea dreptate recunoscând în sinea ei că era îndrăgostită de prinţul Kraus.

Era cu neputinţă să nu iubeşti un bărbat aşa de chipeş.

Mintea lui, acum că şi-o putea folosi deplin, era foartee ageră, îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu el.

Era îndrăgostită, aşa cum îşi dorise întotdeauna.

Imediat veni ca un trăsnet întrebarea: "Dar el te iubeşte pe tine?"

Ii făcea complimente, iar în clipa când îi spusese că nu dorea să rămână singur în casă, fără ea, fusese în al nouălea cer.

Dar nu aceasta era iubirea pe care şi-o dorea.

Era ferm convinsă că există iubire adevărată, perfectă... Totul era s-o găsească.

O admirase. Nicio femeie nu ar fi rămas insensibilă la aşa ceva

Venise în fiecare seară în apartamentul lui ca să-i maseze fruntea şi-şi dăduse seama, din felul cum o privea, că o găsea frumoasă.

Numai că pentru prinţul Kraus ea nu avea sânge albastru. Era o simplă aristocrată engleză, venită în vizită.

Pentru a salva Oldessa, dacă nu o va face fratele lui, va trebui - acum că se însănătoşise - să-şi găsească o soţie care să facă parte din familia regală.

O durere intensă puse stăpânire pe ea.

Orice englezoaică din familia regală ar fi fost mai importantă pentru el decât propriile sentimente.

- Cum să-i spun cine sunt? se întrebă ea. Sunt sigură că m-ar cere imediat în căsătorie. Dar dacă nu o fac, e cu neputinţă să-mi ofere inelul de logodnă.

Dacă era să fie sinceră, avea senzaţia că i se toarnă apă rece peste trup, un trup cuprins de fiori.

- II iubesc, repeta în timp ce se îmbrăca pentru masă.

Alesese rochia cea mai frumoasă pe care o avea, întrucât dorea să-i vadă expresia din priviri.

- îl iubesc, spuse ea încă o dată, dar ce bărbat şi-ar sacrifica ţara pentru inimă?

Amalie era foarte entuziasmată, pentru că i se permisese să coboare la masă.

Veni în camera Latashei, ca s-o întrebe dacă era bine îmbrăcată.

- Arăţi minunat, Amalie. Fratele tău va fi foarte mândru de tine.

Se bucură pentru ea când prinţul Kraus le întâmpină astfel:

- Sunt măgulit să am alături de mine două doamne aşa de frumoase. Acum, dacă tot mă simt mai bine, vom da o mulţime de petreceri şi va trebui să ascultaţi complimentele donjuanilor locali.

Amalie chicoti.

- Nu prea cred să existe aşa ceva. Toţi cei care au venit aici la masă sunt bătrâni şi au părul alb.

- O să găsesc şi tineri pentru tine, îi promise fratele ei.

- Dar nişte tinere frumoase pentru înălţimea Voastră? îl întrebă Latasha pe prinţ cu maliţiozitate.

- în clipa de faţă, am tot ce-mi doresc, răspunse el cu fermitate.

Spre încântarea Latashei, începu să le povestească ce făcea când era tânăr şi călătorea prin lume.

Le făcu pe amândouă să râdă, aşa că la sfârşit, Latashei i se păru cea mai frumoasă masă la care participase de când venise la palat.

Când sosi vremea să se retragă în salon, Amalie trebuia să meargă la culcare.

- Dacă stai prea mult, insistase Latasha, o să fii obosită mâine dmineaţă, când o să mergem la plimbare. înainte de micul dejun, fireşte.

- Iar după micul dejun te vei plimba cu mine, nu? interveni prinţul.

- Chiar vreţi să călăriţi aşa repede? întrebă Latasha.

- Da, nimeni nu mă va opri. Am trimis ordin la grajduri să mi se pregătească armăsarul cel mai bun, aşa că va trebui să te străduieşti serios ca să ţii pasul cu mine.

- O, vă rog să nu exageraţi.

- NU am să te ascult. Măcar de data asta, am să fac ce vreau. E deja o schimbare.

Latasha începu să chicotească.

- Problema cu pacienţii este că ajung să fie răsfăţaţi, tocmai pentru că se creează o asemenea zarvă în jurul lor. Devin tot mai pretenţioşi, vor să ajungă în vârf, să fie primii. Iar atunci, se prăbuşesc.

- Ceea ce nu se va întâmpla cu mine, lady Gloria. Când voi ajunge în vârf, aştept o recompensă de la amândouă.

- O recompensă! exclamă Amalie. Mă întreb ce vrei, pentru că mi se pare că ai totul.

- Nu totul, mormăi ei.

în timp ce vorbea, ochii lui îi întâlniră pe cei ai Latashei.

Niciunul nu se putea feri.

După ce Amalie se duse la culcare, stătură de vorbă aproape o oră.

- Trebuie să vă odihniţi, insistă Latasha. Vă rog să vă schimbaţi. într-un sfert de oră, am să vin să vă fac un masaj, aşa încât să dormiţi liniştit.

- Mi-ar face plăcere. Altminteri, am să stau treaz încercând să rezolv o enigmă la care nu am găsit încă o soluţie. ..

Nu aşteptă să-i răspundă, ci părăsi încăperea.

După ce închise uşa în urma lui, Latasha se întrebă pentru a nu ştiu câta oară care era problema.

Să fie oare ce spera, ce îşi dorea ea?

Cu toate astea, nu exista nicio modalitate de a fi împreună decât punându-şi ţara în pericol.

Nu peste multă timp era pe coridor, îndreptându-se spre apartamentele regale. Simţea un fel de vrajă la gândul că va fi din nou împreună cu el.

- Mă amăgesc singură, încercă ea să se liniştească. Nu mă iubeşte.

Când ajunse în faţa uşii prinţului, un aghiotant îi deschise uşa.

- Sunt sigur că înălţimea Sa e pregătit, spuse el, înclinându-se.

Latasha îl găsi, ca întotdeauna, aşezat în fotoliu.

Purta o haină de casă, iar la gât o eşarfă din mătase.

Se îndreptă spre el, iar când ajunse în faţă, constată că prinţul adormise.

Era liniştit, iar un zâmbet discret juca în colţul buzelor, semn că era fericit.

Se uită multă timp la el, dar nu găsi de cuviinţă să-l atingă.

îşi dădea scama că existau puţine şanse să se mai trezească până a doua zi dimineaţă. Era un somn binefăcător, venit din oboseală naturală, nu din slăbiciune.

împinsă parcă de o forţă irezistibilă, Latasha îngenunche .

Se rugă cu ardoare, cum nu făcuse niciodată, ca el să-i împărtăşească iubirea.

Ştia că-şi doreşte imposibilul. Cu toate astea, Dumnezeu făcea minuni. Era exact ce-i trebuia ei în clipa aceea.

„Il iubesc, îi ador", spuse o voce interioară.

- Doamne, ajută-rni! Doamne, fa să mă iubească! se rugă ea.

întrucât plănuiseră să se plimbe cu prinţul Kraus la ora

unsprezece, Latasha hotărî ca ea şi cu Amalie să nu iasă mai devreme.

Stătu în pat mai mult decât de obicei, reflectând.

Puţin mai târziu, luă micul dejun împreună cu Amalie.

- Crezi că fratele meu e suficient de întremat încât să reziste unei plimbări călare? întrebă Amalie, pe un ton uşor temător.

- Sper. Aş fi vrut să mai aştepte câteva zile, dar e ferm hotărât să demonstreze că se simte bine.

- E clar că se simte mult mai bine de când îl îngrijeşti, zise Amalie. La un moment dat, m-am temut că va muri.

- Nu trebuie să-ţi mai fie teamă, Amalie. Cu siguranţă nu va muri, iar în scurt timp nici măcar nu-şi va mai aminti că a fost aşa de bolnav.

Amalie zâmbi, fericită.

Când se ridică de la masă, se aplecă şi în mod neaşteptat o sărută pe Latasha.

- Eşti aşa de inteligentă, zise ea. Mă bucur foarte mult că ai venit la noi. Te rog să nu pleci aşa de repede.

Latasha tăcu.

Nu-şi dorea să se întoarcă în Anglia.

Pe de altă parte, avea sentimentul că ar fi mai înţelept s-o facă.

Se îmbrăcase cu costumul cel mai frumos pe care îl avea pentru plimbarea din acea dimineaţă.

Peste câteva clipe, coborâră şi constatară că totul era deja pregătit.

înainte să pună vreo întrebare, aghiotantul le anunţă:

- înălţimea Sa e deja călare.

- Dar nu am întârziat! exclamă Latasha, de parcă ar fi fost acuzată de ceva.

- Nu, aţi sosit la timp, zise aghiotantul.

Alergară afară şi constatară că, într-adevăr, prinţul se suise pe unul dintre cei mai frumoşi armăsari din herghelie.

Nişte grăjdari le ţineau caii de căpăstru.

In spatele lor, erau doi ofiţeri gata de plecare. Reprezentau escorta obligată să aibă grijă de prinţ.

Ca domnitor, acesta trebuia să fie însoţit peste tot de o escortă sau de o gardă de onoare.

Latasha se urcă repede în şaua unui cal pe care îl cunoştea, întrucât îl mai călărise.

Se apropie de prinţ şi nu-i trebui să-l privească prea mult ca să-şi dea seama că este un foarte bun călăreţ.

Felul în care stătea în şa era foarte grăitor. Tatăl ei spunea adesea: "Trebuie să dai impresia că eşti una cu calul."

înţelese că prinţul Kraus era un călăreţ la fel de bun ca fratele ei, Harry.

Porniră la drum fără a rosti ub cuvânt. Latasha se simţea foarte tulburată în timp ce îl urma.

Soarele era mai strălucitor ca niciodată.

„îl iubesc, îl iubesc”, îşi spuse ea.

Dar ştia că adevărata întrebare era dacă şi el o iubea la fel.

I s-ar părea de nesuportat să-i devină soţie numai pentru că se Înrudea cu regina.

încercă să alunge acest gând din minte, dar era cu neputinţă.

Prinţul Kraus pornise în galop, iar ea se ţinea conştiincioasă după el.

Latasha uită de orice, încântată de plăcerea de a călări.

Roiuri de fluturi se ridicau în calea lor.

Ajunseseră departe de palat şi de oraş.

Când prinţul Kraus încetini pasul, îi spuse Latashei:

- Acum ştiu că sunt din nou bărbat. Plimbarea asta în galop mi-a făcut mai bine decât două-trei sticle de şampanie.

Latasha râse.

- Sper că acum, dacă tot vă simţiţi mai bine, nu veţi exagera.

Ar putea fi foarte rău.

- Sunt conştient de asta. Ce voiam să spun, este că nu mă mai simt un invalid cu oameni care vorbesc în jurul lui în şoaptă.

Latasha râse din nou.

Amalie îi ajunse din urmă şi spuse:

- încerc să te întrec, dar calul meu nu e la fel de marc ca al tău.

- Cred că eşti mai bună decât ultima dată când te-am văzut în

şa.

Sora lui roşi de plăcere.

Cei doi ofiţeri stăteau la distanţă, iar Latasha îşi spuse că nu putea fi decât la ordinul lui.

Fără să se gândească, spuse:

- Cred că e o adevărată pacoste să ai mereu o gardă pe urme, oriunde mergeţi.

- Există un loc unde pot evita o asemenea prezenţă. Am să-ţi vorbesc mai târziu despre asta.

Era curioasă care putea fi acest loc misterios, dar nu insistă.

- Mi-ai dat voie să mă plimb o oră, lady Gloria, şi nu am să-mi încalc promisiunea. Nu ştiu dacă mâine va fi la fel.

- Lucrul cel mai important este să nu vă obosiţi peste măsură, zise Latasha.

- în clipa asta mă simt aşa de bine încât aş fi în stare de orice.

Latasha vru să protesteze, însă prinţul se grăbi să adauge:

- Totuşi, am să mă supun ordinelor, aşa încât să nu ai motiv să te plângi de mine.

- NU am făcut-o niciodată. Aţi fost un pacient foarte bun, pentru că aţi făcut tot ce vi s-a cerut, zise ea pe un ton nepăsător.

Dar când privirile li se întâlniră din nou, îi fu greu să-şi întoarcă ochii.

Amalie veni lângă ei şi merseră o bună bucată de drum în tăcere.

Când ajunseră la palat, Amalie constată că se strânsese o mulţime considerabilă de oameni să-i vadă.

Latasha era sigură că oamenii aceia nu se strânseseră acolo din pură curiozitate, ci şi pentru că se temeau ca un asemenea efort fizic să nu fie prea mult pentru stăpânul lor.

Prinţul îşi flutură mâna în direcţia lor, coborî de pe cal şi începu să-i mângâie coama.

Când pătrunseră în palat, Latasha îi spuse:

- Cred că acum ar trebui să vă odihniţi puţin. O să luăm masa cu o jumătate de oră întârziere.

- O să mă odihnesc, dar numai ca să-ţi fac pe plac, îi răspunse el în mod neaşteptat. După-amiază, vreau să stau de vorbă cu tine.

Felul în care-i vorbea o făcu pe Latasha să-l privească nedumerită.

Mai târziu, când ajunse la ea în cameră, se întrebă despre ce voia să-i vorbească.

Ceea ce-şi dorea să audă, era cu neputinţă.

O idee îi veni în minte în clipa aceea: dacă, recunoscând că nu se poate căsători cu ea, i-ar propune altceva?

Aşa cum intenţionase contele francez, în Orient Express.

Ideea era uimitoare şi neaşteptată.

Latasha se duse la fereastră şi privi în jos. în loc să se gândească la frumuseţea grădinii şi la soarele strălucitor, nu vedea decât anii pe care ar putea fi obligată să-i trăiască fără el şi fără sentimentul acela de farmec indescriptibil care o copleşea de fiecare dată când îl privea.

Dacă i-ar face propunerea pe care o bănuia, iubirea i-ar fi pângărită.

I-ar fi cu neputinţă să mai simtă la fel pentru el.

Multă timp privi lung pe fereastră.

Apoi, o auzi pe doică intrând.

- O, te-ai întors, draga mea! exclamă ea. Nu te aşteptam aşa de repede.

- A fost prima zi când Maiestatea Sa a făcut o plimbare, şi nu trebuia să călărească prea mult.

- Sunt de acord cu tine, zise doica. L-am văzut călărind şi mi se pare la fel de bun ca stăpânul Harry... adică înălţimea Sa.

Latasha râse uşor.

Doica uita mereu că nu mai erau copii şi-i numea ca în copilărie.

- Ce-ai vrea să porţi la prânz? Nu ştiu dacă e o petrecere, dar sunt câteva rochii pe care nu le-ai purtat încă.

Latasha şi doica aleseră rochia pe care o considerau cea mai drăguţă.

- NU am decât un lucru de spus, draga mea, zise doica. Arăţi mult mai bine de când ai venit aici şi decât ai arătat vreodată. Poate consumi şi tu frunze de Ginkgo Biloba despre care se vorbeşte atât jos, în bucătărie.

- Trebuie să ne procurăm şi noi unul din China, ca să-l plantăm în grădină. Ştiu că este copacul pe care mama şi-a dorit întotdeauna să-l avem.

Se opri câteva clipe, iar doica spuse:

- Dacă e adevărat, şi eu mă simt cu un an sau doi mai tânără.

- O, doică, e minunat! Când ajungem acasă, trebuie să mă susţii ca s-o convingem pe înălţimea Sa de necesitatea şi folosul procurării unui asemenea copac.

- Când ne întoarcem? o întrebă doica.

După câteva clipe de tăcere, Latasha îngăimă:

- Foarte curând. Poate chiar mâine.

Dacă prinţul Kraus îi va face propunerea pe care o bănuia, va pleca imediat.

Se ridică, iar în clipa aceea Amalie dădu buzna înăuntru.

- Au venit! Au venit! strigă ea, îngrozită. I-am văzut când am coborât şi am venit direct la tine, să-ţi spun.

- Cine a venit? întrebă Latasha cu nelinişte.

- Ruşii! Sunt o mulţime. I-am văzut intrând în sala tronului. Kraus e acolo, stă de vorbă cu ei.

Latasha era foarte calmă când se duse la măsuţă şi scrise câteva rânduri pe o bucată de hârtie.

Amalie se agăţase de doică.

- Ne vor face rău, ne vor omorî, zise ea.

- Nu cred, încercă s-o liniştească doica. Sunt omeni răi, dar nu se vor atinge de înălţimile Voastre.

Vorbea curajos, dar Latasha putea să-şi dea seama din tonul vocii ei că-i era teamă.

- Rămâi aici cu doica, îi spuse Latasha Amaliei. Nu-ţi vor face rău. Nici ţie, nici celorlalţi.

- Cum poi fi sigură? Au făcut atâta rău multor oameni. Am auzit şi am citit despre cruzimile lor în ziare.

Lacrimi îi curgeau pe obraji.

Latasha luă o carte care stătea pe pat şi-i spuse doicii:

- Ai grijă de ea. Vă promit amândurora că ruşii nu vă vor face rău.

Doica de-abia reuşi să schiţeze un zâmbet.

- Ştiu ce pui la cale, draga mea. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Latasha nu-i răspunse, ci se grăbi să coboare treptele.

Când trecu prin faţa holului, văzu pe fereastră o trupă mare de soldaţi ruşi călare, care aşteptau.

Capitolul 10

Se îndreptă spre apartamentele private ale înălţimii Sale, prinţul Kraus.

In faţa uşii, dădu peste un grup numeros de aghiotanţi, care gesticulau, foarte agitaţi.

Majordomul stătea în dreptul uşii, ca să bareze calea oricui ar fi încercat să intre.

Latasha se duse la el şi-i întinse bucata de hârtie pe care scrisese mai devreme ceva.

- Te rog să mă anunţi exact cum scrie aici, îi spuse ea bărbatului.

Majordomul o privi uimit.

- Nu cred că înţeleg, îngăimă el. Ruşii vorbesc cu înălţimea

Sa.

- Ştiu, iar răspunsul se află în mâna ta.

Majordomul era un om în vârstă, pe care nu-l văzuse decât de

câteva ori de când sosise la palat.

îşi aruncă ochii pe hârtia întinsă şi încremeni. Fără să mai rostească o vorbă, deschise uşa.

Sala tronului era o încăpere impunătoare, iar Latasha îşi dădu imediat seama de ce voise prinţul Kraus să-i primească pe ruşi acolo.

Tronul era în centrul unei platforme joase pe care stătea prinţul.

în spatele lui erau nişte draperii. Lângă prinţul Kraus stătea lordul Chamberlain, prm-ministrul şi câţiva membri ai cabinetului. Nişte aghiotanţi erau în gardă, gata să intervină, dacă era necesar.

A

Ii înfruntau cu toţii pe ruşi.

Aceştia erau vreo doisprezece, iar liderul lor era un general plin de decoraţii.

îi vorbea prinţului pe un ton gutural.

Cu o voce fermă, majordomul anunţă:

- Lady Latasha Ling, fata celui de-al doisprezecelea duce de Norlington şi Excelenţa sa, prinţesa Beatrice de Saxa-Coburg, cere o audienţă la înălţimea Voastră.

Când termină de vorbit, generalul rus se întoarse cu faţa spre uşă.

Toată lumea o urmări din priviri pe Latasha în timp ce se îndrepta în pas uşor spre tron.

,

Ajunsă în faţa tronului, nu făcu o plecăciune, aşa cum se întâmplase până atunci, ci-i întinse mâna.

Prinţul Kraus i-o luă şi o duse la buze.

Generalul rus o privea cu uimire.

înainte să poată spune ceva, Latasha îl întrebă:

- Vorbiţi engleza, domnule general?

Generalul clătină din cap.

- Atunci, am să vă vorbesc în limba dumneavoastră, zise ea în rusă. Sunt aici la sugestia Maiestăţii Sale, regina Victoria a Marii Britanii, pentru a mă căsători cu prinţul Kraus al Oldessei.

Se întoarse spre prinţul Kraus şi-i zâmbi.

- Am dorit să păstrăm logodna secretă până ajung să cunosc mai bine ţara şi pe prinţ. Astfel, am stat până acum sub identitate falsă până la sosirea fratelui meu, peste două sau trei zile. împreună cu el va veni un reprezentant al Maiestăţii Sale regina Victoria, ca să fie prezent Ia oficierea căsătoriei.

Apoi, pe un ton aspru, generalul rus întrebă:

- Puteţi dovedi că sunteţi cine susţineţi, doamnă?

- Sigur că da. Iată paşaportul meu, care atestă că sunt sora ducelui de Norlington.

întinse paşaportul generalului, după care spuse:

- In această carte se află arborele genealogic al familiei melc din care reiese că mama mea, prinţesa Beatrice era verişoara lui Francis Ferdinand, duce de Saxa-Coburg, unchiul Maiestăţii Sale regina Victoria.

Generalul rus era înfrânt şi el ştia.

Nu făcu nicio încercare să se uita la carte, ci înapoie paşaportul Latashei.

Apoi, cu mai multă demnitate decât se aştepta Latasha, făcu o plecăciune în faţa ei şi a prinţului Kraus.

- înţeleg, înălţimea Voastră, zise el în limba Oldessei, pe care o vorbea cu multe greşeli, că a fost o mică neînţelege. Nu pot decât să-mi cer iertare şi să vă urez fericire.

- Cred că poporul meu va fi foarte fericit, răspunse prinţul Kraus, când vor putea flutura steagul Marii Britanii alături de al lor. De asemenea, va fi fericit şi pentru că viu avea cea mai frumoasă soţie din Balcani.

Generalul nu-i răspunse, ci se înclină uşor.

După aceea, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, urmat de ceilalţi ofiţeri.

Prim-ministrul şi ceilalţi membri ai cabinetului răsuflară uşuraţi. Apoi, se apropie şi strânse mâna prinţului.

- Am marea onoare de a ura înălţimii Voastre toată fericirea din lume, îl anunţă el. Această veste îi va bucura nespuns pe

A

supuşii Înălţimii Voastre care pentru prima dată după mulţi ani, vor dormi liniştiţi, fără a le fi teamă.

- Sunt pe deplin conştient de asta, zise prinţul Kraus. Nu pot decât să spun că Dumnezeu a fost bun cu noi şi, după cum a spus lady Latasha, căsătoria noastră va avea loc imediat ce va sosi fratele ei, ducele de Norlington, şi reprezentantul Maiestăţii Sale regina Victoria.

- Oamenii din Oldessa vor fi încântaţi când le voi da vestea, adăugă prim-ministrul. Am să poruncesc ca în fiecare biserică să se tragă clopotele şi să se cânte pentru că am scăpat de ruşi.

Făcu o plecăciune în faţa prinţului Kraus şi a Latashei.

Se îndreptă apoi spre uşă, urmat de restul anturajului.

După ce ultimul om ieşise, ca să se asigure că ruşii plecaseră cu adevărat, prinţul Kraus le vorbi aghiotanţilor, iar aceştia părăsiră la rândul lor sala tronului.

Latasha îşi dădu seama că rămăsese singură cu prinţul.

Până atunci nu îndrăznise să-l privească, iar acum vedea pe chipul lui o expresie pe care nu o înţelegea.

Câteva clipe, în încăpere domni tăcerea.

Apoi, prinţul Kraus izbucni, aproape furios:

- Cum ai putut să mă faci să trec printr-o asemenea situaţie, ştiind că nu mă pot căsători cu tine?

Spunând acestea, o strânse la piept şi începu s-o sărute. O făcea cu atâta pasiune, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o piardă.

Latasha nu mai fusese niciodată sărutată până atunci.

La început, i se păru ceva foarte diferit de ceea ce se aşteptase. Apoi se simţi extaziată, dându-şi seama din nou că e îndrăgostită de el.

Era ceva minunat şi desăvârşit, cu mult peste ce visase că se va întâmpla vreodată.

„Te iubesc! Te iubesc!" ar fi vrut să strige.

Prinţul o sărută cu pasiune, de parcă nu se mai putea controla.

Ii era cu neputinţă să gândească. Nu simţea decât minunea, bucuria de a atinge stelele.

După o timp, îşi ridică privirea.

- Draga mea, aproape m-ai scos din minţi, zise el oftând. Nici acum nu-mi vine să cred că e adevărat şi că nu am să mă trezesc pentru a afla că a fost doar un vis frumos.

- Trebuia să te salvez de ruşi, murmură Latasha.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme? o întrebă el.

Latasha ezită o clipă.

- Nu credeam că mă iubeşti şi, pentru că te iubeam, mi se părea insuportabil să te căsătoreşti cu mine numai pentru că aveam sânge regal.

Prinţul Kraus reuşi cu greu să-şi înăbuşe râsul.

- M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am văzut şi mi-am dat seama, după ce mi-ai masat fruntea, că simţeam pentru tine ceva cu desăvârşire nou, necunoscut.

- Mă iubeşti? Chiar mă iubeşti? îl întrebă Latasha, cu respiraţia tăiată.

- Aproape că îmi pierdusem minţile tot încercând să-l conving pe Ştefan să-şi găsească o soţie de sânge regal, numai ca să mă pot căsători cu tine.

Latasha îl privi uimită.

- Nu... înţeleg.

- Era singura modalitate prin care puteai fi a mea, draga mea. I-am scris deja lui Harry, spunându-i să-şi aducă imediat sora aici. Mă gândeam că dacă Latasha este la fel de drăgălaşă ca în copilărie, Ştefan, care e întotdeauna captivat de o faţă nouă, se va îndrăgosti de ea. Astfel, va putea prelua tronul, iar eu m-aş putea căsători cu tine.

Latasha îl privi uimită.

- Erai gata să renunţi la tron pentru mine?

- Aş fi renunţat la tot numai ca să nu te pierd. Mi-ar fi fost cu neputinţă să trăiesc fără tine. Era singura soluţie pe care o găsisem pentru a salva Oldessa.

Latasha oftă.

- De unde să ştiu? Cum să-mi dau seama că mă iubeşti? Aseară eram tare nefericită, gândindu-mă că s-ar putea să nu-mi împărtăşeşti simţămintele.

- Te iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte, draga mea Latasha. O să-mi petrec restul zilelor făcând dragoste cu tine, aşa încât să înţelegi ce simt pentru tine.

- Harry va trebui să-i spună reginei că ne vom căsători. Presupun că se va supăra că nu s-a gândit prima la acest plan.

- Nu mai contează la ce s-a gândit regina. Tot ce contează este că-mi vei deveni soţie cât mai repede cu putinţă. Am să-i trimit chiar acum fratelui tău o telegramă, iar tu mă vei ajuta s-o scriu. Trebuie să înţeleagă că-i aşteptăm cu nerăbdare sosirea şi că va avea la dispoziţie cei mai buni cai ai regatului.

Latasha râse.

- Asta îl va face cu siguranţă să vină imediat.

Scoase apoi o exclamaţie.

- Mi-ai promis că te vei odihni înainte de prânz. în schimb, ai avut necazuri cu ruşii. Trebuie să te duci imediat şi să-i spui Amaliei şi doicii că au plecat. Când le-am părăsit, erau îngrozite.

- Şi eu eram îngrozit, recunoscu el. Iar când te-ai ivit, nu-mi

venea să-mi cred urechilor.

Latasha îşi sprijini capul de umărul lui.

- Tocmai îi spusesem docii că mâine s-ar putea să plecăm, întrucât credeam că-mi vei face o propunere cu totul diferită.

- Cum puteai să ai o părere aşa de proastă despre mine? Credeai că am să înjosesc iubirea?

- Nu mi-ai arătat în niciun fel că mă iubeşti, murmură ea.

- Dacă te-aş fi atins, te-aş fi luat în braţe şi te-aş fi sărutat, aşa cum o să fac chiar acum. Trebuia să mă gândesc la o modalitate de a salva Oldessa, dar în acelaşi timp să nu te pierd. Ştiam că nu aş putea suporta. Dacă m-ai fi părăsit, nu mi-aş mai fi dorit să trăiesc.

Nota de sinceritate din vocea lui era foarte emoţionantă.

Apoi, Latasha sugeră cu blândeţe:

- Hai să mâncăm! După aceea, insist să ne odihnim.

- Numai dacă te odihneşti cu mine, draga mea, făcând planuri de nuntă. Toată lumea se va bucura, ştiind că nu are de ce să le mai fie teamă de ruşi. Vor fi la fel de încântaţi ca mine că vor avea o regină aşa de frumoasă.

- Sună minunat. Acum, trebuie să mâncăm. Apoi, am să-ţi fac un masaj, ca să te odihneşti.

- Refuz să dorm. Vreau să stau de vorbă cu tine.

- înainte de a-ţi deveni soţie, sunt infirmiera ta. Prin urmare, va trebui să faci aşa cum îţi spun.

- Mai vedem noi! Te ador, dar vreau să fiu în continuare stăpân în casa mea.

O sărută şi se îndreptară la braţ spre uşa închisă.

Când o deschiseră, constatară că aproape toată suflarea din palat se adunase. Urmară urale şi în clipa următoare, fură acoperiţi cu petale de flori.

După prânz, aghiotantul veni şi-i anunţă:

- Să mă ierte înălţimea Voastră, dar afară s-a strâns o mulţime de oameni. Lordul Chamberlain spune că ar trebui să ieşiţi şi să-i salutaţi.

Prinţul Kraus râse.

- Vestea s-a răspândit foarte repede.

Latasha îşi netezi părul, după care se arătară amândoi în balconul de la primul etaj al palatului.

Mulţimea de dedesubt începu să chiuie, să fluture steaguri şi batiste. Latasha şi prinţul le făcură cu mâna până obosiră.

După douăzeci de minute se întoarseră în palat, dar fură nevoiţi să se mai arate de încă patru-cinci ori la balcon, înainte ca mulţimea să se risipească.

Nunta înălţimii Sale prinţul Kraus al Oldessei cu lady Latasha Ling din Marea Britanie a fost evenimentul cel mai spectaculos şi mai strălucitor care avusese vreodată loc în Balcani.

Latasha fusese condusă la altar de fratele ei, ducele de Norlington. Amalie, foarte entuziasmată, era şefa domnişoarelor de onoare. Văzând iubirea reflectată în ochii prinţului, Latasha îşi făgădui ei însăşi:

-11 voi iubi şi voi avea grijă de el până la moarte.

După ceremonie, toată lumea petrecu pe cinste.

Secretarul de Stat al Afacerilor Externe, marchizul de Salisbury, îl însoţise cu promptitudine pe duce. O reprezenta pe regina Victoria. Florile care erau aruncate spre trăsura deschisă care-i purta de la catedrală spre palat aproape îi îngropase.

Era ocazia cea mai nimerită pentru popor de a-şi exprima bucuria, dar şi un avertisment pentru ruşi să nu mai intimideze ţările din Balcani.

Prinţul Kraus avea planuri mari, dorea să-şi transforme principatul într-un model de bogăţie şi prosperitate.

- Am mari planuri pentru Oldessa, îi spuse el. Iar acum, cu tine alături, totul va fi mult mai uşor.

- Vreau să te ajut, zise Latasha, zâmbind. Ar fi minunat dacă am putea lucra împreună.

- De mâine, îi mărturisise el în ajunul nunţii, nu vom mai fi două persoane, ci una singură.

Latasha era încântată să afle că bărbatul care-i devenise soţ o aprecia nu numai pentru înfăţişare, ci şi pentru inteligenţă.

Amalie era în al nouălea cer, iar ducele se dovedi un călăreţ la fel de bun ca odinioară.

- Dacă nu ar fi fost sora ta, nu ştiu dacă aş mai fi fost în stare să urc pe un cal.

- Ar fi fost un adevărat dezastru, zise ducele, mai ales că ai nişte exemplare remarcabile. Dar ce să vă ofer oare ca dar de nuntă?

- Mi-ai dat cea mai mare fericire din lume, dar ar fi minunat dacă ţi-ai înscrie un cal la cursele de aici.

Ducele păru surprins.

- Astfel... am deveni cunoscuţi pe plan internaţional, preciza prinţul.

- Iată o excelentă idee! exclamă ducele.

- Va fi un liant pentru principatele din zonă, iar prietenia aceasta va slăbi puterea ţarului.

- Cu siguranţă. Nimic nu-i uneşte mai mult pe oamenii de diferite naţionalităţi decât caii.

- La asta mă gândeam şi eu. Vom avea susţinerea Austriei şi a Ungariei.

- Când eram la Oxford, visam la aşa ceva, remarcă ducele, dar nu m-am gândit că se va întâmpla în realitate.

In seara dinaintea nunţii, Latasha se arătase surprinsă de ideea unei nunţi oficiate dimineaţa.

- De obicei, nunţile au loc după-amiaza.

- Noi o să facem altfel. Ne vom căsători dimineaţa.

- Şi după-amiază, ce vom face?

- Vom pleca în luna de miere.

Ea zâmbi.

- Nu te-am întrebat încă unde.

- Nu ţi-am spus, pentru că voiam să fie un secret şi o surpriză.

- Dar trebuie să ştiu, protestă ea. Altminteri, nu am de unde să ştiu ce haine să port.

In sinea ei nu-şi dorea să meargă în Franţa. Amintirea contelui o mai sâcâia încă.

Oriunde s-ar duce, oamenii i-ar urmări. Toate ziarele vor scrie despre căsătoria lor.

- Dacă insişti atât, am să-ţi spun unde te duc.

-Ascult cu atenţie...

- Cu mai mulţi ani în urmă, voiam să studiez un subiect anume şi mă săturasem de protocolul de la Curte. Aşa că mi-am construit o căsuţă sus, la munte.

- O casă?

- Da, e micuţă, dar confortabilă. De fiecare dată când vreau să fiu singur, mă retrag acolo. NU am dus pe nimeni acolo, dar intenţionez s-o fac cu tine, în luna de miere.

- Sună fascinant, zise Latasha, cu respiraţia tăiată. Şi o să stăm acolo singuri?

- Da, complet singuri. Nimeni nu ne va deranja.

- Te iubesc, dragul meu Kraus, şopti ea.

El o acoperi cu săruturi, încât Latasha era încredinţată că găsise iubirea adevărată, desăvârşită.

- Te iubesc, te ador, încercă ea să-i spună.

Dar cuvintele erau de prisos.

Erau una cu zeul iubirii, care-i înălţa pe toţi cei care voiau să găsească fericirea veşnică.

Sfârşit.